

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

ARTHUR C. CLARKE
ÇOCUKLUĞUN SONU

Arthur C. Clarke

1917'de İngiltere'de doğdu. 40'lı yaşlarında Sri Lanka'ya yerleşti ve 2008'de ölene dek orada yaşadı. Bilimkurgu yazarlığına 1930 ve 40'lı yıllarda kaleme aldığı kısa öykülerle başlayıp romanlarla devam etti. Başta Hugo ve Nebula olmak üzere çeşitli ödüllere sahip oldu. Isaac Asimov ve Robert A. Heinlein'la birlikte klasik bilimkurgunun "üç büyük" isminden biri olarak tarihe geçmiştir. *Çocukluğun Sonu*, Arthur C. Clarke'ın "usta yazar" olarak anılmasını sağlayan ilk eserlerden biridir.

Çocukluğun Sonu
Arthur C. Clarke

Özgün Adı
Childhood's End

İthaki Yayınları -1063
Bilimkurgu Klasikleri -5

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca
Yayına Hazırlayan: Yankı Enki
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama: Özge Boz
Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-375-511-1
Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Ekin Odabaş, 2015
© Rocket Publishing Company Ltd., 1953
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2015

Sir Arthur'un mirasının bugün nasıl korunduğunu görmek istiyorsanız lütfen ww.clarkefoundation.org adlı siteyi ziyaret ediniz.

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy – İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr -www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center. Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06-Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ARTHUR C. CLARKE
ÇOCUKLUĞUN SONU

Çeviren
Ekin Odabaş

Birinci Kısım

**DÜNYA VE
HÜKÜMDARLARI**

1

Pasifik'in derinliklerinden Taratua'yı şaha kaldıran yanardağ, yarım milyon yıldır uykudaydı. Yine de Reinhold biliyordu ki, kısa süre içinde doğumundan bu yana hiç görmediği şiddette alevler adayı silip süpürecekti. Fırlatma sahasında şöyle bir gözlerini gezdirdi, başını kaldırarak "Kolomb"u çevreleyen piramit şeklindeki iskeleye baktı. Günün son ışıkları, yerden altmış metre yüksekteki geminin pruvasına vuruyordu. Görüp göreceği sayılı gecesi kalmıştı "Kolomb"un; yakında uzayın ebedi günışığında süzülüyor olacaktı.

Adanın kayalık sırtlarında, palmyelerin altında ortalık epey sessizdi. Arada sırada gıcırdayan hava kompresörü ve işçilerin belli belirsiz bağırımları haricinde Proje'ye ait hiçbir ses duyulmuyordu. Bu palmyeleri sevmeye başlamıştı Reinhold; hemen her akşam buraya gelir, küçük imparatorluğunu seyredirdi. "Kolomb" alevler kusarak yıldızlara yükselirken tüm bunların atomlarına ayrılacak olması onu üzüyordu.

Kıyıda bir buçuk kilometre açıkta "James Forrestal" ışıldıklarını yakmış, karanlık suları tarıyordu. Güneş şimdi gözden tamamen kaybolmuştu ve tropikal gece doğu yönünden olanca hızıyla yaklaşıyordu. Reinhold'un içini buruk bir merak sardı. Gemi gerçekten de kıyıya bu kadar yakın bir yerde Rus denizaltılarına rastlayacağını mı sanıyordu?

Rusya deyince aklına her zamanki gibi yine Konrad gelmişti. Bir de o korkunç 1945 baharı. Otuz yıldan fazla olmuştu, ama Nazi Almanyası'nın Doğu ile Batı arasında çapraz ateşe tutulduğu o son günleri aklından çıkaramıyordu. Dört bir yandan mülteciler akın ederken o harap olmuş Prusya köyünde el sıkışıp yollarını ayırdığı Konrad'ın yorgun bakan mavi gözlerini ve çenesindeki altın renkli sakalı hiç unutmamıştı. Dünya'da yaşanacakların habercisiydi ayrılıkları; hemen ardından Doğu ile Batı da onlar gibi kendi yollarına gitmişti. Konrad Moskova'ya gitmeyi tercih etmişti. Reinhold o zamanlar bunun bir aptallık olduğunu düşünmüşse de, şimdi o kadar emin değildi.

Otuz yıldır Konrad'ı öldü biliyordu. Teknik İstihbarat'tan Albay Sandmeyer, Konrad'ın yaşadığı haberini vereli henüz bir hafta olmuştu.

Reinhold, Sandmeyer'i sevmezdi ve biliyordu ki Sandmeyer de ondan hazzetmiyordu. Fakat bu durumun çalışmalarını aksatmasına ikisi de izin vermezdi.

“Bay Hoffmann,” diye söze başlamıştı Albay, en resmi tavrını takınarak. “Washington’dan endişe verici birtakım haberler ulaştı elimize. Bunlar gizli bilgiler olsa da vaktimizin ne kadar daraldığını daha iyi anlamaları adına mühendislik ekibimize açıklama gereği duyduk.” Sandmeyer heyecan yaratmak için bir anlık duraksadı, ancak bu bir işe yaramadı. Nedense Reinhold devamında ne geleceğini gayet iyi biliyordu.

“Ruslar bize yetişti sayılır. Ellerinde atomik bir cihaz var; bizimkinden daha etkili bile olabilir. Ayrıca Baykal Gölü’nün kıyısında bir gemi inşa ediyorlar. Ne kadar ilerleme kaydettiklerini bilmiyoruz ama bu sene içinde fırlatılması mümkün. Bunun ne anlama geldiğinin *farkındasınız*, değil mi?”

Evet, diye içinden geçirdi Reinhold. Farkındayım. Yarış başladı... Ve kazanan biz olamayabiliriz.

Cevap alamayacağını bilse de, “Ekiplerinin başında kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. şaşırtıcı bir şekilde Albay Sandmeyer daktilo edilmiş bir kâğıt uzattı Reinhold’a. Kâğıtın üstünde tanıdık bir isim gözüne ilişti: Konrad Schneider.

“Bu adamların çoğunu Peenemünde’den tanıyorsunuz, öyle değil mi?” dedi Albay. “Kullandıkları yöntemleri daha iyi anlamamıza yardımcı olabilirsiniz. Bana onlar hakkında her şeyi anlatmanızı istiyorum: uzmanlık alanları, buldukları parlak fikirler vesaire. Üzerinden bunca zaman geçmişken bu hiç de kolay olmayacaktır, biliyorum; ama yine de elinizden geleni yapmaya çalışın.”

“İçlerinden bahse değer tek kişi Konrad Schneider,” diye yanıtladı Reinhold. “Geri kalanlar da iyi mühendisler ama çok bir özellikleri yok. Konrad ise tam bir dâhiydi... Tanrı bilir otuz yıl içinde neler başarmıştır. Unutmayın; o bizim tüm sonuçlarımızı gördü ama biz onunkilerin hiçbirini görmedik. Bu da ona büyük avantaj sağlıyor.”

Amacı İstihbarat’ı eleştirmek değildi fakat Sandmeyer az kalsın üstüne alınacaktı. Sonra Albay omuz silkti.

“İki tarafın da lehine bu; öyle dememiş miydiniz? Aramızdaki serbest bilgi alışverişi sayesinde daha hızlı ilerleme kaydediyoruz. Her ne kadar bazı sırlarımızı ele versek de... Rus araştırma departmanı kendi çalışanlarının ne yaptığından bile haberdar değildir. Görecekler, Ay’a ilk ayak basan Demokrasi olacak.”

Demokrasi, ha? Saçmalık! diye aklından geçirdi Reinhold. Ama çenesini tuttu. Konrad Schneider, oy pusulasında bir milyon isme eşdeğerdi. Peki arkasına SSCB'yi alan Konrad şimdiye dek ne ilerleme kaydetmişti? Belki gemisi çoktan Dünya'yı geride bırakmış, göklere doğru yola koyulmuştu bile.

Güneş Taratua'yı terk etmiş olsa da, Baykal Gölü üzerinde ışıldamayı sürdürüyordu. Konrad Schneider ile Nükleer Bilimler Yardımcı Vekili, ağır adımlarla motor test düzeneğinden dönüyordu. Makinenin göl boyunca yankılanan sağır edici sesi on dakika önce kesilmesine karşın kulakları hâlâ şiddetle uğulduyordu.

Birden, “Neden suratınız asık?” diye sordu Grigorievitch. “Mutlu olmanız lazım. Bir aya kalmaz yolculuğa başlarız. O Yanki'lerin hepsini öfkeden kudurtacağız.”

“Her zamanki gibi çok iyimsersiniz,” dedi Schneider. “Motor çalışıyor ama bu iş o kadar kolay değil. Evet, ufukta pek bir engel görmüyorum; yine de Taratua'dan gelen raporlar beni endişelendiriyor. Hoffmann'ın işinde ne kadar başarılı olduğundan size bahsetmiştim. Şimdi ise elinde milyarlarca dolar var. Gemisinin fotoğrafları biraz bulanık ama hemen hemen tamamlanmış denebilir. Ayrıca biliyoruz ki motorunu test edeli beş hafta oluyor.”

“Merak etmeyin,” dedi Grigorievitch gülerek. “Onları *büyük* bir sürpriz bekliyor. Unutmayın, hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar.”

Schneider bunun doğruluğundan emin olamasa da, şüphesini kendine saklamayı tercih etti. Grigorievitch'in zihnini harekete geçirip tehlikeli fikirler edinmesine yol açabilirdi bu. Eğer bir bilgi sızdırılmışsa, Konrad adını temize çıkarmakta zorlanabilirdi.

Yönetim binasına geri girerken kapıdaki nöbetçi onu selamladı. Burada teknisyenden çok asker var, diye aklından geçirdi keyifsizce. Ama Ruslar böyleydi işte. Kendisine engel teşkil etmedikleri sürece Konrad halinden memnundu. Dönüp şöyle bir bakınca, birkaç sinir bozucu istisna dışında işler umduğu gibi gitmişti. Doğru tercihi yapan o muydu, yoksa Reinhold mu, bunu zaman gösterecekti.

Son raporu üzerinde çalışmaya koyulmuştu ki, kulağına gelen bağırış çağırışlar dikkatini dağıttı. Bir an için masasında kıpırdamadan durdu, kampın katı disiplinini bu denli bozan şeyin ne olabileceğine kafa yordu. Sonra cama çıkıp baktı... Ve hayatında ilk kez çaresizliği iliklerinde hissetti.

Reinhold küçük tepeden inerken başının üzerinde yıldızlar uçuşuyordu. Denizde “Forrestal” ışıktan parmaklarıyla suyu taramayı sürdürüyordu; sahilde ise “Kolomb”un etrafındaki iskele Noel ağaçları gibi ıslıl ıslıldı. Manzarayı kapayan tek şey, geminin yıldızlara uzanan pruvasıydı.

Ortak salondan son ses dans müziği yükseliyor, Reinhold’un ayakları da farkında olmadan ritim tutuyordu.

Sahilin yanında uzanan dar yola ulaşmak üzereydi ki, gözüne ilişen manzara nedeniyle içgüdüsel olarak durdu. Şaşkınlıkla bir karaya, bir denize baktı; gökyüzüne bakmayı akıl etmesi biraz zaman almıştı.

Ve o an hem Reinhold Hoffmann, hem de eşzamanlı olarak Konrad Schneider anladı ki, yarışı kaybetmişlerdi. Üstelik üç-beş hafta ya da birkaç ay ile değil. Binlerce yıllık fark yemişlerdi. “Kolomb” denen ufak gemi ile paleolitik insanların kütükten kanoları arasında ne kadar fark varsa, tahmin yürütmeye bile korktuğu kadar yükseklerde, yıldızların arasında süzülen o sessiz, devasa gölgeler ile “Kolomb” arasında da o kadar fark vardı. Sırf Reinhold’un değil, tüm dünyanın gözleri önünde bu muazzam gemiler inişe geçti; bir noktadan sonra stratosferin cılız havasını yararken çıkardıkları tiz ses de belli belirsiz duyulur olmuştu.

Ömrü boyunca verdiği emeklerin nasıl da boşa gittiğini izlerken içinde en ufak bir pişmanlık yoktu. İnsanlığı yıldızlara ulaştırmak için çabalamıştı hep ve nihayet yıldızlar, o uzak, kayıtsız yıldızlar ayağına gelmişti. O an tüm tarih nefesini tutmuş, bugün, geçmişi ile bağlarını koparmış, kırılıp anakaradan uzaklara sürüklenen bir buz dağı gibi yalnız başına yelken açmıştı. Eski çağların başarıları bundan böyle bir hiçti; Reinhold’un aklında tek bir düşünce tekrar tekrar yankılanıyordu:

İnsan ırkı artık yalnız değildi.

2

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri büyükçe pencerenin önünde hareketsiz durmuş, 43. Cadde'nin ağır akan trafiğini seyrediyordu. Diğer insanlardan bu kadar yüksekte çalışmanın iyi bir şey olup olmadığını sorgulardı bazı zamanlar. Araya mesafe koymak sorun değildi fakat bu durum kolaylıkla umursamazlığa yol açabilirdi. Yoksa New York'ta geçen yirmi yıla rağmen gökdelenlere alışamamasına kılıf mı uyduruyordu?

Arkasındaki kapının aralandığını duydu, ama dönüp bakmadı. İçeri giren Pieter Van Ryberg'dü. Pieter her zamanki gibi duraksayıp, termostata kınayan bir bakış attı. Herkesin bildiği üzere Genel Sekreter'in odası derin dondurucudan farksızdı. Stormgren, asistanının yanına gelmesini bekledi, ardından penceredeki o bilindik ama her daim büyüleyici manzaradan gözlerini çevirdi.

“Geç kaldılar,” dedi. “Wainwright beş dakika önce burada olmalıydı.”

“Az önce polislerden haber aldım. Kendisine büyük bir katile eşlik ediyor. Trafiği tıkamışlar. Birazdan burada olur.”

Van Ryberg bir an durdu, hemen ardından ekledi; “Hâlâ fikriniz değişmedi mi? Gerçekten görüşecek misiniz onunla?”

“Maalesef vazgeçmek için vakit çok geç. Ne de olsa kabul etmiş bulundum; ama biliyorsun ki fikir benden çıkmadı.”

Stormgren masasının başına geçmiş, uranyumdan yapılmış o meşhur kağıt tutucusuyla oynuyordu. Tedirgin değil, yalnızca kararsızdı. Wainwright'ın gecikmesinden de ayrıca memnundu, çünkü böylece görüşme başladığında etik açıdan avantajlı konumda başlayacaktı. Akıllı mantıklı kişilerin kabullenmesi zor olsa da, böyle ufak tefek şeylerin insan ilişkilerindeki rolü büyüktü.

“İşte geldiler!” dedi Van Ryberg aniden; yüzünü cama yaslamıştı. “Sokağın başındalar. Nereden baksanız üç bin kişi vardır.”

Stormgren not defterini kaptığı gibi asistanının yanına döndü. Sekiz yüz metre ileride küçük bir grup ağır ve kararlı adımlarla Sekreterlik Binası'na yürüyordu. Ellerindeki pankartları bu mesafeden okumak mümkün değilse de, Stormgren vermek istedikleri mesajın ne olduğunu gayet iyi

biliyordu. Trafiğin uğultusuna karşın yükselen uğursuz sloganların temposu kulaklarına kadar geliyordu. İcini ani bir tiksinti kapladı. İnsanlar öfkeli sloganlar saçan bu göstericilerden artık bıkmamış mıydı?

Kalabalık şimdi binanın etrafını sarmıştı. Havaya salladıkları yumruklara bakılırsa Stormgren'in kendilerini izlediğini biliyor olmalıydılar. Fakat asıl muhataplar Stormgren değildi. Bir devi tehdit eden pigmeler gibi öfkeli yumruklarını kaldırmışlar, elli kilometre yukarıdaki o ışıltılı, gümüş rengi bulutu hedefliyorlardı; Hükümdar filosunun amiral gemisini.

Ve Stormgren biliyordu ki, çok büyük ihtimalle Karellen tüm olan biteni seyredip manzaranın tadını çıkarıyordu; çünkü Gözetmen müsaade etmiş olmasa böylesi bir kalabalık toplanamazdı.

Stormgren, Özgürlük Birliği'nin lideriyle ilk kez o zaman tanışmıştı. Bunun mantıklı bir eylem olup olmadığını artık sorgulamıyordu; Karellen'in planları genellikle insanların kavrayamayacağı kadar incelikli olurdu. Görüşme kötü gitse bile Stormgren somut bir zarara uğrayacak değildi. Ancak Wainwright'i görmeyi reddederse Birlik bu durumu onun aleyhine kullanabilirdi.

Alexander Wainwright ellisine merdiven dayamış, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Stormgren biliyordu ki, tamamen dürüst biriydi Wainwright; dolayısıyla da iki kat tehlikeliydi. Yine de açık sözlülüğü ile kendisini sevdirmeyi başarıyordu; savunduğu dava veya bazı yandaşları hakkında insanın görüşleri ne yönde olursa olsun.

Van Ryberg'ün kısa ve zorlama takdiminin ardından Stormgren derhal sadede geldi.

“Sanıyorum ki,” diye lafa başladı, “ziyaretinizin esas sebebi Federasyon Şeması'na karşı resmi bir itirazda bulunmak. Doğru mu?”

Wainwright büyük bir ciddiyetle onayladı.

“Asıl amacım bu, Sayın Sekreter. Bildiğiniz gibi son beş yıldır insan ırkını içinde bulunduğumuz tehlikeye karşı uyarmaya çalışıyoruz. Şimdiye dek bu konuda çok zorlandık; çoğu insan Dünya'nın Hükümdarların kontrolünde olmasından memnun görünüyor. Yine de her ülkeden toplamda beş milyonun üzerinde yurtseverden imza topladık.”

“İki buçuk milyarlık nüfusu olan bir gezegen için çok da etkileyici bir rakam değil.”

“Görmezden gelinecek bir rakam da değil. İmza veren kişiler dışında bir o kadar insan da Federasyon planının doğruluğu ve güvenilirliğine dair büyük şüphe içinde. Gözetmen Karellen bile bütün kudretine rağmen binlerce

yıllık tarihi bir kalemde silip atamaz.”

“Karellen’in nelere kadir olduğunu kim biliyor ki?” diye çıkıştı Stormgren. “Ben küçük bir çocukken Avrupa Federasyonu uzak bir hayaldi; ama büyüdüğümde gerçek oldu. Hem bu Hükümdarlardan da önceydi. Karellen’in tek yaptığı, bizim başlattığımız işi bitirmek.”

“Avrupa kültürel ve coğrafi bir oluşumdu. Dünya öyle değil; arada fark var.”

Alaycı bir tavırla, “Atalarımız için Avrupa ne kadar büyük bir yerse, Hükümdarların gözünde de Dünya bir o kadar ufacık,” diye yanıt verdi Stormgren. “Ayrıca iddia ediyorum, Hükümdarlar çok daha olgun bir bakış açısına sahip.”

“Destekçilerimin çoğu böyle düşünmese de, ben *nihai* hedef olarak Federasyon kurulmasına karşı değilim. Ancak bu içten gelmeli, dışarıdan dayatılmamalı. Kaderimizi kendimiz belirlemeliyiz. İnsanlığın işlerine karışılmamalı artık!”

Stormgren iç çekti. Bunları yüzlerce kez duymuştu ve verebileceği tek cevap vardı; onu da Özgürlük Birliği kabul etmiyordu. Stormgren Karellen’e güveniyordu, onlar güvenmiyordu. Temel fark buydu ve bu durumu değiştirmesi mümkün değildi. Neyse ki Özgürlük Birliği’nin de yapabileceği bir şey yoktu.

“Size. birkaç soru sorayım,” dedi. “Hükümdarların Dünya’ya güvenlik, barış ve refah getirdiğini inkâr edebilir misiniz?”

“Edemem. Gerçekten öyle yaptılar. Ama özgürlüğümüzü elimizden aldılar. İnsana sırf ekmek yetmiyor; başka ihtiyaçları da var.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama tarihte kimsenin ekmekten mahrum kalmadığı ilk çağı yaşıyoruz. Peki Hükümdarların sağladığı, insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş tüm bu imkânlara karşılık hangi özgürlüğümüzden feragat ettik ki?”

“Tanrının önderliğinde kendi hayatlarımızı belirleme özgürlüğü.” Nihayet, diye düşündü Stormgren, sadede geldik. Ne kadar allayıp pullasalar da asıl mesele dindi. Wainwright bir din adamı olduğunu devamlı insanın başına kakardı. Artık cüppe giymiyor olsa da, karşı tarafa sanki üstünden hiç çıkarmamış izlenimi veriyordu.

“Geçtiğimiz ay,” dedi Stormgren, “yüz adet piskopos, kardinal ve haham hep birlikte Gözetmen’in politikalarını destekleyen bir bildirgeye imza attılar. Dünya dinleri size karşı.”

Wainwright kızgın bir tavırla başını iki yana salladı.

“Liderlerin çoğu kör; Hükümdarlar gözlerini boyamış. Tehlikenin farkına vardıklarında çok geç olabilir. İnsanlık inisiyatifini yitirip kobay bir ırk konumuna düşecek.”

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Stormgren cevap verdi:

“Üç gün içinde Gözetmen’le tekrar görüşeceğim. Kaygılarınızı ona iletirim. Ne de olsa Dünya’nın görüşlerini temsil etmek benim görevim. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, emin olun.”

“Bir şey daha söyleyeceğim,” dedi Wainwright usulca. “Hükümdarlara dair rahatsızlık duyduğumuz çok konu var, fakat en canımızı sıkan şey gizlilikleri. Karellen’le konuşabilmiş tek insan sizsiniz, size bile bir kez olsun görünmedi! Emellerinden şüphe etmemiz normal değil mi?”

“İnsanlık yararına yaptığı onca şeye rağmen mi?”

“Evet, hepsine rağmen. Karellen’in gücünün her şeye yetmesi mi daha büyük sorun, yoksa gizliliği mi, emin değilim. Saklayacak bir şeyi yoksa neden ortaya çıkmıyor? Gözetmen’le bir dahaki görüşmenizde ona bunu sorun, Sayın Stormgren!”

Stormgren suskunluğa büründü. Buna verecek bir cevabı yoktu; söyleyeceği hiçbir şey karşısındakini ikna edemezdi. Kendi bile ikna olduğundan şüpheliydi.

Onların gözünde bu şüphesiz oldukça küçük bir operasyondur, ancak Dünya için tarihteki en büyük dönüm noktasıydı. Uzayın bilinmeyen derinliklerinden bir anda çıkagelmişti dev gemiler.

Sayırsız kurgu eserde tasvir edilmişse de, öyle bir şey olabileceğine kimse ihtimal vermemişti. Ama nihayet o gün gelip çatmıştı; tüm kıtaların üzerinde sessizce süzülen o parıltılı şekiller, insan teknolojisinin yüzlerce sene erişemeyeceği her şeyin simgesiydi. Altı gün boyunca şehirlerin üzerinde kıpırdamadan durdular; yerdeki insanlara tek kelime etmediler. Zaten gerek de yoktu; o kudretli gemilerin gelip tam da büyük şehirlerin üzerinde konuşlanmaları rastlantı olamazdı. New York, Londra, Paris, Moskova, Roma, Cape Town, Tokyo, Canberra...

Yüreklerin ağza geldiği o günlerde bazı kişiler isabetli tahminlerde bulunmuşlardı. Bu, insanlıktan haberi olmayan tecrübesiz bir ırkın ilk temas girişimi değildi. Sessiz, kıpırtısız gemilerin içinde uzman psikologlar insanlığın tepkilerini inceliyorlardı. Gerilim had safhaya ulaştığında eyleme geçeceklerdi.

Altıncı günde Dünya’dan sorumlu Gözetmen Karellen, bütün radyo

frekanslarını kapsayan bir yayın yaparak kendini tanıttı. İngilizcesi öyle düzgündü ki, konu üzerine Atlantik'in iki yakasında da patlak veren tartışmalar bir nesil boyunca sürdü. Ancak konuşmanın içeriği, telaffuzundan çok daha hayret vericiydi. İnsanlarla ilgili her konuya mutlak düzeyde hâkim, eşsiz bir dehanın ürünü olduğu apaçık ortadaydı. Konuşmasında bilgeliğini ve uzmanlığını öne çıkarması, merak uyandırıcı çoğu bilgiye üstü kapalı değinmesi şüphesiz ki insanlığı ezici bir düşünsel güçle karşı karşıya olduğuna ikna etmek için bilerek tasarlanmıştı. Karellen sözünü bitirdiğinde, Dünya ulusları kendi cılız egemenliklerinin sona erdiğini anlamışlardı. Yerel, iç yönetimler güçlerini muhafaza edecekti, fakat daha geniş çaplı uluslararası işlerde son sözü söyleyen artık insanlık değildi. Ne kadar tartışılıp karşı çıkılsa da hepsi boşunaydı.

Güçlerinin bu derece kısıtlanmasına dünyanın bütün uluslarının boyun eğmesi tabii ki beklenemezdi. Ancak aktif bir direniş sürdürmek hiç de kolay değildi. Hükümdarların gemileri bir şekilde yok edilse bile, aşağıdaki şehirler enkaza dönecekti. Buna rağmen büyük güçlerden biri girişimde bulundu. Belki de sorumluları bir taşla iki kuş vurmaya planlamışlardı; çünkü hedefledikleri geminin altındaki şehir, aralarında düşmanlık bulunan komşu ülkenin başkentiydi.

Gizli kumanda odasındaki televizyon ekranında muazzam geminin imgesi büyüdükçe, içeride bulunan görevliler ve teknisyenlerden oluşan küçük grup şekilden şekle girmişti. Başarılı olurlarsa diğer gemiler nasıl tepki verecekti acaba?

Onları da yok edip insanlığı yeniden kendi kaderine bırakmak mümkün müydü? Yoksa Karellen saldırganları doğduklarına pişman mı edecekti?

Füze çarpmanın etkisiyle infilak edince ekrandaki görüntü kayboldu; yerine kilometrelerce ötedeki başka bir kameradan gelen görüntüler belirdi. Aradan geçen saliseler içinde füze çoktan bir ateş topuna dönüşmeli, göz alıcı ışınması tüm gökyüzünü sarmalıydı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Uzayın kıyısında çıplak güneşin kavurduğu büyük geminin üzerinde bir çentik dahi yoktu. Füze temas etmediği gibi, akıbetinin ne olduğunu da kimse çözemedi. Dahası, Karellen ne sorumlulara karşı harekete geçti ne de saldırıyı önceden bildiğini belli etti. Cezai her türlü eylemden daha etkili, daha cesaret kırıcı bir yöntemdi bu. Saldırıyı yapan hükümet kendi içinde yaşanan çatışmalar nedeniyle birkaç hafta sonra tümünden çöktü.

Hükümdarların politikalarına karşı bir miktar pasif direniş de mevcuttu.

Genel olarak Karellen ilgili tarafları kendi hallerine bırakır, direniş gösteren kişiler bir sürenin ardından işbirliğini reddetmenin kendileri için zararlı olduğunu idrak ederlerdi. Karellen yalnız bir sefer dik kafalı bir hükümete karşı direkt müdahalede bulunmuştu.

Yüz yılı aşkın süredir Güney Afrika Cumhuriyeti ırk çatışmalarına ev sahipliği yapıyordu. İki taraftan da iyi niyetli kişiler barışı sağlamak için çaba gösterebilirler de, başarısız oldular; korku ve önyargılar insanların öyle içlerine işlemiştir ki, kimse işbirliğine yanaşmıyordu. Art arda gelen hükümetlerin birbirlerinden tek farkları, hoşgörüsüzlük dereceleri idi. İç savaştan arta kalan nefret ülkenin dört bir yanına sinmişti.

Ayrımcılığın önüne geçilmesi adına kimse kılını kıpırdatmayınca, Karellen uyarıda bulundu. Tek yaptığı bir tarih ve saat vermek oldu; hepsi bu. Uyarı insanlar üzerinde endişe yaratsa da, korku ve paniğe yol açmadı, çünkü Hükümdarların şiddet ve yıkıma başvurup kurunun yanında yaş da yakacağına ihtimal veren yoktu.

Gerçekten de öyle bir şey yaşanmadı. Tek gelişme, güneşin Cape Town meridyeni üzerinden geçerken bir anda sönmemesi oldu. Yerini ışık ya da ısı yaymayan, solgun, mor renkli bir hayalet almıştı. İki adet çapraz alan kullanılarak bir şekilde uzaydaki günışığı polarize edilmişti. Hiçbir ışımaya geçit yoktu. Beş yüz kilometre çapında bir çember bütünüyle etki altında kalmıştı.

Bu durum otuz dakika kadar sürdü. Yeterli olmuştu; ertesi gün Güney Afrika Hükümeti beyaz azınlığa tüm medeni hakların tanınacağını duyurdu.

Bu tarz istisnalar dışında insan ırkı Hükümdarları doğanın bir parçası olarak kabullenmişti. Başta yaşanan şok dalgası şaşırtıcı bir hızla dağılmış, dünya günlük yaşantısına kaldığı yerden devam etmişti. Ortada pek bir farklılık yoktu. Rip Van Winkle birden uykusundan uyansa, sabırsızlıkla Hükümdarların parlak gemilerinden inip kendilerini göstermelerini bekleyen, akli hep bununla meşgul bir insanlıkla karşılaşır, hepsi bu.

Aradan beş yıl geçmesine rağmen hâlâ bekliyorlardı. Stormgren'e göre bütün sorunların sebebi tam da buydu.

Stormgren'in arabası iniş pistine doğru ilerlerken her zamanki gibi izleyiciler toplanmış, kameralar hazırda bekliyordu. Genel Sekreter, asistanına son birkaç şey söyleyip çantasını aldı ve seyircilerin oluşturduğu çemberi yarıp geçti.

Karellen onu asla bekletmezdi. Kalabalıktan bir "Ah!" nidası yükseldi

ve gökyüzünde gümüş renkli bir daire nefes kesen bir hızla yeryüzüne yaklaştı. Elli metre kadar ileride, yere birkaç santim kala duran ufak geminin rüzgârı, Stormgren'in kıyafetlerini uçurdu. Dünya'ya değmekten özellikle imtina ediyordu gemi; hastalık kapmaktan çekiniyor gibiydi. Stormgren ağır adımlarla ilerledi. Geminin kaynak yeri bulunmayan metal gövdesi her zaman olduğu gibi büzüldü; dünyanın en ileri gelen bilim insanlarının bile ağzını açık bırakan o geçit aniden beliriverdi. Stormgren içeri girdiğinde kendini gemideki yegâne odada buldu. Loş ışıklı bir odaydı bu. Arkasındaki geçit kapanmış, duvarda en ufak bir iz kalmamıştı. Dışarıyı görmek mümkün olmadığı gibi, ses de geçirmiyordu.

Beş dakika sonra geçit tekrar açıldı. Stormgren hareket ettiğini bile hissetmemişti ama şimdi Dünya'nın elli kilometre üzerinde, Karellen'in gemisinin derinliklerindeydi. Hükümdarların dünyasına geçiş yapmıştı; dört bir yanında gizli kapaklı işlerini yürütüyorlardı. Onlara diğer tüm insanlardan daha yaklaşmıştı Stormgren; yine de fiziksel görünüşleri konusunda yeryüzündeki milyonlardan daha bilgili değildi.

Kısa koridorun sonundaki küçük konferans odasında eşya namına yalnızca tek bir sandalye ile görüşme ekranının altındaki masa bulunuyordu. Amaçlandığı üzere, odanın mimarlarına dair görünürde en ufak bir iz yoktu. Ekran her zaman olduğu gibi yine simsiyahtı. Stormgren'in rüyalarında bu ekrana bazen görüntü gelir, bütün dünyayı meraktan öldüren gizem açıklığa kavuşurdu. Ama rüyası hiç gerçek olmadı; o dikdörtgen karanlığın ardında tam bir sır perdesi yatıyordu. Ama güç ve bilgelik, insanlığa karşı büyük bir hoşgörü de vardı orada ve belki daha da önemlisi, aşağıdaki gezegende cirit atan ufak tefek canlılara karşı derin, candan bir sevgi.

Gizli hoparlörden Stormgren'in yakından tanıdığı ancak dünyanın tarih boyunca tek sefer duyduğu o sakin, telaşsız ses odayı doldurdu. Derinliği ve tınısı, Karellen'in fiziksel yapısı hakkında ipucu veriyordu; o sesi duyunca insanın aklında epey cüsseli bir şey canlanıyordu. Karellen iriydi; belki de bir insandan kat kat iri. Birtakım bilim insanları Karellen'in kayda alınmış konuşmasını analiz etmiş, sesin bir makineye ait olduğunu ileri sürmüşlerdi. Stormgren buna hiç inanmamıştı.

“Evet, Rikki, görüşmenize kulak misafiri oldum. Wainwright hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Dürüst birisi; destekçilerinin büyük kısmı öyle olmasa da. Ne yapalım dersin? Birlik'in kendisi tehdit oluşturmuyor; fakat müfritlerinin bazıları açıkça şiddete teşvik ediyor. Evime koruma yerleştirmeli miyim? Umarım

buna gerek yoktur.”

Karellen hep yaptığı gibi sinir bozucu bir ustalıkla soruyu savuşturdu.

“Geçen ay Dünya Federasyonu’nun istatistikleri yayınlandı. Benden haz etmeyen yüzde yedilik dilimde gözle görülür bir artış olmuş mu? Ya da ‘Bilmiyorum’ diyen yüzde on ikide?”

“Henüz değil. Ama bunun bir önemi yok. Beni endişelendiren, senin destekçilerinin bile artık bu gizlilikten bıkmış olmaları.

Karellen’in iç çekişi teknik açıdan kusursuzdu; ama yine de tam inandırıcı değildi.

“Sen de böyle düşünüyorsun, değil mi?”

Sorunun cevabı o kadar açıktı ki, Stormgren cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

“Bu durumun işimi nasıl zorlaştırdığının farkında mısın, merak ediyorum,” dedi Stormgren içtenlikle.

“Benimkini de kolaylaştırdığı söylenemez,” diye yanıtladı Karellen neşeli bir edayla. “Keşke insanlar beni bir diktatör olarak görmeyi bırakıp, başkalarının tasarladığı kolonyal bir politikayı uygulamaya çalışan sıradan bir kamu görevlisi olduğumu anlasalar.”

Stormgren için bu oldukça ilgi çekici bir açıklamaydı. Ne kadarının doğru olduğunu merak etti.

“Hiç değilse gizliliğiniz için bir sebep sunamaz mısınız? Çünkü biz bir anlam veremiyoruz; dolayısıyla da kafamızı kurcalıyor, sayısız söylentiye yol açıyor.”

Karellen, o hiçbir insana ait olamayacak kadar derin ve gür kahkahasını patlattı.

“Şimdi neymişim bakalım? Robot teorisi hâlâ revaçta mı? Bir yığın elektron tüpünden meydana gelmek da fena değil aslında; kırkayak türü bir şey olmaktan iyidir. Ah, evet, *Chicago Tribune*’deki o karikatür gözümde kaçmadı! Orijinalini talep etsem mi diyorum.”

Stormgren dudaklarını büzerek resmi bir ifade takındı. Bazı anlarda Karellen işini çok hafife alıyordu.

“Bu *ciddi* bir mesele,” diye sitem etti.

“Sevgili Rikki,” diye karşılık verdi Karellen, “insan ırkını ciddiye alsam eskiden sahip olduğum muazzam zihinsel güçlerimin geri kalanını da yitiririm.”

Stormgren gülümsemekten kendini alamadı.

“Bunun bana pek bir faydası olduğu söylenemez, değil mi? Aşağı inip

her ne kadar kendini göstermesen de saklayacak bir şeyin olmadığına ırktaşlarımı inandırmam gerekecek. Kolay bir iş değil. Merak, insan ırkının en baskın özelliklerindedir. Sonsuza dek karşı koyamazsın.”

“Dünya’ya geldiğimizden beri karşılaştığımız sorunlar içinde bizi en çok zorlayan da buydu,” diye itiraf etti Karellen. “Başka konularda bilgeliğimize güvendidiniz; şüphesiz bu konuda da güvenebilirsiniz!”

“Ben size güveniyorum,” dedi Stormgren. “Ancak ne Wainwright ne de destekçileri güveniyor. Ortaya çıkmayı reddetmenizi kötüye yordukları için onları suçlayabilir misin?”

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Stormgren, Gözetmen’in vücudunu oynatması sonucu meydana gelmiş olabilecek, belli belirsiz bir ses duydu (çıtırtı mıydı o?).

“Wainwright gibilerin benden neden korktuğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Karellen. Sesini kasvet bürümüştü; orta sahından notaları yükselen bir katedral orgunu andırıyordu. “Dünya’daki bütün dinlerin böyle mensupları vardır. Mantık ve bilimi temsil ettiğimiz bilincindeler ve inançlarına ne kadar bağlı olsalar da, tanrıları tahtlarından edeceğimizden korkuyorlar. Bu amaca yönelik kasti bir eylemde bulunacağımızdan değil de, daha dolaylı yoldan. Bilim, dinin doktrinlerini çürüterek olduğu gibi, dini tümünden yok sayarak da ortadan kaldırabilir. Bildiğim kadarıyla kimse Zeus’un ya da Thor’un varlığını çürütmedi, fakat günümüzde ikisinin de pek müridi kalmadı. Wainwright’lar, inançlarının kökenini bilmemizden korkuyor. Ne kadar zamandır insanlığı izlemekte olduğumuzu merak ediyorlar. Muhammet’in Hicret’ine tanıklık ettik mi? Veya Musa’nın İbranilere on emri sunmasına? İnanırları hikâyelerin asılsız tüm yönlerine vakıf mıyız?”

“Vakıf mısınız?” diye fısıldadı Stormgren, bir parça kendi kendine.

“İstiraplarının sebebi tam da bu korku, Rikki; açıkça itiraf etmeseler de öyle. İnan bana, insanların inançlarını yok etmekten keyif almıyoruz, fakat Dünya’daki dinlerin *hepsi de* doğru olamaz. Onlar da bunun farkında. Er ya da geç insanlık gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacak; ama henüz değil. Gizliliğimize gelecek olursak, ki işimizi güçleştirdiği çok doğru, o konuda benim elimden bir şey gelmiyor. Ben de saklanmaktan hiç hoşlanmıyorum, ancak geçerli sebeplerimiz var. Yine de üstlerimden hem seni, hem de belki Özgürlük Birliği’ni tatmin edecek bir açıklama talep edeceğim. Şimdi, gündemimize geri dönüp tekrar kayda başlayabilir miyiz lütfen?”

“Sonuç?” diye sordu Van Ryberg telaşla. “Ne dedi size?”

Stormgren, “Bilmiyorum,” deyip bitkin halde elindeki dosyaları masaya fırlattı, sandalyesine yığıldı. “Karellen üstlerine danışıyor; artık onlar her kimse. Kesin bir şey söylemedi.”

“Baksanıza,” dedi Pieter birden, “aklıma bir şey geldi. Karellen’in ardında başkalarının olduğunu nereden biliyoruz? Ya bizim bu Hükümdar dediğimiz şeylerin tamamı Dünya’daki gemilerden ibaretse? Gidecekleri bir yerleri yoktur belki ve bunu bizden saklıyorlardır.”

“Akıllıca bir teori,” dedi Stormgren sırtarak. “Ama kısıtlı da olsa edindiğim veya edindiğime inandığım bilgilerle örtüşmüyor.”

“Nedir o edindiğiniz bilgiler?”

“Genel olarak Karellen buradaki görevini geçici olarak görüyor ve matematikle ilgili olduğunu düşündüğüm asıl çalışmalarından alıkoyduğunu söylüyor. Bir seferinde Acton’un gücün yozlaştırdığına, mutlak gücün ise mutlak yozlaştırdığına ilişkin sözünü dile getirdim. Buna nasıl tepki vereceğini merak etmişim. O gür kahkahasını attı ve dedi ki: ‘Benim için böyle bir şey söz konusu olamaz. İlk durumda, buradaki işimi ne kadar çabuk bitirirsem, epey bir ışık yılı uzaktaki vatanıma o kadar çabuk dönerim. İkinci duruma gelecek olursak, hiçbir şekilde mutlak güce sahip değilim. Ben yalnızca bir... Gözetmen’im.’ Elbette beni kandırıyor da olabilir. Böyle bir ihtimal her zaman var.”

“Karellen ölümsüz, değil mi?”

“Bizim standartlarımıza göre evet, ancak gelecekteki bir şeyden tedirgin oluyor; ne olduğunu hayal dahi edemiyorum. Onun hakkında bildiklerim bu kadar.”

“Kesin bir şey söylemek için yeterli değil. Benim teorime göre Karellen küçük filosuyla birlikte uzayda yolunu kaybetti ve şimdi kendilerine yeni bir ev arıyor. Sayıca ne kadar az olduklarını bilmemizi istemiyorlar. Belki de diğer gemilerin hepsi otomatiktir; içlerinde kimse yoktur. Gözdağı vermek içindir sadece.”

“Bence sen çok bilimkurgu okuyorsun,” dedi Stormgren.

Van Ryberg mahcup bir edayla sırttı.

“‘Uzaylı İstilasası’ pek de beklendiği gibi çıkmadı, değil mi? Benim teorim Karellen’in neden ortaya çıkmadığını açıklıyor kesinlikle. Başka Hükümdarlar olmadığını öğrenmemizi istemiyor.”

Stormgren kafa sallayıp karşı çıktı. Bu tartışmadan keyif alıyordu.

“Senin açıklaman her zamanki gibi gerçek olamayacak kadar akıllıca.

Varlığını kesin olarak kanıtlayamasak da, Gözetmen'in arkasında büyük bir medeniyet olmalı; hem de insanlıktan uzun zamandır haberdar olan bir medeniyet. Karellen kendisi yüzyıllardır bizi inceliyordur. Baksana, İngilizceye ne kadar hâkim. Nasıl deyimsel konuşulacağını o *bana* öğretti!”

“*Bilmediği* bir şey olmadı mı hiç?”

“Oldu, hem de çok; ama hep önemsiz konularda. Bence gerçekten kusursuz bir hafızası var, ama bazı şeyleri öğrenmeye tenezzül etmemiş. Örneğin eksiksizce iletişim kurabildiği tek dil İngilizce; gerçi son iki yılda bana inat olsun diye Fincesini oldukça ilerletti. Fince öyle aceleye de gelmez! Kalevala destanından alıntı bile yapabiliyor, bense itiraf etmeliyim ki sadece birkaç mısrasını biliyorum. Karellen ayrıca yaşayan tüm devlet adamlarının biyografilerine hâkim ve bazen hangi kaynakları kullandığını tespit edebiliyorum. Tarih ve bilim üzerine eksiksiz bir birikimi var; şimdiye kadar ondan neler neler öğrendiğimizi biliyorsun zaten. Yine de, ayrı ayrı ele alacak olursak, zihinsel yetilerinin insani sınırların ötesinde olduğunu düşünmüyorum. Fakat hiçbir insan Karellen'in yaptığı şeylerin *hepsini* aynı anda yapamaz.”

“Ben de aşağı yukarı bu kaniya varmıştım,” diye onayladı Van Ryberg. “Karellen üzerinde sabaha kadar tartışırız, ama sonuçta dönüp dolaşip aynı soruya geliyoruz: Tanrı aşkına, neden ortaya çıkmıyor? Çıkana dek teorilerimden vazgeçmeyeceğim, Özgürlük Birliği ise esip güremeye devam edecek.”

İsyankâr bakışlarını tavana dikti.

“Umarım, Sayın Gözetmen, bir gece vakti gazetecinin teki roketine atlar da elinde kamerayla arka kapıdan geminizin içine sızar. Ne manşet olur ama!”

Karellen kulak kabartıyordusa bile tepki vermedi. Ama zaten ne zaman vermişti ki?

İlk bir sene, Hükümdarların varlığı insanların yaşantısı üzerinde sanılandan daha az etkili olmuştu. Her yere elleri uzanıyordu, fakat baskı uygulamıyorlardı. Dünya üzerinde göklerde ışıldayan gümüş rengi gemilerin görülemediği çok az sayıda şehir bulursa da, bir zaman sonra güneş, ay ya da bulutlar kadar kanıksanır olmuşlardı. Hükümdarlar sayesinde yaşam standartlarının istikrarlı bir yükselişte olduğunun çoğu kişi farkında bile değildi. Durup bir düşününce, ki bu nadiren olurdu, insanlar o sessiz gemilerin tüm dünyaya tarihte ilk kez barış getirdiğini idrak eder,

memnuniyet duyarlardı.

Ancak bu pasif ve alelade faydalar çabucak unutuluyordu. Hükümdarlar kayıtsız kalıp, yüzlerini insanlıktan gizlemeye devam ettiler. Karellen Dünyalılarının saygı ve takdirini kazansa da, bu gizliliği sürdürdüğü müddetçe daha derine nüfuz etmesi mümkün değildi. İnsanlık ile Birleşmiş Milletler Karargâhındaki radyo-teleprinter devreleri aracılığıyla iletişim kuran bu Olimposlulara karşı küskünlük hissedilmesi doğaldı. Karellen ve Stormgren arasında geçenler kamudan gizli tutuluyordu ve bazen Stormgren'in kendisi bile Gözetmen'in bu görüşmelerle neyi amaçladığını kestiremiyordu. Belki en azından bir insanla doğrudan iletişimde bulunmak istiyordu; belki de Stormgren'in böylesi bir kişisel desteğe ihtiyaç duyduğunu anlamıştı. Eğer sebep buysa, Genel Sekreter durumdan memnundu; Özgürlük Birliği'nin kendisine aşağılarcasına "Karellen'in postası" demeleri umurunda değildi.

Hükümdarlar, devletler ve hükümetlerle ayrı ayrı muhatap olmuyordu; Birleşmiş Milletler Örgütü'nü olduğu gibi alıp, gerekli radyo ekipmanlarının kurulumu için talimatlar vermiş ve emirlerini Genel Sekreter'in ağzından bildirmişlerdi. Sovyetler temsilcisi bunun Antlaşmaya uygun olmadığını defalarca uzun uzun dile getirse de, Karellen hiç oralı olmamıştı.

Gökten inen talimatlarla bunca pislğin, kötülüğün ve yozlaşmanın önüne geçilebilmesi şaşırtıcıydı. Hükümdarların gelişinden beri uluslar birbirlerinden korkmanın yersiz olduğunu anlamış ve hiç denemeye bile gerek duymadan mevcut cephanelerinin yıldızlaraşırı bir medeniyet karşısında etkisiz olduğu kanaatine varmışlardı. Böylece insanlığın mutluluğunun önündeki en büyük engel ortadan kalkmıştı.

Baskıcılık veya yozlaşmadan uzak olduğu sürece Hükümdarlar hükümet biçimlerine karışmamışlardı. Dünya'da hâlâ demokrasiler, monarşiler, iyicil diktatörlükler, komünizm ve kapitalizm bulunuyordu. Bu durum, kendi yaşam biçimlerinden başkasını mümkün görmeyen basit kimseler için oldukça hayret vericiydi. Başka bir kesim ise Karellen'in ileride mevcut toplum biçimlerini silip atacak yepyeni bir sistem uygulamaya koyacağına, bu yüzden ufak tefek politik reformlarla uğraşmaya tenezzül etmediğine inanıyordu. Ancak bu da, Hükümdarlara dair diğer tüm söylentiler gibi sadece bir varsayımdı. Kimse neyi amaçladıklarını bilmiyordu; kimse insanlığın nasıl bir geleceğe sürüklendiğini tahmin edemiyordu.

3

Son zamanlarda Stormgren'i doğru düzgün uyku tutmuyordu. Anlam veremiyordu buna; çok yakında ofisin dertlerinden sonsuza dek kurtulmayacak mıydı? Kırk yıldır insanlığın, beş yıldır ise efendilerinin hizmetindeydi. Hem geriye dönüp bakınca bu kadar dolu dolu hayat sürmüş az kişi vardı. Belki de sorun tam olarak buydu; emeklilik yılları ne kadar uzun sürerse sürsün, yaşamına renk katacak yeni hedefler koyamayacaktı kendine. Martha ölüp de çocuklar kendi hayatlarını kurduklarından beri Stormgren'in dünyayla arasındaki bağ zayıflamıştı. Tabii kendini Hükümdarlarla özdeşleştirmeye başlayıp insanlıktan kopmuş da olabilirdi.

Beyninin dizginlenemez bir makine gibi devinip durduğu o huzursuz gecelerden biriydi. Uyku tutmayacağını anlayınca isteksizce yataktan sıyrıldı. Robdöşambrını sırtına geçirip mütevazı dairesinin terasına çıktı. Altında çalışanların hepsi de ondan daha lüks konutlara sahipti, ama burası Stormgren'in ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılıyordu. Geldiği noktada ne kişisel mülk ne de resmi övgüler itibarına bir şey katabilirdi artık.

Bunaltıcı bir sıcak vardı gecede, ama gökyüzü bulutsuzdu ve güney batı yönünde göz kamaştırıcı bir ay alçaktan süzülüyordu. On kilometre ötede New York'un ışıkları ufuk çizgisine dizilmiş, zamanda hapsolmuş bir gündeğümü gibi ışıldıyordu. Stormgren gözlerini uyuyan şehirden yukarı çevirdi; yaşayan başka hiç kimseye nasip olmamış o yüksekere baktı. Ne kadar uzak da olsa, Karellen'in gemisinin ay ışığında parıldayan gövdesini görebiliyordu. Gözetmen'in o an ne işle meşgul olduğunu merak etti; Hükümdarların geceleri uyuduğunu hiç sanmıyordu.

Yukarıda bir yerlerde bir meteor, parlak mızrağını gök kubbeye sapladı. Bıraktığı ışıllı iz bir süre öylece durdu, sonra sönüp gitti, geriye yalnızca yıldızlar kaldı. Son derece acımasız bir uyarı olmuştu bu; yüz yıl sonra bile Karellen insanlığı yalnızca kendisinin bildiği o hedefe sürüklüyor olacakken, dört ay içinde Genel Sekreter koltuğuna bir başkası oturacaktı. Stormgren bunu bile fazla umursamıyordu; ancak o karanlık ekranın ardında neler döndüğünü öğrenmek için az zamanı kalmıştı.

Hükümdarların gizliliklerini takıntı haline getirmeye başladığını

kendisine itiraf edeli henüz birkaç gün oluyordu. Kısa süre öncesine kadar Karellen'e olan inancı Stormgren'i şüpheden uzak tutmuştu; ama şimdi, hiç hoşuna gitmese de, Özgürlük Birliği'nin protestoları aklını çeler gibiydi. İnsanlığın köleleştirilmesine dair iddialar kesinlikle propagandadan ibaretti. Bu köleleştirme fikrine gerçekten inanan veya eski günlere dönmek isteyen çok az insan vardı; insanlık Karellen'in görünmez hâkimiyetine çoktan alışmıştı. Fakat hükümdarlarının kim olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordu. Haklı bir istek değil miydi bu?

Özgürlük Birliği, Karellen'e, dolayısıyla da Hükümdarlarla işbirliği içindeki insanlara karşı çıkan örgütler arasında en büyüğü olsa da, başka örgütler de mevcuttu. Bu grupların itirazları ve ilkeleri büyük değişiklik gösteriyordu; bir kısmı dini açıdan yaklaşırken, bir kısmı da aşağılık duygusu üzerinden faaliyet gösteriyordu. Haklı olarak kendilerini on dokuzuncu yüzyılda Britanya Rajı altındaki yerli Hintliler gibi hissediyorlardı. İşgalciler Dünya'ya barış ve refah getirmişti; ama kim bilir ne pahasına? Tarihe bakınca durum pek iç açıcı değildi; ırklar arasında en barışçıl temaslar bile genellikle geri kalmış topluluğun felaketiyle sonuçlanmıştı. Bireylerde olduğu gibi uluslar da, altından kalkamayacakları bir güçle karşılaşınca şevklerini yitirebiliyordu. Ve Hükümdarların medeniyeti, üzerindeki sır perdesine karşın İnsan'ın karşılaştığı en büyük güçlüktü.

Yan odadaki faks makinesi belli belirsiz tıkırdıyor, Merkez Haber Ajansı tarafından saat başı gönderilen haber özetlerini çıkarıyordu. Stormgren içeride gezip gönülsüzce kâğıtları karıştırdı. Dünya'nın öbür ucunda Özgürlük Birliği hiç de orijinal olmayan bir başlığa konu olmuştu. "İNSANLIĞI CANAVARLAR MI YÖNETİYOR?" diye soruyordu gazete ve alıntılıyordu: "Madrastaki bir toplantıda konuşan Özgürlük Birliği Doğu Cephesi Başkanı Dr. C. V. Krishnan, 'Hükümdarların tavrının sebebi basit; fiziki formları öylesine farklı, öylesine tiksindirici ki, insanlığın karşısına çıkmaya cesaret dahi edemiyorlar. Gözetmen'e sözlerimi yalanlaması için buradan meydan okuyorum' dedi."

Stormgren tiksintiyle gazeteyi yere fırlattı. İddia doğru olsa bile ne önemi vardı? Eskiden beri üzerine konuşulan bir fikirdi bu, ama hiç endişe duymamıştı. Ne kadar tuhaf olursa olsun, evrende zamanla gözünün alışmayacağı hiçbir biyolojik yaşam formu olabileceğine ihtimal vermiyordu. Hatta kim bilir, belki bir gün estetik bile bulabilirdi. Vücut değil, zihni önemli olan. Karellen'i bu konuda ikna edebilse Hükümdarlar belki başka bir politika izlerdi. Dünya'ya geldiklerinden beri gazetelerde boy gösteren o

hayal gücünü zorlayan çizimler kadar çirkin olamazlardı ya!

Ancak Stormgren biliyordu ki, sırf yerine geçecek kişinin iyiliği için istemiyordu bu sorunun en kısa zamanda çözülmesini. Şöyle bir düşününce, asıl sebep insana has o bilindik merak dürtüsüydü; kendisine karşı bunu itiraf edecek kadar dürüsttü Stormgren. Karellen'i bir birey olarak tanıma fırsatı elde etmişti ve ne çeşit bir yaratık olduğunu da keşfetmeden tatmin olması mümkün değildi.

Ertesi sabah Stormgren gecikince Pieter Van Ryberg şaşırmış, biraz da rahatsız olmuştu. Genel Sekreter ofise gelmeden önce telefonda bazı görüşmeler yaptığından sık sık gecikirdi; ama Ryberg'ü asla habersiz bırakmazdı. Daha da kötüsü, bu sabah Stormgren'e ulaştırılması gereken birtakım acil iletiler vardı. Van Ryberg, Stormgren'in nerede olduğunu tespit etmek için yarım düzine departmana telefon açsa da, sonunda bıkip pes etti.

Öğlene doğru iyiden iyiye endişelenmeye başlamış, Stormgren'in evine bir araba göndermişti. On dakika sonra siren sesleri ödünü kopardı; devriye otoları bir hışımla Roosevelt Çıkmazı'nı tırmanıyordu. Bu araçların içinde haber ajanslarının bazı dostları vardı belli ki, çünkü arada o kadar mesafe varken bile radyo kanalları Van Ryberg'ün artık Yardımcı değil, Birleşmiş Milletler'in Fiili Genel Sekreteri olduğu haberini tüm dünyaya yaymaktaydı.

Van Ryberg'ün işi bu kadar başından aşkın olmasa, basın Stormgren'in ortadan kaybolmasına karşı tepkisi güzel bir eğlence kaynağı olabilirdi. Önceki ay boyunca dünya gazeteleri iki belirgin gruba ayrılmıştı. Batı basını genel itibariyle Karellen'in tüm insanlığı dünya vatandaşı yapma planlarını destekliyordu. Doğu ülkeleri ise şiddetli fakat büyük ölçüde yapay bazı milliyetçilik krizlerine kapılmışlardı.

Bu ülkelerin kimisinin bağımsızlık geçmişi bir nesilden fazla olmadığından, kazançlarının ellerinden alındığına inanıyorlardı. Hükümdarlar oldukça yaygın biçimde ve büyük bir hırsla eleştiriliyordu. Başta son derece temkinli yaklaşıyorlar da, basın organları kısa sürede fark etti ki Karellen'e karşı istediği kadar saygısızlık yapmakta özgürlerdi; hiçbir tepki görmüyorlardı. Hal böyle olunca kabalıkta çığır açmışlardı.

Bu saldırıların çoğu yankı bulmuştu ancak halkın genelini temsil etmiyordu. Yakın zamanda sonsuza dek ortadan kalkacak sınırlar boyunca nöbetçiler iki katına çıkarılmasına rağmen askerler birbirlerini henüz adı konmamış bir dostluk duygusuyla seyrediyordu. Politikacılar ve generaller

köpüredursun, sessizce bekleyen milyonlar, tarihte kanlı bir sayfanın kapanmak üzere olduğunun farkındaydı.

Ve şimdi Stormgren kayıplara karışmıştı; nerede olduğunu bilen yoktu. Dünya halkı Hükümdarların kendi tuhaf sebeplerinden ötürü iletişim kurmayı seçtikleri tek adamı da yitirdiklerini idrak edince, bütün hengâme de bir anda durulmuştu. Basın ve radyo yorumcularına inme inmiş gibiydi; ama tüm bu suskunluk içinde Özgürlük Birliği'nin sesi yükseliyor, telaş içinde masum olduklarını iddia ediyorlardı.

Stormgren uyandığında her yer zifiri karanlıktı. Bir an için bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark edemeyecek kadar uykuluydu. Sonra bilincini geri kazandığında panik içinde doğrulup yatağının başındaki lambayı yokladı.

Karanlıkta parmakları çıplak, serin bir taşa temas etti. Birden donakaldı; zihni ve bedeni beklenmeyen bu durumun şokunu atlatamamıştı. Ardından duyularına inanmayı reddeder halde yatağın başına çöktü ve parmak uçlarıyla o şaşkırtıcı derecede yabancı duvarı keşfe koyuldu.

Çok geçmeden ani bir tıkırtı duyuldu ve karanlığın bir kesiti yana kaydı. Loş bir fon üzerinde bir adamın silueti gözüne çarptı; sonra kapı geri kapandı, yeniden karanlık çöktü. Bu öyle çabuk oldu ki, içinde bulunduğu odaya dair hiçbir detay yakalayamadı.

Bir an sonra güçlü bir el fenerinin ışığı gözlerini kamaştırdı. Işık huzmesi yüzünde gezdi, bir süre üzerinde kalıp ardından aşağı kayarak bütün yatağı aydınlattı; keresteler üzerine yerleştirilmiş bir şiltenen ibaretti bu yatak.

Karanlığın içinden yumuşak bir ses, Stormgren'in başta tanımadığı bir aksanda kusursuz İngilizcesiyle söze başladı:

“Ah, Sayın Sekreter... Uyanmış olmanıza sevindim. Umarım kendinizi *gayet* iyi hissediyorsunuzdur.”

Bu son cümlede bir şey Stormgren'in özellikle çekti dikkatini; o yüzden sormak üzere olduğu öfkeli sorular dudaklarında takılı kaldı. Karanlığa gözlerini dikip soğukkanlılıkla cevapladı: “Ne kadardır baygınlığım?”

Adam pis pis güldü.

“Birkaç gün oluyor. Artçı etki yaşanmaz demişlerdi. Doğru çıkmasına sevindim.”

Biraz zaman kazanmak, biraz da kendi tepkisini ölçmek adına Stormgren bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Üzerinde hâlâ pijaması vardı, ancak kırış kırış olmuş, epey de toza toprağa bulanmıştı. Hareket

edince hafif bir baş dönmesi hissetti; rahatsız edici düzeyde olmasa da ilaçla bayıltıldığına işaretledi bu.

Işığa doğru döndü.

“Neredeyim?” diye sordu sertçe. “Wainwright’ın bundan haberi varmı?”

“Acele etmeyin,” diye karşılık verdi karanlık figür. “Böyle şeylerden bahsetmemiz için henüz erken. Çok acıkmış olmalısınız. Giyinin de akşam yemeğinde bize eşlik edin.”

Oval biçimindeki ışık odayı baştan başa tarayınca Stormgren bulunduğu yerin ne kadar küçük olduğunun ilk kez farkına vardı. Oda bile sayılmazdı burası; duvarlar çıplak taştan örülmüş, kabaca zımparalanıp öylece bırakılmıştı. Yer altında, muhtemelen epeyce derinlerdeydi. Birkaç gündür bilinci kapalı olduğuna göre şimdi Dünya üzerinde herhangi bir noktada olabilirdi.

El fenerinin ışığı, bir sandığın üzerindeki giysi yığını aydınlattı.

“Bunlar yeterli olur size,” dedi karanlıktaki ses. “Buralarda kılık kıyafet bulmak zor, biz de sizin birkaç takımınız ile yarım düzine gömlek getirdik.”

“Ne de düşüncelisiniz,” dedi Stormgren sitemkâr bir tavırla.

“Mobilya ve elektrik olmaması konusunda kusura bakmazsınız umarım. Burası bazı açılardan oldukça elverişli ama imkânları kısıtlı.”

“Ne için elverişli?” diye sordu Stormgren, bir yandan gömleğini geçirirken. Alışkın olduğu bir kumaşın teniyle temas etmesi tuhaf bir şekilde içini rahatlatmıştı.

“Elverişli işte... ” dedi ses. “Bu arada, birlikte uzun bir vakit geçireceğimiz için iyisi mi bana Joe deyin.”

“Uyruğunuz bir kenara,” diye karşılık verdi Stormgren, “aslen Polonyalısınız, değil mi? Gerçek adınızı telaffuz edebilirim sanırım. Fince isimlerden daha çok zorlanacağımı sanmam.”

Adam duraksadı, el fenerinin ışığı bir anlık titredi.

“Tahmin etmeliydiniz,” dedi Joe usulca. “Bu tarz konularda oldukça deneyimli olmalısınız.”

“Benim konumumdaki biri için kullanışlı bir hobi. Bana kalırsa ABD’de büyüdünüz ama Polonya’dan şeye kadar ayrılmadınız...”

“Yeter bu kadar,” dedi Joe sertçe. “Giyindiğinize göre... Teşekkürler.”

Kazandığı küçük zaferle mutlu olan Stormgren, açılan kapıya yöneldi. Joe, kenara çekilip yol verdi. Yanından geçerken Stormgren kendisini kaçırın bu adamın silahlı olup olmadığını merak etti. Silahlı olduğu kesin gibiydi;

gerçi her halükârda Joe'nun yalnız olduğunu hiç sanmıyordu.

Koridor, aralıklarla asılmış gaz lambalarının loş ışığıyla aydınlanıyordu; Stormgren, Joe'nun yüzünü ilk kez şimdi tam görebildi. Ellili yaşlarda, yüz kiloyu epey aşkın bir adamdı. Üzerindeki yarım düzine silahlı kuvvetlerin herhangi birine ait olabilecek kirli pasaklı askeri üniformadan, sol eline taktığı ürkütücü ebattaki işlemeli yüzüğe kadar her şeyi haddinden fazla büyüktü. Bu ölçülerdeki bir adam muhtemelen silah taşımaya tenezzül etmezdi. Buradan kurtulunca izini sürmesi zor olmaz, diye aklından geçirdi Stormgren. Joe da şüphesiz bu durumun farkındaydı; Stormgren'in keyfi iyice kaçtı.

Çevreleyen duvarlar yer yer beton kaplanmış olsa da, büyük ölçüde taştı. Stormgren, buranın terk edilmiş bir maden olduğunu anlamıştı. Daha verimli bir zindan zor bulunurdu. O âna dek kaçırılmış olması fazla endişelendirmemişti Stormgren'i. İçinden bir his, ne olursa olsun Hükümdarların muazzam imkânlarını seferber ederek onu derhal bulup kurtaracaklarını söylüyordu. Ama şimdi o kadar da emin değildi. Ortadan kaybolalı birkaç gün olmuştu bile; gelen giden yoktu. Karellen'in gücünün bile bir sınırı olmalıydı ve gerçekten de uzak bir kıtada yerin yedi kat dibindeyse Hükümdarların teknolojisi izini bulmada yeterli olmayabilirdi.

Yalın, loş odadaki masada iki adam daha oturuyordu. Stormgren içeri girerken başlarını kaldırıp merak ve saygı dolu bakışlarla onu süzdüler. İçlerinden biri masadaki sandviç yığınına ona iteledi; Stormgren hayır diyemedi. Karnı son derece açtı; canı aslında daha güzel bir yemek çekiyordu; ancak belli ki kendisini kaçırın adamların elinde akşam yemeği namına başka şey yoktu.

Yemeğini yerken odadaki üç adama göz gezdirdi.

En göze çarpanı tartışmasız Joe'ydu; yapılı olmasından da öte bir şeydi bu. Diğerleri onun yardımcılarıydı. Sıradan tiplerdi bunlar; konuşmaya başladıklarında Stormgren nereli olduklarını anlardı.

Pek de temiz olmayan bir bardakta şarap ikram ettiler. Stormgren son sandviçini de mideye indirdi.

Şimdi duruma daha hâkim gibiydi. İri kıyım Polonyalıya döndü.

“Pekâlâ,” dedi sakın bir sesle. “Burada neler döndüğünü, neyi amaçladığınızı bana anlatmayacak mısınız?”

Joe boğazını temizledi.

“Bir konuda anlaşalım,” dedi. “Bunun Wainwright'la bir ilgisi yok. O da diğer herkes gibi şaşıracaktır duruma.”

Stormgren de öyle tahmin ediyordu; yine de Joe'nun neden şüphelerini onayladığına anlam veremedi. Özgürlük Birliği içinde faaliyet gösteren radikal bir hareketin varlığından uzun zamandır kuşkulanıyordu.

“Merakımdan soruyorum,” dedi Stormgren. “Nasıl kaçırdınız beni?”

Bunun cevapsız kalacağından emin olduğu için, karşı tarafın hızlı ve hatta hevesli yanıtı üzerine afalladı.

“Aslına bakarsanız Hollywood filmlerini aratmadı,” dedi Joe neşe içinde. “Karellen'in sizi izleyip izlemediğine emin olamadık; o yüzden büyük bir titizlikle çeşitli önlemler aldık. Havalandırmadan yayılan gaz sizi bayılttı. İşin kolay kısmıydı bu. Sonra sizi arabanıza kadar taşıdık. Hiç de zor olmadı. Bunların hiçbirini bizim adamlarımız yapmadı. Parayla bazı uzmanlar tuttuk... Karellen elbet yakalayacaktır onları, ama bir işine yaramayacak. Evinizden yola çıkan araba New York'a bir kilometreden az mesafedeki uzun tünele girdi. Beklenen saatte öbür ucundan çıktığında içinde inanılmaz derecede Genel Sekreter'e benzeyen baygın bir adam vardı. Epey bir zaman sonra metal kutu yüklü büyükçe bir kamyon ters yöndeki bir havaalanına doğru yola koyuldu. Burada kutular gayet yasal seferler düzenleyen bir yük gemisine bindirildi. Kutuların sahipleri onları ne amaçla kullandığımızı bilseler eminim dehşete düşerlerdi.

“Bu sırada sizi kaçıran araba çevik manevralarla Kanada sınırına doğru tam gaz devam ediyordu. Belki Karellen şimdiye enselemiştir onları; bilmiyorum, umurumda da değil. Aslına bakarsanız planımızı tek bir fikir üzerine kurduk; açık sözlülüğümün değerini bilin. Karellen'in Dünya yüzeyinde olan biten her şeyi görüp duyabildiğinden eminiz, ama sihir kullanmadığı sürece, bilimin imkânlarıyla *yeraltında* neler döndüğünü göremez. Dolayısıyla tünelde gerçekleşen değiş tokuşu fark ettiğinde her şey için çok geç olacak. Tabii bir risk almış bulunuyoruz. Bir-iki güvenlik önlemimiz daha vardı ama şimdilik onların detayına inmeyeceğim. Belki tekrar kullanırız, bütün taktiklerimizi ele verirsem yazık olur.”

Joe, hikâyeyi öyle bir şevkle anlatmıştı ki, Stormgren gülümsemekten kendini zor alıyordu. Yine de epeyce rahatsız olmuştu. Dâhiyane bir plandı bu ve Karellen'i ciddi manada alt etmiş olabilirlerdi. Stormgren, Hükümdarın kendisini herhangi bir şekilde gözetim altında tuttuğundan bile emin değildi. Görünüşe göre Joe da öyle. Belki de bu yüzden böylesine açık sözlüydü; Stormgren'in tepkilerini ölçmeye çalışıyordu. Eh, gerçek hisleri ne olursa olsun kendinden emin görünmek için elinden geleni yapacaktı.

“Hükümdarları bu kadar kolay kandırabileceğinizi sanıyorsanız,” dedi

Stormgren, “hepiniz aptal olmalısınız. Her neyse, ne işe yarayacak beni kaçırmamız?”

Joe, ona bir sigara uzattı; Stormgren geri çevirdi, ardından kendi sigaralarından birini yakıp masanın ucuna oturdu. Tedirgin edici bir gıcırta yükselince hemen geri kalktı.

“Amacımızın gayet açık olduğunu düşünüyorum,” diye söze başladı Joe. “Lafla bir yere varılmayacağını anladık, biz de başka yollar denemeye karar verdik. Daha önce de yeraltı örgütleri vardı ve Karellen bile olanca kudretine karşın bizimle kolay kolay başa çıkamayacak. Bağımsızlığımız için savaş veriyoruz. Beni yanlış anlamayın. Şiddete başvurmayacağız, en azından şimdilik. Ama Hükümdarlar insanların aracılık yapmasına muhtaçlar ve biz işlerini mümkün olduğunca zorlaştıracacağız.”

İşe benimle başladınız demek, diye aklından geçirdi Stormgren. Karşısındaki adamın asıl hikâyenin ne kadarını anlattığını merak ediyordu. Bu haydutlukların Karellen’e karşı etkili olacağını mı sanıyorlardı gerçekten? Öte yandan iyi organize olmuş bir direniş hareketi işleri oldukça zora sokabilirdi. Çünkü Joe, Hükümdarların saltanatındaki tek zayıf noktayı iyi yakalamıştı. Nihayetinde bütün emirleri insanlar aracılığıyla uygulanıyordu. Olur da bunlar terör yoluyla susturulursa, tüm sistem çökebilirdi. Ama bu uzak bir ihtimaldi, çünkü Stormgren, Karellen’in kısa sürede bir çözüm yolu bulacağından emindi.

“Bana ne yapmayı planlıyorsunuz?” diye sordu Stormgren bir zaman sonra. “Rehine miyim, neyim?”

“Endişelenmeyin, size iyi bakacağız. Birkaç gün içinde bazı misafirlerimiz gelecek. O zamana dek canınız sıkılmasın diye elimizden geleni yapacağız.”

Kendi dilinde birkaç kelime daha etti ve diğer adamlardan biri paketinden yeni çıkmış bir iskambil destesi koydu masaya.

“Bunları size özel aldık,” dedi Joe. “Geçen gün *Time*’da iyi bir pokerci olduğunuzu okudum.” Sesi bir anda ciddiyete büründü. “Umarım cebinizde yeterince nakit vardır,” diye sordu düşünceli halde. “Bakmak hiç aklımıza gelmedi. Takdir edersiniz ki çek kabul edemiyoruz.”

Stormgren şaşkınlık içinde kendisini kaçırın adamlara boş boş baktı.

Sonra vaziyetin ne kadar komik olduğu kafasına dank edince makamının bütün sorumluluk ve kaygıları omuzlarından kalkar gibi oldu. Bundan sonra top Van Ryberg’deydi. Ne olursa olsun Stormgren’in elinden hiçbir şey gelemezdi. Ve şimdi bu akıl almaz haydutlar kendisiyle poker

oynamak için sabırsızlanıyorlardı.

Birdenbire başını geriye atıp yıllardır hiç yapmadığı kadar sağlam bir kahkaha patlattı.

Wainwright'ın doğruyu söylediğinden şüphe yok, diye aklından geçirdi Van Ryberg asık bir suratla. Birilerinden şüpheleniyor olabilirdi, fakat Stormgren'i kimin kaçırdığını o da bilmiyordu. Kaçırılma olayını tasvip ettiği de söylenemezdi. Van Ryberg, Özgürlük Birliği'ndeki radikal grupların bir süredir Wainwright üzerinde daha aktif politikalar izlemesi yönünde baskı kurdukları fikrine kapıldı. Şimdi de işi bizzat kendileri halletmeye kalkmışlardı.

Kaçırma planı şiir gibi hazırlanmıştı, buna şüphe yoktu. Stormgren Dünya'nın herhangi bir yerinde olabilirdi. İzini sürmek pek mümkün görünmüyordu. Yine de Van Ryberg bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Hem de bir an önce. Sıkça yaptığı şakalar bir yana, Karellen'e karşı aslında büyük bir hayranlık besliyordu. Gözetmen'le birebir iletişime geçme fikri onu korkutuyordu, ama görünüşe göre bundan kaçış yoktu.

Komünikasyon Bölümü dev binanın en üst katında bulunuyordu. Kimi sessizce duran, kimi tıkr tıkr çalışan sıra sıra faks makineleri öbür uca doğru uzayıp gidiyordu. Bu makineler aracılığıyla sonu gelmez bir istatistik akışı oluyordu; üretim rakamları, nüfus sayım sonuçları, hatta dünya ekonomisinin bütün muhasebe kayıtları... Yukarıda Karellen'in gemisinde de bu büyük odanın bir eşdeğeri olmalıydı. Ve Van Ryberg ürpererek sordu kendi kendine; Dünya'dan Hükümdarlara gönderilen mesajları ne çeşit varlıklar teslim alıyordu acaba?

Ama bugün ne bu makinelerle ne de yürüttükleri rutin çalışmalarla işi vardı. Stormgren'den başkasının girmesinin yasak olduğu odaya doğru yürüdü. Talimatı üzerine kapının kilidi açıldı; içeride irtibat amiri onu bekliyordu.

“Sıradan bir teleprinter, standart bir daktilo klavyesi,” diye tanıttı subay. “Bir de resim veya tablo halinde bilgi iletmek isterseniz faks makinesi var ama dediğimize göre ona ihtiyacınız yok.”

Van Ryberg dalgın halde kafa salladı. “Bunlar yeterli. Teşekkürler,” dedi. “Burada işimin uzun süreceğini sanmıyorum. Ben çıktıktan sonra kapıyı geri kilitleyip bütün anahtarları bana teslim edin.”

Amirin odadan çıkmasını bekledi, sonra da makinenin başına oturdu. Bildiği kadarıyla çok nadir kullanılırdı bu makine, çünkü Karellen ve

Stormgren arasında neredeyse tüm işler haftalık görüşmelerle yürütülürdü. Bu bir çeşit acil durum önlemi olduğu için yanıtın çok gecikmeyeceğini tahmin ediyordu.

Bir anlık tereddüdün ardından deneyimsiz parmaklarıyla mesajı tuşlamaya koyuldu. Makine usulca hırıldarken, karanlık ekranda birkaç saniyeliğine kelimeler belirdi.

Sonra arkasına yaslanıp cevabı bekledi.

Bir dakika bile olmamıştı ki, makine tekrar vızıldamaya başladı. Van Ryberg bir kez daha sorguladı; Gözetmen hiç uyumuyor muydu?

Gelen mesaj hem kısaydı, hem de pek işine yaramadı.

HİÇBİR BİLGİ YOK. İŞLERİ TAMAMEN SENİN İNİSİYATİFİNE BIRAKIYORUM. K.

Cevaptan hiç memnun kalmayan Van Ryberg, üzerine yüklenen sorumluluğun ne kadar büyük olduğunu düşündü kara kara.

Geçen üç gün içinde Stormgren kendini kaçırانları iyiden iyiye çözmüştü. İçlerinden tek önemli olan Joe'ydu; ötekilerin bir değeri yoktu. Tüm yasadışı örgütlenmelerde bulunan cinsten, Özgürlük Birliği'nin ideallerini umursamayan sokak serserileriydi hepsi; tek dertleri asgari çabayla geçinebilmektir.

Joe çok daha karmaşık bir bireydi, ama bazen Stormgren'e koca bir bebeği çağırıştırıyordu. Bitmek bilmez poker oyunları, ara sıra şiddetli politik tartışmalarla bölünüyordu; Stormgren çok geçmeden anladı ki, heybetli Polonyalı, uğruna mücadele verdiği dava hakkında hiç ciddi manada kafa yormamıştı. Duygusallığı ve aşırı muhafazakârlığı gözünü kör etmişti. Ülkesinin uzun süreli Bağımsızlık mücadelesi onu öylesine şartlamıştı ki, hâlâ geçmişte yaşıyordu. Joe, düzenli hayata ihtiyaç duymayan cinsten, gerçek bir savaşçıydı. Bunun gibi insanların olur da nesli tükenirse, Dünya daha güvenli fakat çok daha sıkıcı bir yer olurdu.

Stormgren artık neredeyse emindi; Karellen kendisini tespit etmeyi başaramamıştı. Blöf yapmayı da denemişti ancak karşısındaki adamlar ikna olmadı. Belli ki burada tutulmasının sebebi Karellen'in gücünü sınamaktı; hiçbir şey olmadığına göre artık planlarını uygulamaya koyabilirlerdi.

Kaçırılmasından dört gün sonra Joe ona birilerinin ziyarete geleceğini söylediğinde Stormgren hiç şaşırmadı. Bir süredir bu küçük grupta telaşlı bir hal vardı ve tutsaklarının tahminine göre işlerin sorunsuz ilerlediğini gören hareket liderleri nihayet onu almaya geliyorlardı.

Joe kendisini nazikçe içeri davet ettiğinde, herkes çoktan çürük masanın etrafında toplanmış, bekliyordu. Gardiyanının belinde daha önce hiç görmediği kocaman bir tabancayı iftiharla taşıyor olması Stormgren'in gözünden kaçmadı. İki ayakçı ortalıkta görünmediği gibi, Joe bile bir parça kasıntı duruyordu. Stormgren hemen anladı ki, karşısında çok daha üst düzey kişiler vardı ve önündeki manzara ona Lenin ve yandaşlarının Rus Devrimi'nin ilk günlerinde çekilmiş bir fotoğrafını çağırıyordu. Aynı entelektüel otorite, demir irade ve gözü karalık bu altı adamda da göze çarpıyordu. Joe ve onun gibiler zararsızdı; organizasyonun ardındaki asıl beyin takımı işte bunlardı.

Stormgren başıyla küçük bir selam verdi, odadaki tek boş sandalyeye oturup elinden geldiğince soğukkanlılığını takındı. Masaya yaklaşırken, öbür uçta oturan yaşlı, tıknaz adam öne eğilip insanı delip geçen gri gözlerini Stormgren'e dikti.

Stormgren o kadar rahatsız olmuştu ki, söze ilk o başladı; böyle bir niyeti yoktu oysa ki.

“Şartları konuşmaya geldiniz sanırım. Benim için ne fidye istiyorsunuz?”

Arka taraflarda birinin sözlerini bir deftere not aldığını fark etti. Oldukça resmi bir havası vardı.

Lider şiir gibi bir Galler aksanıyla yanıt verdi.

“Öyle de denebilir, Sayın Genel Sekreter. Ancak istediğimiz para değil, bilgi.”

Demek öyle, diye aklından geçirdi Stormgren. Bir savaş esiri konumundaydı ve şimdi de sorguya çekiliyordu.

“Amacımızın ne olduğunu biliyorsunuz,” diye devam etti karşısındaki o inişli çıkışlı sesiyle. “Bizi bir direniş hareketi olarak görebilirsiniz. İnanıyoruz ki, Dünya er ya da geç bağımsızlığı için savaş vermek durumunda kalacak; ama bu savaşın yalnızca sabotaj ve itaatsizlik gibi dolaylı yöntemlerle mümkün olduğunun bilincindeyiz. Sizi biraz da Karellen'e ne kadar ciddi ve iyi örgütlenmiş olduğumuzu göstermek için kaçırdık, fakat asıl sebep, Hükümdarlar hakkında bize bilgi verebilecek tek kişinin siz olmanızdı. Siz makul birisiniz, Bay Stormgren. Bizimle işbirliği yapın, özgürlüğünüze kavuşun.”

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu Stormgren, temkini elden bırakmadan.

Adamın sıradışı gözleri beyninin içini karıştırıyor gibiydi; Stormgren

böylesine hayatında rastlamamıştı. Sonra o melodik sestten cevap geldi:

“Hükümdarların tam olarak kim ya da ne olduklarını biliyor musunuz?”
Stormgren gülümseyecek gibi oldu.

“İnanın,” dedi, “bu sorunu cevabını öğrenmek için ben de sizin kadar sabırsızlanıyorum.”

“O halde sorularımızı yanıtlayacak mısınız?”

“Söz veremem. Ama olabilir.”

Joe rahatlamış görünüyordu. Odanın içinde heyecanlı bir hareketlilik oldu.

“Karellen’le ne şartlar altında görüştüğünüzü genel hatlarıyla biliyoruz. Ama bir de siz bize önemli hiçbir noktayı atlamadan, daha detayıyla anlatabilir misiniz?”

Bunun bir zararı olmaz, diye düşündü Stormgren. Önceden de yapmadığı şey değildi. Hem işbirliği yapıyor gibi görünebilirdi böylece. Buradakiler çok sivri zekâlıydı ve belki yeni şeyler keşfedebilirlerdi. Stormgren’den saklamadıkları sürece, ondan edindikleri bilgilerle başka çıkarımlara varmaları fena olmazdı. Karellen’in bundan zarar görebileceğine bir an olsun ihtimal vermedi.

Stormgren ceplerini karıştırıp bir kurşunkalem ile eski bir zarf çıkardı. Kâğıda hızlı hızlı bir şeyler karalarken, bir yandan da söze başladı:

“Bildiğiniz üzere, gözle görülür bir itici mekanizması olmayan küçük bir mekik, düzenli aralıklarla beni alıp Karellen’in gemisine götürüyor. Geminin gövdesine giriş yapıyor; bu aşamanın teleskopik görüntülerini izlemiştinizdir şüphesiz. Sonra kapı tekrar açılıyor, tabii kapı denebilirse; ben de kendimi içinde bir adet masa, bir sandalye ve bir de ekran bulunan ufak bir odada buluyorum. Krokisi yaklaşık olarak şöyle.”

Çizimini ihtiyar Galli’ye uzattı, fakat adamın tuhaf gözleri dönüp de bakmadı. Hâlâ Stormgren’in yüzüne kilitlenmişlerdi. Stormgren daha dikkatli bakınca, derinlerde bir kıpırdanma oldu. Odaya tamamen sessizlik çökmüştü, ama arkadan Joe’nun nefesini tuttuğunu duydu.

Şaşırıp biraz da rahatsız olan Stormgren, adama dik dik bakmaya başladı ve baktıkça durumu idrak etti. Ne yapacağını bilemez halde kâğıdı top yapıp ayağının altında ezdi.

Bu gri gözlerin üzerinde neden böyle garip bir etki bıraktığını artık anlamıştı. Karşısındaki adam kördü.

Van Ryberg, Karellen’le iletişime geçmek için başka girişimde bulunmadı.

Departmanının çalışmalarının büyük kısmı (istatistik bilgilerin aktarılması, dünya basınının özetlenmesi vesaire) otomatik olarak devam etmekteydi. Hâlâ Paris'te avukatlar Dünya Anayasası teklifi üzerine çekişmeler yaşıyordu, fakat şu an için kendisini ilgilendirmiyordu bu. Gözetmen son taslağın teslimi için iki hafta süre vermişti. O zamana kadar hazır olmazsa, Karellen kuşkusuz kendi uygun gördüğü şekilde eyleme geçecekti.

Ve Stormgren'den hâlâ haber yoktu.

“Sadece Acil Durumlar İçin” olan telefon çalmaya başladığında Van Ryberg yazı yazmakla meşguldü. Telefonun ahizesini kavrayıp gitgide büyüyen bir hayretle karşı tarafı dinledi, ardından telefonu bıraktı ve açık pencereye seğırtti. Uzaklarda, sokaklardan şaşkın nidalar yükseliyordu; trafik ise durma noktasına gelmişti.

Söylenenler doğruduydu; Karellen'in gemisi, Hükümdarların o değişmez sembolü, gökyüzünden kaybolmuştu. Ufku baştan başa taradıysa da, en ufak bir ize rastlamadı. Sonra birdenbire gece çöktü. Kuzeyden kapkara bir fırtına bulutu gibi yaklaşan devasa gemi, New York'un kulelerini yalayıp geçti. Van Ryberg üzerine gelen canavar karşısında istemsizce kendini geriye attı. Hükümdarların gemilerinin ne kadar büyük olduklarını biliyordu; ancak uzaydan seyretmek başkaydı, şeytani bir çığ gibi tepesine yağması ise bambaşka...

O kısmi güneş tutulmasının karanlığında, geminin ve korkunç gölgesinin güney yönünde gözden kaybolmasını izledi. Hiç ses yoktu, havada bir fısıltı bile duyulmadı ve Van Ryberg anladı ki, ne kadar yakın görünse de, gemi en az bir kilometre kadar yukarıdan uçuyordu. Sonra bina şok dalgasının etkisiyle bir defa sarsıldı ve kırılan bir pencerenin şangırtısı geldi kulağına bir yerlerden.

Arkasındaki ofiste bütün telefonlar çalmaya başlasa da, Van Ryberg yerinden kıpırdamadı. Pencerenin pervazına yaslanmış, güney yönünde seyreden bu karşı konulmaz güce öylece bakakalmıştı.

Stormgren konuşurken sanki zihni aynı anda iki farklı seviyede faaliyet gösteriyordu. Bir yandan kendisini kaçırın kişilere karşı koymaya çalışıyor, bir yandan da Karellen'in sırrını çözmede kendisine yardımcı olmalarını umuyordu. Tehlikeli bir oyundu bu, yine de ilginçtir ki keyif alıyordu.

Sorgunun büyük kısmını Kör Galli yürütmüştü. Böylesi kıvrak bir zihnin devamlı bir açık aramasını, Stormgren'in uzun süre önce ümidi kestiği bütün teorileri teker teker sınavıp üstünü çizmesini izlemek oldukça

etkileyiciydi. Şu an ise iç çekerek geriye yaslanmıŐtı.

“Hiçbir yere varamıyoruz,” dedi ümitsizce. “Daha fazla bilgi istiyoruz ve bu da eyleme geçerek mümkün, tartışarak değil.” Görmeyen gözlerini düşünceli halde Stormgren’e dikmiŐtı. Bir süre gergin tavırlarla masaya vurdu; Stormgren’in gözüne çarpan ilk kararsızlık anıydı bu. Ardından adam sözlerine devam etti:

“Doğrusu biraz ŐaŐırdım, Sayın Sekreter. Nasıl olur da Hükümdarlar hakkında daha fazlasını öğrenmeye kalkmazsınız?”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Stormgren soğuka; merakını gizlemeye uğraŐıyordu. “Size söyledim, Karellen’le görüştüğümüz odanın yalnızca bir çıkışı var. O da doğrudan yeryüzüne çıkıyor.”

“Belki de birtakım cihazlar kullanarak daha fazlasını öğrenebiliriz,” diye fikir yürüttü karşıdaki adam. “Şahsen bir bilim insanı olmasam da, bu konuyu gözden geçirmekte fayda var. Eğer size özgürlüğünüzü geri verirsek bize bu planımızda yardımcı olur musunuz?”

“Size son kez söylüyorum,” dedi Stormgren öfkeyle. “Tutumumu açıkça ortaya koyayım. Karellen, tüm dünyanın birleŐmesi için uğraŐıyor ve düşmanlarına en ufak bir yardımda bulunmayacağım. Nihai amacının ne olduğunu bilmesem de, eminim ki iyi bir şeydir.”

“Buna dair somut kanıtımız var mı?”

“Gemileri gökte belirlediğı andan itibaren tüm eylemlerine bir bakın. İddia ediyorum ki son tahlilde faydalı olmayan tek bir eylem sayamazsınız.” Stormgren bir an için durdu, geçen yılları tek tek aklında canlandırdı. Ve gülümsedi.

“Hükümdarların, nasıl desem, temelde iyi niyetli olduklarına dair kanıt istiyorsanız, Dünya’ya geleli daha bir ay olmuşken çıkardıkları hayvana Şiddet talimatını düşünün. Karellen’e karşı ondan önce Őüphelerim vardıysa bile, hepsini silip attı; her ne kadar o talimat yüzünden hiç olmadığı kadar başıma iş açılmış olsa da!”

Abartıyor sayılmazdı. Büsbütün sıradışı bir olaydı; Hükümdarlar zulme karşı nefretlerini ilk kez açıkça ortaya koymuştu. Görünüşe göre hem bu, hem de adalet ve düzen tutkuları, hayatlarındaki en baskın duygulardı. En azından eylem düzeyinde böyleydi.

Ve Karellen ilk o zaman öfkelenmiŐtı; ya da öfkeli bir tavır takınmıŐtı. “Birbirinizi dilediğınız gibi öldürmekte özgürsünüz,” diyordu mesaj. “Ve bu sizinle kanunlarınız arasındaki bir mesele. Ancak yemek ve nefsi müdafaa dışında dünyayı paylaŐtığınız canlılara kıymaya kalkarsanız karşınızda beni

bulacaksınız.”

Bu yasağın kapsamını kimse tam olarak bilmiyordu. Karellen’in yaptırımının ne olacağını da öyle. Cevabı öğrenmek için çok beklemleri gerekmedi.

Plaza de Toros tıklım tıklımdı. Matadorlar ve yardımcıları hep birlikte arenaya ayak bastılar. Her şey normal görünüyordu; parlak günışığı geleneksel kostümlerine vuruyor, büyük kalabalıksa yüzlerce sefer olduğu gibi favori isimlerine tezahürat yapıyordu. Ancak bazı kafalar gökyüzüne çevrilmiş, Madrid’in elli kilometre üstünde salınan o gümüşü şeyi kaygıyla izliyordu.

Picador’lar yerini almış, boğa homurtular içinde arenaya hücum etmişti. Burunları korkudan gerilmiş sıska atlar, binicilerinin zorlamasıyla güneşin altında düşmanlarının karşısına çıktılar. İlk mızrak ışıldadı, hedefi tutturdu ve tam o an Dünya üzerinde eşine rastlanmamış bir ses sardı ortalığı.

Aynı yaranın sızısıyla çığlıklara boğulmuş on bin insanın sesiydi bu. Şoku atlattıktan sonra burunlarının bile kanamadığını gören on bin insan... Ama bu, tüm boğa güreşlerinin sonu oldu. Çünkü haber çabuk yayılmıştı. Boğa güreşi tutkunları öyle şaşkına dönmüşlerdi ki, her on kişiden sadece biri parasını geri istedi. Ayrıca Londra’dan *Daily Mirror* gazetesi İspanyolların yeni ulusal sporunun kriket olması gerektiğini yazarak ateşe körükle gitti.

“Haklı olabilirsin,” dedi ihtiyar Galli. “Hükümdarlar kendi standartlarına göre büyük ihtimalle iyi niyetliler ve bu çoğu zaman bizim standartlarımızla da uyuyor. Ama bizim işimize burunlarını sokuyorlar. Buraya gelip dünyamızı tepetaklak etmelerini istemedik onlardan. Bunca nesildir insanların korumak için mücadele verdikleri idealleri ve hatta ulusları ortadan kaldırmalarını...”

“Özgürlüğü uğruna savaşmak zorunda kalan ufak bir milletin mensubuyum,” diye karşılık verdi Stormgren. “Buna rağmen Karellen’i destekliyorum. Zorluk çıkarabilirsiniz, hedeflerini elde etmesini geciktirebilirsiniz bile belki, ama sonunda hiçbir şeyi değiştiremeyeceksiniz. Düşüncelerinizde samimi olduğunuzdan şüphem yok; Dünya Devleti kurulduğunda küçük ülkelerin gelenek ve kültürlerinin ortadan kalkacağından korkuyorsunuz, anlıyorum. Ama haksızsınız. Geçmişe saplanıp kalmanın bir anlamı yok. Hükümdarlar Dünya’ya gelmeden önce bile egemen devletler düşüşe geçmişti. Hükümdarlar sadece süreci hızlandırdı; artık kimse durumu geri çeviremez, ki çevirmeye kalkışmamalı da.”

Cevap yoktu; karşısındaki adam ne yerinden kımlıdadı, ne bir laf etti. Dudakları yarı açık halde öylece oturuyordu. Gözleri şimdi körlüğün yanı sıra cansızdı da. Etrafındaki diğerleri de bir o kadar hareketsizdi. Doğallıktan uzak kasıntı pozlarda donakalmışlardı. Dehşetle nutku tutulan Stormgren ayağa fırlayıp kapıya doğru geri geri yürüdü. Bu esnada sessizlik birden bozuluverdi.

“İyi bir konuşmaydı, Rikki. Teşekkürler. Sanırım artık gidebiliriz.”

Stormgren topukları üzerinde dönüp karanlık koridora gözlerini dikti. Pürüzsüz yüzeyli ufak bir küreyle göz göze gelmişti; Hükümdarların devreye soktuğu gizemli güçlerin kaynağı şüphesiz buydu. Emin olmak güçtü, fakat Stormgren’in kulağına hafif bir uğultu geliyordu sanki; miskin bir yaz günü arı kovanlarının vızıltısı gibiydi.

“Karellen! Tanrıya şükür! Ne yaptın böyle?”

“Merak etme, hiç zarar görmediler. Vücutlarına inme indi denebilir, ama çok daha incelikli bir şey bu. Basitçe anlatmak gerekirse, normalden birkaç bin yıl daha yavaş yaşıyorlar. Biz gittikten sonra ne olduğunu bile anlamayacaklar.”

“Polis gelene kadar onları burada mı tutacaksın?”

“Hayır. Daha güzel bir planım var. Hepsini serbest bırakacağım.”

Stormgren’in içinde şaşkıncu bir rahatlama oldu. Ayrılmadan önce son bir kez o küçük odaya ve içindeki donakalmış misafirlere göz attı. Joe bir ayağı üzerinde durmuş, şapşal bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. Gülmekten kendini alamayan Stormgren, ceplerini yokladı.

“Misafirperverliğin için teşekkürler, Joe,” dedi. “Sana bir hatıra bırakmak istiyorum.”

Aradığı rakamları bulana kadar elindeki kâğıt parçalarını karıştırdı. Sonra çok kirlenmemiş bir kâğıdın üzerine dikkatle şöyle yazdı:

MANHATTAN BANKASI

Joe’ya Yüz Otuz Beş Dolar Elli Sent (135,50\$) ödenecektir.

R. Stormgren.

Kâğıt parçasını Polonyalı’nın yanına koyarken Karellen’in sesi geldi kulağına:

“Ne yapıyorsun tam olarak?”

“Biz Stormgrenler tüm borçlarımızı öderiz. Diğer ikisi hile yaptı, ama Joe dürüst oynadı. En azından hiç hile yaparken yakalamadım.”

Kapıdan çıkarken neşe dolu, hafif sersemlemiş, kırk yıl kadar da gençleşmiş hissediyordu. Metal küre kenara çekilip yol verdi. Bunun bir çeşit robot olduğuna kanaat getirdi Stormgren. Karellen'in kim bilir kaç kat kayanın altında bile kendisine ulaşabilmesini açıklardı bu.

“Yüz metre kadar düz git,” dedi küre, Karellen'in sesiyle. “Sonra sola dön, talimatlarımı bekle.”

Seri adımlarla yoluna devam etti, ama aceleye gerek olmadığını da farkındaydı. Küre, koridorda kalmıştı; muhtemelen arkasını kolluyordu.

Bir dakika sonra, koridordaki bir sapakta bekleyen ikinci bir küreye rastladı.

“Yarım kilometrelik yolun kaldı,” dedi küre. “Bir sonraki görüşmemize kadar soldan devam et.”

Dışarı çıkana kadar altı farklı küreyle karşılaştı. İlk başta robotun bir şekilde önden gittiğinden şüphelenmişti; sonradan bunların madenin derinliklerini saran bir makinenin devreleri olduğuna kanaat getirdi. Çıkışta taş kesilmiş bir grup muhafız hep birlikte sıradışı bir abide yaratmıştı. Birkaç metre ötedeki tepenin yanında, Stormgren'in Karellen'e ziyaretlerinde kullandığı o küçük mekik duruyordu.

Bir an durup günışığına karşı gözlerini kırptırdı. Ardından etrafındaki harap olmuş madencilik makinelerini ve onların arkasında dağın yamacı boyunca uzanan terk edilmiş rayları gördü. Üç-beş kilometre ileride, dağın eteklerini sık bir orman kaplamıştı; çok çok uzaklardaysa büyük bir gölün ışıldayan yüzeyi Stormgren'in gözüne ilişti. Güney Amerika'da bir yerlerde olmalıydı. Fakat bu fikre nereden kapıldığını kendisi de tam bilmiyordu.

Mekiğe binmeden önce Stormgren dönüp madenin girişindeki donakalmış adamlara son bir bakış attı. Sonra makinenin kapısı arkasından kapandı, Stormgren o tanıdık koltuğuna yaslanıp rahat bir nefes aldı.

Bir süre soluklandı; ardından içtenlikle tek bir kelime etti:

“Dinliyorum.”

“Seni daha önce kurtaramadığım için özür dilerim. Ama takdir edersin ki bütün liderlerin burada toplanmasını beklemeliydim.”

“Nasıl yani?” dedi Stormgren tükürükler saçarak. “Burada olduğumu başından beri biliyor muydun? Ben sanmıştım ki...”

“Acele etme,” diye karşılık verdi Karellen. “Bırak da açıklayayım.”

“Pekâlâ,” dedi Stormgren asık bir suratla. “Dinliyorum.” Oldukça teferruatlı bir tuzakta yem olarak kullanıldığından şüphelenmeye başlamıştı.

“Bir süre önce üzerine bir cihaz yerleştirmiştim,” diye lafa başladı

Karellen. “‘Takip cihazı’ diyebiliriz sanırım buna. Yeni arkadaşların haklıydı; senin takibini yeraltında yapamazdım. Maden girişinde izini kaybettim. Tünelde gerçekleştirdikleri değiş tokuş dâhiceydi, ancak ilk arabadan sinyal alamayınca neler döndüğünü anlayıp tekrar çabucak yerini tespit ettim. Ondan sonra tek yapmam gereken beklemektir. Biliyordum ki, izini kaybettiğinden emin olduklarında liderleri buraya gelecek, ben de hepsini tuzağa düşürebilecektim.”

“Ama onları serbest bırakıyorsun!”

“Şu âna dek bu gezegen üzerindeki iki buçuk milyar kişiden hangilerinin organizasyonun başında olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu,” dedi Karellen. “Şimdi tespit ettiğime göre istediğim an Dünya üzerindeki her adımlarını takip edebilir, faaliyetlerini en ince detayına kadar izleyebilirim. Bu, onları hapse atmaktan çok daha iyi. Bir şeye kalkıştırlarsa, diğer yandaşlarını ele verecekler. Pratikte tamamen etkisiz hale getirildiler, bunun onlar da farkında. Ellerinden nasıl kurtulduğunu çözemeyecekler. Onların gözünden bakarsak bir anda ortadan kayboldun.”

Derin kahkahası küçük odanın içinde çınladı.

“Bazı açılardan bütün bu yaşananlar tam bir komedi de olsa, önemli bir amaca hizmet ediyor. Sırf bu organizasyondaki kırk, elli kişiyi değil, başka yerlerde baş gösteren diğer grupları da düşünmem lazım. Etik açıdan nasıl etkilenecekler?”

Stormgren bir süre sessizliğe büründü. Tam tatmin olmasa da, Karellen’in ne demeye çalıştığını anlamış, öfkesi bir miktar dinmişti.

“Bunu makamımdaki son haftamda yapacak olmam ne yazık,” dedi nihayet. “Ama bundan böyle evime muhafızlar yerleştireceğim. Bir dahaki sefere Pieter’ı kaçırabilirler. O neler yaptı bu arada?”

“Geçtiğimiz hafta boyunca Pieter’ı dikkatle izledim, yardım etmekten de özellikle kaçındım. Genel olarak iyi iş çıkardı. Ancak senin yerini alacak kişi o değil.”

“Ne kadar da şanslı,” dedi Stormgren. Hâlâ bir parça kırgındı. “Aklıma gelmişken, üstlerinden ses seda yok mu? Kendinizi ifşa etmeniz konusunda hani. Eminim düşmanlarınızın elindeki en sağlam koz budur. Defalarca kulağıma geldi: ‘Hükümdarları görmeden onlara güvenemeyiz.’“

Karellen iç çekti.

“Hayır. Henüz cevap gelmedi. Ama ne diyeceklerini tahmin ediyorum.”

Stormgren üstelemedi. Önceden olsa belki üstelerdi, ama şimdi ilk defa aklında belli belirsiz bazı dolaplar dönmeye başlamıştı. Sorgucularının

sözlerini hatırladı. Evet, belki de birtakım cihazlar kullanılabilirdi.. .

Baskı altında yapmayı reddetse de, kendi hür iradesiyle pekâla deneyebilirdi bunu.

4

Birkaç gün öncesine kadar böyle bir plana kalkışacağı hiç aklına gelmezdi Stormgren'in. Ancak şimdi ciddi ciddi kafasında evirip çeviriyordu. Bu yeni tutumunda, dönüp bakınca üçüncü sınıf bir televizyon dizisini andıran, abartı derecede melodramatik kaçırılma olayının payı büyüktü kuşkusuz. Stormgren hayatında ilk kez fiziksel şiddete maruz kalmıştı. Konferans odasındaki sözlü atışmalara hiç mi hiç benzemiyordu. Virüs kanına girmişti bir kere; ya da ikinci çocukluğu erkenden gelip çatmıştı.

Safi merakın da etkisi büyüktü; bir de üzerinde oynanan oyuna karşı ödeşme hırsı. Karellen'in onu yem olarak kullandığı artık gayet açıktı. Bunu ne kadar iyi niyetle de yapmış olsa, Stormgren Gözetmen'i öyle kolay affedecek değildi.

Stormgren, çat kapı Pierre Duval'in ofisini ziyaret ettiğinde, Duval hiç şaşırmadı. İki eski dostlardı ve Genel Sekreter'in Bilim Bürosu Şefini bizzat ziyaret etmesinde bir gariplik yoktu. Karellen veya emrindekilerden biri izleme cihazlarını buraya çevirecek olsalar, sıradışı bir manzarayla karşılaşmazlardı.

Bu iki adam bir süre iş konuşup siyasi dedikodulardan bahsettiler. Ardından biraz tereddütle Stormgren sadede geldi. Misafiri konuştukça, ihtiyar Fransız sandalyesine yaslandı, kaşları ağır ağır, milim milim kalktı, en sonunda perçemiyle bir oldu. Bir-iki sefer söze başlayacak gibi olduysa da, suskunluğunu korudu.

Stormgren lafını bitirdiğinde karşısındaki bilim insanı endişeli gözlerle odaya bakındı.

“Sizce bizi dinliyor mudur?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla dinleyemez. Güvenliğim için üzerimde takip cihazı denen bir şey taşıyorum ama yeraltında çalışmıyor. Bu zindana gelmemin bir sebebi de bu. Her tür ışımaya karşı yalıtımlı burası, öyle değil mi? Karellen sihirbaz değil. Nerede olduğumu biliyor, ama hepsi bu.”

“Umarım haklısınızdır. Onun dışında, ne yapmaya çalıştığınızı öğrenince sorun olmaz mı? Çünkü biliyorsunuz ki er ya da geç öğrenecek.”

“O riski almaya hazırım. Hem kendisiyle iyi anlaşıyoruz.”

Fizikçi, elindeki kalemle oynayarak bir süre boşluğa baktı.

“Güzel bir mesele. Hoşuma gitti,” dedi kısaca. Sonra çekmecenin birinden dev bir not defteri çıkardı; Stormgren’in gördüğü en büyük defter olabilirdi bu. “Pekâlâ,” diyerek işe koyuldu. Kendine özgü stenografisiyle bir şeyler çiziktiriyordu. “Hiçbir şey eksik kalmamalı. Bana görüşmelerinizi yürüttüğünüz oda hakkında her şeyi anlatın. Size ne kadar önemsiz gelse de, hiçbir detayı atlamayın.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Oda metalden yapılmı, sekiz metrekare kadar, yüksekliği de dört metre. Görüntü ekranı bir metre genişliğinde ve hemen altında bir masa var. Çizerek daha kolay anlatabilirim.”

Stormgren, avucunun içi gibi bildiği küçük odanın krokisini çizip Duval’a uzattı. Bunu en son ne şartlar altında yaptığını hatırlayınca içinde bir ürperti hissetti. Kör Galli ve yandaşlarının akıbetini merak ediyordu. Birdenbire yok olmasına ne tepki vermişlerdi acaba?

Fransız, çatık kaşlarla krokiyi inceledi.

“Hepsi bu mu?”

“Evet.”

Duval yüzünü ekşitti. “Peki ya ışıklandırma? Zifiri karanlıkta mı oturuyorsunuz? Ya havalandırma, ısıtma?”

Stormgren, adamın bu kendine özgü çıkışı karşısında gülümsedi.

“Tavan baştan sona lamba görevi görüyor. Anladığım kadarıyla hava, hoparlör ızgarasından geliyor. Nereden çıktığını bilmiyorum. Belki belli aralıklarla akım tersine dönüyordur; dikkat etmedim. Isıtıcı namına bir şey yok ancak içerisi daima normal ısıda.”

“Yani diyorsunuz ki, karbondioksitin değil de su buharının donduğu ısıda.”

Stormgren bu bayat şakaya gülmek için kendini zorladı.

“Sanırım size her şeyi anlattım,” diye sözlerini tamamladı. “Beni Karellen’in gemisine çıkararak makineye gelince, içindeki oda bir asansör kabini kadar sade döşenmiş. Koltuk ile sehpa da olmasa arada bir farkı kalmayacak.”

Birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. Bu esnada fizikçi defterine özenle, minnacık harflerle bir şeyler karalıyordu. Duval gibi kendiyle kıyaslanmayacak kadar zeki bir adamın bilim dünyasında neden daha büyük işler başarmadığını merak etti Stormgren. ABD Dışişleri Bakanlığı’nda çalışan bir arkadaşının kaba ve muhtemelen hatalı yorumu aklına geldi: “Dünyanın en iyi ikinci sınıfları Fransa’dan çıkar.” Duval, bu iddiayı

doğrular nitelikte biriydi.

Fizikçi memnuniyetle başını salladı, öne eğilip kurşun kalemini Stormgren'e doğrulttu.

"Odadaki ekranın başka bir şey olmadığından nasıl bu kadar eminsiniz?" diye sordu.

"Hiç üzerinde kafa yormadım; gözüme öyle geldi. Hem başka ne olabilir ki?"

"Gözüme öyle geldi derken, bizim ekranlarımıza benzediğini mi kastediyorsunuz?"

"Tabii."

"Bu başlı başına şüpheli bir durum. Hükümdarların kendi aletleri somut, fiziksel bir ekran gibi ilkel parçalar kullanmıyordur eminim. Muhtemelen görüntüyü direkt olarak havaya yansıtıyorlardı. Hem Karellen neden televizyon kullansın ki? En basit cevap her zaman en doğrusudur. Sizce de bu ekranın *basit bir tek yönlü ayna* olması akla daha yakın değil mi?"

Stormgren kendine o kadar kızmıştı ki, bir süre sessizce oturup geçmiş zamanları gözden geçirdi. En başından beri Karellen'in dediklerine inanmıştı; ama durup bir düşününce, Gözetmen hiç ona televizyon izlediğini söylemiş miydi? Üzerinde kafa yormamıştı ki; olay koca bir psikolojik aldatmacadan ibaretti, o da bunu yutmuştu. Tabii Duval'ın teorisi doğruysa... Ama yine dereyi görmeden paçaları sıvıyordu; henüz ortada kanıtlanmış bir şey yoktu.

"Eğer haklıysanız," dedi, "tek yapmam gereken camı kırmak."

Duval iç çekti.

"Ah şu bilim özürlü bürokratlar! Patlayıcı kullanmadan kırabileceğiniz bir maddeden mi yapıldığını sanıyorsunuz? Hem bunu başarsan bile, Karellen'in bizimle aynı havayı soluduğu ne malum? Klor dolu bir atmosferde solunum yapıyorsa ikiniz için de ne eğlenceli olur, değil mi?"

Stormgren kendini budala gibi hissetti. Nasıl aklına gelmemişti bu?

"Sizin öneriniz ne peki?" diye sordu bıkkın halde.

"Üzerinde biraz düşünmem lazım. Her şeyden önce teorimin doğru olup olmadığını, eğer doğruysa da ekranın hangi maddeden yapıldığını öğrenmeliyiz. Birkaç çalışımı bununla görevlendireceğim. Bu arada tahminimce Gözetmen'i ziyarete evrak çantasıyla gidiyorsunuzdur. O elinizdeki çantayla, değil mi?"

"Evet."

"O boyda bir şey yeterli olacaktır. Başka çanta kullanırsak dikkat

çekeriz, hele ki Karellen buna alıştıysa.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Stormgren. “Çantama röntgen takımını mı gizleyeyim?”

Fizikçi sırttı.

“Henüz ben de bilmiyorum; sonra bakarız. Yaklaşık iki hafta içinde benden haber bekleyin.”

Kıs kıs güldü.

“Tüm bunlar bana neyi çağrıştırıyor, biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi hemen Stormgren. “Alman işgali sırasında yasadışı radyo takımları kurduğunuz zamanları.”

Duval’ın hevesi kursağında kalmıştı.

“Önceden de bir-iki kez bahsetmişimdir, haklısınız. Ama bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Yakalanacak olursanız, cihazı ne amaçla istediğinizi ben bilmiyorum.”

“Bilim insanlarının kendi icatlarına yönelik sosyal sorumluluğu üzerine eskiden ettiğiniz onca laftan sonra şimdi böyle mi diyorsunuz? Doğrusunu söylemek gerekirse beni hayal kırıklığına uğrattınız, Pierre!”

Stormgren elindeki kalın daktilo dosyasını bırakıp rahat bir nefes aldı.

“Nihayet bu iş de çözüldü, şükürler olsun,” dedi. “İnsanlığın geleceğinin bu birkaç yüz sayfada toplanmış olması ne kadar tuhaf. Dünya Devleti! Böyle bir şeye şahit olacağım hiç aklıma gelmezdi!”

Dosyayı evrak çantasına yerleştirdi. Çantanın sırtı, karanlık, dikdörtgen şeklindeki ekrana on santim kadar yakındı. Stormgren ara ara tedirgin tavırlarla kapağın kilitleriyle oynasa da, görüşmenin sonuna dek gizli tuşa basma niyeti yoktu. Bir şeyler ters gidebilirdi. Duval, Karellen’in şüphelenmeyeceğine inanıyordu, ama o kadar da emin olunamazdı.

“Bana yeni haberlerin var demek,” diye söze devam etti Stormgren; sesindeki sabırsızlığı güçlkle gizliyordu. “Şeyle mi ilgili...”

“Evet,” dedi Karellen. “Birkaç saat önce karar elime ulaştı.”

Bununla neyi kastetti? diye aklından geçirdi Stormgren. Gözetmen’in arada kim bilir kaç ışık yıllık mesafe olan uzak vatanyla iletişime geçmesi mümkün olamazdı. Veya belki de Van Ryberg’ün iddia ettiği gibi her türden siyasi hamlenin sonucunu hesaplayabilen devasa bir bilgisayara danışmıştı.

“Özgürlük Birliği ve yandaşlarını tatmin edeceğini sanmıyorum,” dedi Karellen. “Ama gerilimi bir nebze dindirecektir. Bunu kayıt altına

almayacağız bu arada.

“Bana hep dedin ki, Rikki, sizden fiziksel açıdan ne kadar farklı olursak olalım, insan ırkı kısa sürede bize alışacaktır. Bu, senin hayal gücünün nasıl da kısıtlı olduğunu gösteriyor. Belki senin için öyle olabilir, ama dünyanın büyük kısmı neresinden tutarsan tut hâlâ eğitimsiz; önyargı ve batıl inançlarını kırmak on yıllar alacaktır.

“İnsan psikolojisinden iyi kötü anladığımızı reddedemezsin. İşlerin şu haliyle kendimizi insanlığa göstersek neler yaşanacağını tam olarak kestirebiliyoruz. Karşımdaki sen bile olsan detayına inemem; o nedenle benim analizimle yetineceksin. Fakat içinizi biraz olsun rahatlatması açısından şunun sözünü kesin olarak verebiliriz: *Elli yıl içinde, bundan iki nesil sonra, gemilerimizden ineceğiz ve insanlık nihayet bizim neye benzediğimizi görecek.*”

Stormgren bir müddet sessizliğe büründü, Gözetmen’in sözlerini kafasında evirip çevirdi. Eskiden olsa Karellen’in bu söyledikleri onu çok memnun ederdi. Şimdi o memnuniyetin yarısını bile hissetmiyordu. Bu kısmi başarısı aklını karıştırmıştı; bir an için kararsızlığa düşer gibi oldu. Gerçekler zamanla ortaya çıkacaktı. Bunca plana gerek yoktu belki; belki hatta sonu kötü bitecekti. Eğer niyetinden vazgeçmezse, bunun tek sebebi elli sene sonra hayatta olmayacağını bilmesinin verdiği bencillikti.

Karellen, Stormgren’in kararsızlığını sezmiş olmalıydı. Sözlerine devam etti:

“Bu seni hayal kırıklığına uğrattıysa üzgünüm, ama hiç değilse yakın gelecekte siyasi sorunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Belki de hâlâ korkularımızın yersiz olduğunu düşünüyorsundur. Fakat inan bana başka bir yöntem izlersek meydana gelecek tehlikelere dair elimizde somut kanıtlar var.”

Stormgren öne eğildi, hızlı hızlı soluyordu.

“İnsanlık sizi *önceden de gördü* demek!”

“Öyle bir şey söylemedim,” diye yanıtladı Karellen çabucak. “Gözetmenliğini yaptığımız tek gezegen *sizinki* değil.”

Stormgren öyle kolay pes edecek değildi.

“Dünya’yı geçmişte başka ırkların ziyaret ettiğine dair pek çok efsane var.”

“Biliyorum; Tarih Araştırmaları Bölümü’nün raporunu okudum. Onlara kalsa Evren’de bütün yollar Dünya’ya çıkıyor.”

“Sizin bilmediğiniz ziyaretler yaşanmış olabilir,” dedi Stormgren bir

ümitle. “Gerçi bizi binlerce yıldır izliyor olduğunuza göre bu pek güçlü bir ihtimal değil sanırım.”

“Sanırım öyle,” diye yanıtladı Karellen. Yardımcı olmaktan ısrarla kaçınıyordu. Tam o an Stormgren kararını verdi.

“Karellen,” dedi birden. “Bir bildiri hazırlayıp onayına sunacağım. Ama seni rahatsız etme hakkım saklı kalsın. Eğer fırsatını bulursam da, sırrını öğrenmek için elimden geleni yapacağım.”

“Bunun gayet farkındayım,” diye karşılık verdi Gözetmen, bıyık altından gülerek.

“Ve bunu sorun etmiyor musun?”

“Tabii ki etmiyorum. Ama iş nükleer silahlar ya da zehirli gazlar gibi dostluğumuza zarar verecek şeylere gelirse o başka.”

Stormgren, Karellen’in aklından ne geçtiğini merak etti. Gözetmen’in şakacı tavrının ardında bir parça anlayış ve sanki hatta teşvik vardı, kim bilir?

“Bunu öğrendiğime sevindim,” diye cevapladı Stormgren elinden geldiğince ölçülü bir tonda. Ayağa kalktı, çantanın kapağını indirdi. Başparmağını kilide sürttü.

“Bildiriye bir an önce hazırlayacağım,” diye yineledi. “Bugün ilerleyen saatlerde teleprinter’den gönderirim.”

Konuşurken bir yandan düğmeye bastı ve anladı ki, korkuları yersizdi. Karellen’in hisleri bir insaninkinden daha keskin değildi. Gözetmen, Stormgren’in ne yaptığını fark edemezdi, çünkü veda edip odanın kapısının açılması için parolayı söylerken sesinde en ufak bir oynama olmadı.

Yine de Stormgren, görevlilerin gözleri önünde mağazayı terk eden bir hırsız gibi hissediyordu kendini. Arkasındaki pürüzsüz duvar mühürlenince rahat bir nefes aldı.

“Teorilerimin bir kısmının yanlış çıktığını itiraf ediyorum,” dedi Van Ryberg. “Ama peki şuna ne diyeceksiniz?”

“Bir şey demeli miyim?” diye iç çekti Stormgren.

Pieter fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Benim fikrim değil aslında,” dedi alçakgönüllülükle. “Chesterton’ın bir hikâyesinden ilham aldım. Ya Hükümdarlar saklayacakları bir şey olmadığı gerçeğini saklıyorlarsa?”

“Kulağa azıcık karmaşık geliyor,” dedi Stormgren. Biraz ilgisini çekmişti.

“Kastettiğim şu,” diye devam etti Van Ryberg şevkle. “Bence fiziksel

olarak onlar da bizim gibi insan. Uzaylı ve süper zeki varlıklar tarafından yönetilmeye bir itirazımızın olmayacağını farkındalar. Ancak insan ırkı, doğası gereği kendi ırkından kişilerin boyunduruğu altına girmez.”

“Diğer tüm teorilerin gibi dâhice,” dedi Stormgren. “Keşke madde madde sıralasan da hepsini tek tek okusam. Bu seferinde şöyle bir sorun var...” Ancak tam o sırada Alexander Wainwright içeri buyur edildi.

Stormgren aklından neler geçtiğini merak etti. Peki ya Wainwright kendisini kaçırın adamlarla işbirliği içinde miydi? Hiç sanmıyordu, çünkü Wainwright, şiddet karşıtı tutumunda son derece samimi görünüyordu. Hareketin içindeki radikal kesim fena çuvalladığından epey bir süre onlardan ses çıkmayacaktı.

Özgürlük Birliği'nin lideri kendisine okunan taslağı dikkatle dinledi. Stormgren, Karellen'in fikri olan bu jestin Wainwright'ın hoşuna gideceğini umuyordu. Dünyanın geri kalanının, torunlarına verilen sözden haberdar olmasına daha on iki saat vardı.

“Elli yıl,” dedi Wainwright düşünceli bir tavırla. “Çok uzun bir zaman. Bekle bekle bitmez...”

“İnsanlar için öyle belki. Ama Karellen için değil,” diye yanıtladı Stormgren. Hükümdarın olaya ne kadar temiz bir çözüm getirdiğini daha yeni anlıyordu. İhtiyaçları olan kadar zaman kazanacaklar, aynı zamanda da Özgürlük Birliği'nin meşruiyetine darbe vuracaklardı. Birliğin dağılacağına ihtimal vermiyordu fakat büyük güç kaybedeceklerdi. Wainwright da şüphesiz farkındaydı bunun.

“Elli yıl içinde zaten iş işten geçecek,” dedi keyifsizce. “Bağımsızlık günlerimizi hatırlayan herkes ölmüş olacak; insanlık köklerini unutacak.”

Hepsi boş laf, diye aklından geçirdi Stormgren. Bir zamanlar insanların uğruna savaşmış oldukları laflar. Artık böyle laflarla savaşmış ölen kimse yoktu, olmayacaktı. Dünya böyle daha güzeldi.

Wainwright odayı terk ederken, Stormgren Özgürlük Birliği'nin ilerleyen yıllarda daha ne sorunlar çıkaracağını merak ediyordu. Neyse ki bu onu değil, yerine geçecek kişiyi ilgilendirirdi. Böyle düşününce keyfi yerine geldi.

Yalnızca zamanın derman olabileceği bazı şeyler vardı hayatta. Kötüler yok edilebilirdi, ancak akli karışmış iyi birine karşı hiçbir şey yapılamazdı.

“Çantanızı getirdim,” dedi Duval. “Cihazdan eser kalmadı.”

“Teşekkürler,” diye karşılık verdi Stormgren. Yine de alıp iyice bir

inceledi. “Artık anlatacak mısınız bunu neden yaptığımızı? Ve şimdi ne yapacağımızı?”

Fizikçi kendi düşüncelerine dalmıştı.

“Nasıl bu kadar kolay hallettiğimizi anlamıyorum,” dedi. “Ben Karellen olsam...”

“Ama değilsiniz. Sadede gelelim. Ne bilgi edindik?”

“Ah siz gergin, telaşlı İskandinav ırkları yok musunuz!” diye iç çekti Duval. “Düşük güçte çalışan bir radar takımı yaptık. Çok yüksek frekanslı radyo dalgalarının yanı sıra, ileri derece kızılötesi kullanıyordu. Hatta ne çeşit bir göze sahip olursa olsun hiçbir yaratığın göremediğinden emin olduğumuz tüm dalgaları görüyordu.”

“Bundan nasıl emin olabilirsiniz ki?” diye sordu Stormgren. Her şeye rağmen bu teknik sorun ilgisini çekmişti.

“Eh, kesin olarak emin olamayız,” diye itiraf etti Duval, istemeye istemeye. “Ama Karellen sizi normal ışıkta izliyor, değil mi? Demek ki gözlerinin spektrumu aşağı yukarı bizimkiyle aynı. Her neyse, sonuçta işe yaradı. Bahsettiğiniz ekranın ardında geniş bir oda bulunduğunu kanıtladık. Ekran yaklaşık üç santim kalınlıkta ve arkasındaki alan en aşağı on metre genişlikte. Öte duvardan yansıma elde edemedik fakat kullandığımız düşük güçlü cihazdan daha fazlasını da beklemiyordum. Sonuç itibariyle şunu elde ettik.”

Küçük bir fotoğraf kâğıdını Stormgren’e uzattı. Üzerinde dalgalı tek bir çizgi vardı. Bir noktasında hafif bir depremin otografını andıran bir kıvrım göze çarpıyordu.

“Şu ufak kıvrımı görüyor musunuz?”

“Evet; nedir o?”

“Karellen’in ta kendisi.”

“Aman Tanrım! Emin misiniz?”

“Yanıldığımı hiç sanmıyorum. Ekrandan iki metre uzakta oturuyor, ya da ayakta duruyor, ya da işte artık her ne yapıyorsa. Çözünürlüğümüz biraz daha iyi olsaydı boyutunu bile hesaplayabilirdik.”

Çizgi üzerindeki minnacık kıvrıma bakakalan Stormgren karmaşık hislere kapılmıştı. O âna dek Karellen’in fiziki bir bedeni olduğu bile meçhuldü. Ellerindeki kanıt hâlâ biraz belirsiz olsa da, sorgusuz kabul etmişti çoktan.

“Yapmamız gereken diğer şey,” dedi Duval, “ekranın normal ışığa ilişkin geçirgenliğini hesaplamaktı. O konuda az çok bir fikir sahibi

olduğumuzu düşünüyorum; gerçi on katlık sapma bile olsa önemi yok. Tabii siz de biliyorsunuzdur ki, gerçekte bir camın tek yönlü olması mümkün değil. İşin sırrı ışıkları doğru ayarlamakta. Karellen karanlık bir odada duruyor, sizin odanız ise aydınlık; bu kadar basit!” Duval kıkır kıkır güldü. “Bizse bunu tersine çevireceğiz!”

Şapkadan çeşit çeşit tavşan çıkaran bir sihirbaz edasıyla çekmecesine uzandı ve kocaman bir el fenerini masanın üstüne koydu. Fenerin ağız birden genişliyor, bu açıdan alaybozanları andırıyordu.

Duval pis pis güldü.

“Görüldüğü kadar tehlikeli bir şey değil. Tek yapmanız gereken, cihazın ağızını ekrana dayayıp tetiğe basmak. On saniyeliğine çok güçlü bir ışın yayacak, siz de bu süre içinde odayı baştan başa tarayıp Karellen’in neye benzediğini adamakıllı göreceksin. Işığın tamamı ekranı delip geçecek, arkadaşınızı bir güzel aydınlatacak.”

“Karellen bundan bir zarar görmez, değil mi?”

“Feneri önce yere tutup yavaş yavaş kaldırırsanız hiçbir zararı olmaz. Gözleri alışır. Onun da bizim gibi refleksleri olduğunu düşünüyorum; kör olsun istemeyiz.”

Stormgren silaha şüpheyle bakıp elinde şöyle bir tarttı. Son birkaç hafta boyunca vicdanı rahat değildi. Ara sıra açık sözlülüğüyle insanın canını sıkırsa da, Karellen ona karşı hep sevgi doluydu. Şimdiyse birlikteliklerinin sonuna yaklaşırken dostluklarını zedeleyecek bir şey yapmaktan çekiniyordu. Ancak Gözetmen’i önden uyarmıştı ve Stormgren biliyordu ki, Karellen’e kalsa bu zamana kadar çoktan kendini göstermişti. Şimdiyse bu kararı Stormgren onun yerine verecekti; son görüşmeleri bitmek üzereyken Stormgren, Karellen’le yüz yüze gelecekti.

Tabii Karellen’in bir yüzü varsa...

Baştaki tedirginliğini çoktan yenmişti Stormgren. Neredeyse hep Karellen konuştu. O meşhur çetrefilli cümlelerini ardı ardına diziyordu. Eskiden Stormgren bunu Karellen’in en şaşırtıcı, en harika becerisi sanırdı. Şimdiyse o kadar hayranlık uyandırmıyordu; çünkü biliyordu ki, Gözetmen’in diğer bütün becerileri gibi tamamen entelektüel gücünün meyvesiydi. Özel bir yetenek değildi.

Karellen, düşüncelerini insanların konuştuğu hıza indirdiğinde her çeşit edebi kompozisyona vakit bulabiliyordu.

“Şu an içinde buldukları sıkıntılı durumdan bir gün toparlansalar

dahi, senin ya da senden sonraki kişinin Özgürlük Birliği'ni dert etmenize lüzum yok. Geçtiğimiz ay pek sesleri çıkmadı. İleride yeniden dirilecek olsalar da birkaç yıl tehdit oluşturmazlar. Hem Birlik artık çok işe yarar bir kurum; rakibin ne yaptığını bilmek her zaman avantaj sağlar. Olur da finansal güçlüklerle karşılaşılırsa belki sübvans bile edebilirim.”

Karellen'in ne zaman şaka yaptığını anlamak zordu. Stormgren ifadesiz bir yüzle dinlemeye devam etti.

“Çok yakında Birlik, argümanlarından birini daha kaybedecek. Son birkaç yıl boyunca sürdürdüğün bu özel pozisyon hakkında epeyce laf edildi. Çoğu da çocukçaydı. Yönetimi ele geçirdiğim ilk yıllarda çok işime yaradın. Ama artık Dünya'da işler planladığım gibi rayına oturduğuna göre buna bir son verebiliriz. Gelecekte Dünya'yla tüm işlerimi dolaylı yollardan yürüteceğim ve Genel Sekreterlik makamını eski haline döndüreceğim.

“Önümüzdeki elli yılda pek çok kriz yaşanacak, ama hepsi geçecek. Gelecek iyiden iyiye şekillendi ve bir gün bütün bu güçlükler unutulacak; söz konusu sizin kadar sağlam hafızalı bir ırk bile olsa.”

Son kelimeleri öyle bir vurguyla söylemişti ki, Stormgren koltuğunda donakaldı. Biliyordu ki, Karellen'in dili sürçmezdi; ettiği boşboğazlıkları bile en küçük detayına kadar hesaplardı. Ancak soru sormaya fırsatı olmadı, ki cevap da alamazdı zaten. Gözetmen yine hemen konuyu değiştirdi.

“Sık sık uzun vadeli planlarımıza dair sorular yöneltiyordun bana,” diye devam etti. “Dünya Devleti'nin kurulması elbette henüz ilk adım. Tamamlandığını görmeye ömrün yetecektir. Ancak ortada bariz bir fark olmayacağından çok az kişi değişimin ayırdına varacak. Ondan sonra ırkınız kendini bize hazırlarken uzun bir konsolidasyon süreci yaşanacak. Ardından vaat ettiğimiz gün gelecek. O âna şahit olamayacağın için üzgünüm.

Stormgren'in gözleri açıldı, fakat bakışları ekran sandığı o karanlık bariyerin ötesine kitlenmişti. Geleceğe bakıyor, hiç göremeyeceği o günü hayal ediyordu. Hükümdarların azametli gemilerinin nihayet Dünya'ya inip merakla bekleyen Dünya halklarıyla buluşacağı o büyük gün...

“O gün,” diye söze devam etti Karellen, “insan ırkı psikolojik süreksizlik olarak adlandırdığım bir deneyim yaşayacak. Ama kalıcı bir hasar oluşmayacak; o çağın insanları atalarından daha stabil olacaktır. Biz yaşamlarının en başından beri bir parçası olacağımızdan, sizin aksinize onlara çok da ‘tuhaf’ gelmeyeceğiz.”

Stormgren, Karellen'i hiç bu kadar düşünceli görmemişti, ama bu onu çok da şaşırtmadı. Gözetmen'in kişiliğinin henüz birkaç yönünü görmüştü

sadece; gerçek Karellen'i insanlığın anlaması belki mümkün bile değildi. Ve bir kez daha Stormgren Gözetmen'in asıl amacının başka olup, Dünya'yı yönetirken beyninin yalnızca ufak bir parçasını kullandığı hissine kapıldı. Üç boyutlu satranç ustalarının dama oynaması kadar zahmetsizce hem de.

“Peki ya sonra?” diye sordu Stormgren usulca.

“Asıl işimiz *ondan sonra* başlıyor.”

“Bunun ne olduğunu hep merak etmişimdir. Dünyamızı düzene sokup insan ırkına medeniyet getirmek, hedefinize ulaşmak için izlediğiniz bir yol sadece. Asıl amacınız başka bir şey olmalı. Uzaya çıkıp sizin evreninizi ziyaret edebilecek miyiz hiç? Hatta belki size yardımcı bile olabiliriz?”

“Öyle de diyebilirsin,” dedi Karellen; şimdi sesinde bariz ama açıklanamaz bir hüznün vardı. Stormgren'in içini garip bir endişe kapladı.

“Ama farz et ki insanlık üzerindeki deneyiniz başarısızlıkla sonuçlandı? İlkel insan ırklarıyla ilişkilerimizde biz de böyle şeyler yaşadık. Eminim sizin de başarısızlıklarınız olmuştur.”

“Oldu,” dedi Karellen. Öyle sessiz söyledi ki bunu, Stormgren zar zor duydu. “Başarısızlığa uğradığımız zamanlar oldu.”

“Ne yaptınız peki?”

“Bekledik... Ve tekrar denedik.”

Yaklaşık beş saniyelik bir sessizlik oldu. Karellen tekrar konuştuğunda sözleri öyle beklenmedikti ki, Stormgren bir an tepki bile veremedi.

“Elveda, Rikki!”

Karellen onu kandırmıştı; şimdi muhtemelen her şey için çok geçti. Stormgren şoku hemen üzerinden attı. Yaptığı alıştırmaların da yardımıyla tek bir hamlede fenerini çekip cama dayayıverdi.

Çam ağaçları gölün kıyısına kadar geliyor, arada yalnızca birkaç metre genişliğinde, dar bir çimenlik patika bırakıyordu.

Sıcaklık uygun olduğu sürece her akşam, doksanını devirmiş Stormgren yaşına aldırmaksızın bu patikada yürüyüp rıhtıma iner, gün batımının su üzerindeki yansımalarını seyreder ve ormandan esen serin akşam rüzgârları başlamadan evine dönerdi. Bu basit alışkanlık onu mutlu ediyordu ve gücü yettiğince buna devam edecekti.

Gölün öbür tarafında, epey uzaklarda, alçaktan uçan bir cisim hızla batı yönünden yaklaşıyordu. Hava araçları bu civarlarda pek sık görülmezdi; tabii gece gündüz her saat başı tepelerinde uçuşan kutuplar arası yolcu uçakları hariç. Ama onları kimsenin ruhu bile duymazdı. Varlıklarına dair tek emare,

mavi stratosfer üzerinde bıraktıkları buhardan çizgiydi. Yaklaşmakta olan araç ise ufak bir helikopterdi ve bariz bir şekilde üzerine geliyordu. Stormgren kıyıyı şöyle bir süzünce gördü ki, kaçış yoktu. Ardından omuz silkti ve iskelenin başındaki tahta banka oturdu.

Muhabirin hürmetkâr yaklaşımı Stormgren'i şaşırtmıştı. Sadece yaşlı bir devlet adamı olmayıp, diğer ülkelerde neredeyse efsanevi bir kişilik haline geldiğini az kalsın unutuyordu.

“Bay Stormgren,” diye lafa başladı davetsiz misafir. “Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ancak Hükümdarlar hakkında edindiğimiz yeni bilgi hakkında bir yorum yapmak ister miydiniz?”

Stormgren hafifçe kaşlarını çattı. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen Karellen gibi o da ‘Hükümdar’ kelimesinden hiç hoşlanmıyordu.

“Korkarım şimdiye dek yazılıp çizilenlerin haricinde söyleyecek pek bir şeyim yok,” dedi.

Muhabir merak ve şevk dolu bakışlarla Stormgren'i izliyordu.

“Belki bir şeyler söylemek istersiniz diye düşünmüştüm. Oldukça sıradışı bir haber geçti elimize. Buna göre yaklaşık otuz sene önce Bilim Bürosu'nun teknisyenlerinden biri sizin için olağanüstü bir cihaz tasarlamış. Bu konuda bizi bilgilendirmeniz mümkün mü?”

Stormgren bir süre sessizliğini korudu. Eski zamanları hatırlamıştı. Sırrının açığa çıkmasına şaşırmadı. Zaten asıl garip olan, bu kadar uzun süre kimsenin kulağına gitmemiş olmasıydı.

Ayağa kalktı ve iskele boyunca geri yürümeye başladı; muhabir de birkaç adım gerisinde onu takip ediyordu.

“Doğruluk payı var,” dedi. “Karellen'in gemisine yaptığım son ziyarette yanıma bir aygıt aldım. Amacım Gözetmen'in neye benzediğini görmektir. Biraz aptalca bir fikirdi bu ama o zamanlar henüz altmış yaşındaydım. Gençlik işte...”

Kendi kendine kıkırdayıp söze devam etti.

“Buraya kadar gelmenize degecek bir şey olmadı. Anlayacağınız, başarıya ulaşamadım.”

“Karellen'i göremediniz mi?”

“Hayır, hiçbir şey göremedim. Korkarım beklemeniz gerekecek; neyse ki geriye sadece yirmi yıl kaldı!”

Yirmi yıl kaldı. Evet, Karellen haklıydı. O vakte kadar dünya Hükümdarlarla tanışmaya hazır olacaktı. Oysa ki otuz sene önce Duval'a aynı yalanı sıkarken insanlık buna kesinlikle hazır değildi.

Karellen, Stormgren'e güvenmişti. O da bu güveni boşa çıkarmadı. Gözetmen'in, planını en başından beri bildiğinden hiç kuşkusuz yoktu. Ve de son hamlesinin her anını öngörmüştü.

Işık tuttuğu o kocaman sandalyede kimse olmamasının sebebi başka ne olabilir ki? Fırsatı kaçırdığından korkup bir hışımla ışık huzmesini sağa sola çevirmişti hemen. İki adam boyundaki metal kapının hızla kapandığını gördü. Hızla kapanıyordu, ama yine de yavaş kalmıştı.

Evet, Karellen ona güvenmişti. Ömrünün son demlerini asla çözemeyeceği bir bilmeceyle geçirmesini istememişti. Karellen, üzerindeki bilinmez güçlere karşı çıkmaya cesaret edememişti (Acaba onlar da mı aynı ırktandı?), fakat elinden geleni de yapmıştı. Emirlerle itaatsizlik etmişse de, bunu asla kanıtlayamazlardı. Stormgren biliyordu ki, Karellen'in ona karşı sevgisinin nihai kanıtıydı bu. Her ne kadar bir insanın sadık ve zeki köpeğine beslediği sevgiye benzer olsa da, samimiyetinden şüphe yoktu; Stormgren, hayatı boyunca ona böylesi bir tatmin sağlayan çok az his yaşamıştı.

“Başarısızlıklarımız oldu.”

Evet, Karellen doğru söylemişti; insanlık tarihinin şafağında önce başarısızlık yaşayan da onlar mıydı peki? Çağlar boyu yankıları sürdüğüne, insanlığın ırk gözetmeksizin her bireyine çocukken kâbuslar yaşattığına bakılırsa sağlam bir başarısızlık olmalıydı. Dünyanın bütün mitleri ve efsanelerinin gücünü elli yılda silip atmamak mümkün müydü?

Yine de Stormgren biliyordu ki, ikinci bir başarısızlık yaşanmayacaktı.

İki ırk yeniden karşılaştıklarında, Hükümdarlar insanlığın dostluk ve güvenini kazanmış olacaktı ve o tanıdık simalarla yüz yüze gelmek bile bu güveni zedeleyemezdi. Geleceği birlikte göğüsleyeceklerdi; geçmişte yaşanan o karanlık trajedi her neyse, tarih öncesi zamanın loş koridorlarında sonsuza dek yitip gidecekti.

Ve Stormgren umuyordu ki, Karellen Dünya'ya yeniden ayak bastığında kuzey ormanlarına gelip, dostluk kurduğu ilk insanın mezarını ziyaret edecekti.

İkinci Kısım
ALTIN ÇAĞ

5

“Büyük gün bugün!” diye fısıldıyordu radyolar yüzlerce farklı dilde. “Büyük gün bugün!” yazıyordu binlerce gazetenin manşetinde. “Büyük gün bugün!” diye akıllarından geçiriyordu kameramanlar, Karellen’in ineceği geniş alanın etrafında toplanmış, ekipmanlarını son bir kez gözden geçirirken.

Artık tek bir gemi vardı. New York semalarında uçuyordu. Diğer şehirler üzerindeki gemilerin gerçek olmadığını dünya henüz yeni öğrenmişti. İki gün önce koca Hükümdar filosu bir anda buhar olmuştu.

Uzayın ötesinden gelip giden ikmal gemileri gerçekte; ancak bir ömür boyu Dünya’nın hemen her başkentinde asılı duran gümüş bulutların hepsi bir yanılsamadan ibaretti. Bunun nasıl mümkün olduğunu kimse bilmiyordu. Fakat anlaşıldı ki, o gemilerin her biri Karellen’in kendi mekiğinin birer kopyasıydı. Yine de basit bir ışık hilesi değildi bu; radarlar bile oyuna gelmişti. Ayrıca filonun gelişine şahitlik etmiş bazı kişiler, gemiler havayı yararken çıkan o tiz sesi bizzat işittiklerine dair yeminler ediyorlardı.

Bunlar önemli değildi zaten. Önemli olan, Karellen’in artık güç gösterisine ihtiyaç duymamasıydı. Psikolojik silahlarını bir kenara bırakmıştı.

“Gemi hareket ediyor!” haberi bir anda dünyanın dört bir yanına ulaştı. “Batıya gidiyor!”

Saatte bin kilometreden yavaş giden gemi, stratosferin boşluğundan kendini yavaşça aşağı bırakmış, tarihle ikinci buluşması için ovaların üzerinden süzülüyordu. Kendisini bekleyen kameraları ve binlerce izleyiciyi daha fazla bekletmeden bir an önce iniş yaptı. İzleyicilerin çok azı televizyon karşısındaki milyonlar kadar rahat seyredebiliyordu olan biteni.

Geminin muazzam ağırlığı altında zemin titreyip çatırdamalıydı; ancak mekik hâlâ kendisini yıldızdan yıldıza taşıyan gücün etkisindeydi. Yeryüzüne bir kar tanesi kadar zarifçe kondu.

Yerden yirmi metre yüksekteki kavisli duvar ışıldayarak eridi; pürüzsüz ve parlak yüzeyde şimdi büyük bir boşluk belirmişti. Doğrultulan onca kameraya karşın içerisi görünmüyordu. Bir mağaranın girişi kadar karanlıktı.

Delikten geniş, pırıltilı bir köprü çıktı ve dosdoğru yere saplandı. İki yanında tırbazanlar olan dökme metal bir levhaydı bu. Üzerinde basamak

yoktu; bir kızak kadar dik ve pürüzsüzdü ve görünüşe bakılırsa bilindik yöntemlerle inmek de çıkmak da eşit oranda imkânsızdı.

Dünyanın gözleri, ardında henüz hiçbir hareketlilik bulunmayan o karanlık kapının üzerindeydi. Sonra Karellen'in nadiren duyulan fakat unutulmaz sesi yankılandı. Nereden geldiği bilinmeyen bu sesin içeriği herkesi şaşkına çevirmişti. "Köprü'nün dibinde bazı çocuklar görüyorum. İçlerinden ikisi gelip benimle tanışabilir mi?"

Bir süreliğine sessizlik çöktü. Ardından adları tarihe geçecek bir oğlan ile bir kız kalabalıktan kopup hiçbir çekince duymadan köprüye doğru yürüdüler. Peşlerinden başkaları da gelmeye yeltendiyse de, Karellen'in kahkahası üzerine durdular.

"İki kişi yeterli."

Maceranın heyecanına kapılmış, taş çatlasa altı yaşında iki çocuk metal kaydırağa atladı. O anda ilk mucize gerçekleşti.

Aşağıdaki kalabalığa ve yüreği ağzında anne babalarına (ki akıllarına fareli köyün kavalcısı masalı gelse de, iş işten geçmişti) neşeyle el sallayan çocuklar dik rampayı hızla tırmanmaya koyuldular. Ancak bacakları hareket etmiyordu ve vücutları o acayip köprüye uygun bir açıyla yan yatmıştı. Köprü'nün kendine özgü yerçekimi vardı; Dünya'nınkine karşı gelebilecek güçteydi hem de. Çocuklar bu benzersiz deneyimin keyfini çıkararak, bir yandan da kendilerini yukarı çeken şeyin ne olduğunu merak ederek geminin içinde gözden kayboldular.

Yirmi saniyelik bir zaman dilimi boyunca tüm dünyaya sessizlik hâkimdi; aslında geçen sürenin bu kadar kısa olduğuna inanmak güçtü. Bu bekleyişin ardından büyük deliğin karanlığı dışarı taşıdı ve Karellen günışığına adım attı. Oğlan sol, kızsa sağ koluna kurulmuştu. İkisi de Karellen'in kanatlarıyla oynamaktan izleyicilere dönüp bakmadılar bile.

Hükümdarların psikoloji alanındaki ustalıkları ve yıllarca süren hazırlık çalışmalarının sonucu olarak yalnızca birkaç kişi baygınlık geçirdi. Ancak dünya çapında o kadim korkuya kapılıp bir anlığına ürpermeyen de pek yoktu. Tabii mantıkları galip gelmiş, bu fikri akıllarından defetmişti herkes.

Şüpheye yer yoktu. Deriden kanatları, küçük boynuzları, dikenli kuyrukları... Hepsi tamamdı. Efsanelerin en korkuncu ete kemiğe bürünmüş, tarihin bilinmezliğinden çıkagelmişti. Fakat bu kez gülümsüyor, günışığı abanozu andıran heybetli gövdesinde dans ediyor ve iki kolunda da huzurlu gözlerle bakan birer insan yavrusu taşıyordu.

6

Dünyayı ve üzerinde yaşayan insanları değiştirmek için elli yıl yeterli bir süre idi. Gereken tek şey, sağlam bir sosyal mühendislik bilgisi ile net bir hedef belirleyebilme becerisiydi. Tabii bir de güç.

Hükümdarlar bunların hepsine sahipti. Hedeflerini gizli tutsalar da, bilgi birikimleri ortadaydı. Güçleri de öyle.

Bu güç pek çok farklı şekilde zuhur etse de, kaderlerine Hükümdarlar tarafından yön verilen insanların büyük kısmı durumun farkında bile değildi. Dev gemilerin temsil ettiği kaba kuvvet gayet barizdi ancak o askıda bekleyen gücün ardında çok daha sinsi silahlar yatıyordu.

“Gücü doğru şekilde uygularsan bütün siyasi sorunları çözebilirsin,” demişti Karellen bir defasında Stormgren’e.

“Çok karamsar bir bakış açısı,” diye karşılık vermişti Stormgren. “Kulağa şey gibi geliyor... ‘Güçlü olan kazanır.’ Tarihimizde güç kullanarak pek bir şey çözdiğimiz görülmedi açıkçası.”

“İşin püf noktası *doğru şekilde* uygulamakta. Gerçek güce ya da uygulamak için gerekli birikime hiç sahip olmadığınız ki. Bütün sorunlarda olduğu gibi bunda da verimli yaklaşım var, verimsiz yaklaşım var. Örneğin farz edelim ki başında fanatik bir lider bulunan ulusun teki bana karşı ayaklanma başlattı. Böylesi bir tehdide karşı en verimsiz çözüm, milyarlarca beygirgücüne denk atom bombaları yağdırmak olur. Eğer yeterince bomba kullanırsam sorunun sonsuza dek kökünü kurutabilirim. Ama dediğim gibi, başka hiçbir kusuru olmasa bile verimsiz bir çözüm olurdu bu.”

“Peki ya verimli çözüm?”

“Onun için tek gereken, ufak bir radyo vericisine yetecek kadar enerji; bir de uygulayabilecek beceriye sahip olmak lazım. Çünkü asıl önemli olan gücü *nasıl* uyguladığın, ne kadar uyguladığın değil. Gittiği her yerde kulağına bir ses fısıldıyor olsa Hitler’in Almanya’da diktatörlük kariyeri uzun sürer miydi sanıyorsun? Ya da diğer tüm sesleri bastıran sabit bir nota onu uykusundan etse, sabah akşam demeden kafasını ütülese? Şiddet içeren bir yanı yok gördüğün gibi. Ancak son tahlilde bir trityum bombası kadar etkili.”

“Anlıyorum,” dedi Stormgren. “Ve de bundan kaçış yok, öyle mi?”

“Gerçekten istediğim takdirde ‘cihazlarımı’ her yere gönderebilirim. Bu nedenle de mevkiimi korumak için asla yıkıcı yöntemlere başvurmak zorunda kalmayacağım.”

O halde Hükümdarların büyük gemileri başından beri yalnızca birer semboldü ve şimdi dünya biri hariç hepsinin hayal ürünü olduğunu öğrenmişti.

Fakat varlıkları bile Dünya tarihini değiştirmeye yetmişti. Şimdi artık görevlerini tamamlamışlar, geride yüzyıllar boyu yankılanacak bir başarı bırakmışlardı.

Karellen’in hesapları doğru çıkmıştı. Tiksinti dalgası çabucak dağıldı; yine de batıl inançları olmadığını gururla öne süren pek çok kişi, bir Hükümdarla yüz yüze gelmeyi kaldıramazdı. Her türlü akıl ve mantığın ötesinde, tuhaf bir durumdu bu.

Orta Çağ’da insanlar şeytana inanır, ondan korkardı. Ama yirmi birinci yüzyıl olmuştu artık; yoksa gerçekten genetik hafıza diye bir şey mi vardı?

Elbette evrensel kanı, Hükümdarlar veya aynı türden başka varlıkların tarih öncesi insanlarla şiddetli çatışma yaşadığı yönündeydi. Bu çatışma çok önceden olmuştu belli ki, çünkü kayıtlı tarihte izine rastlamak mümkün değildi. İşte yeni bir bilmece daha; üstelik Karellen tek bir ipucu dahi vermekten kaçınıyordu.

Hükümdarlar kendilerini insanlığa göstermiş olsalar da, kalan tek gemilerinden nadiren çıkıyorlardı. Belki Dünya onlar için fiziksel açıdan rahatsız bir yerdi; ebatlarına ve kanatlarına bakılırsa, yerçekimi çok daha zayıf bir gezegenden gelmiş olmalıydılar. Üzerinde bazı kompleks mekanizmalar bulunan bir kemer takıyorlardı daima; yaygın inanışa göre bu kemer Hükümdarların ağırlığını ayarlıyor ve birbirleriyle iletişim kurmalarını sağlıyordu. Direkt günışığına çıkmak onlar için acı verici olduğundan, birkaç saniyeden fazla durmuyorlardı güneşte. Bir sebepten dışarı çıkmaları gerektiğinde koyu gözlükler takarak oldukça rüküş bir görüntü sergiliyorlardı. Dünya atmosferinde soluma yapabilmelerine karşın bazen yanlarında küçük gaz tüpleri taşıyorlar, bununla ara ara kendilerine ferahlık sağlıyorlardı.

Belki de soğuk tutumlarının temelinde bu fiziksel sorunlar yatıyordu. İnsan ırkının yalnızca ufak bir kısmı Hükümdarlarla bire bir görüşme şansı yakalamıştı. Karellen’in gemisinde kaç kişi olduklarını ise kimse bilmiyordu. Bir seferde beşten fazla Hükümdara rastlanmamıştı ancak o muazzam mekiğin içinde yüzlercesi, hatta binlercesi olabilirdi.

Pek çok yönden Hükümdarların görünüşleri işleri daha da karıştırmıştı. Nereden geldikleri hâlâ bilinmiyordu; biyolojileri sonu gelmez tartışmalara yol açıyordu. Çoğu durumda bilgi vermekten çekinmeyen Hükümdarların bazı konularda ağzını bıçak açmıyordu. Fakat genel olarak bakınca, bilim insanları dışında bundan rahatsız olan yoktu. Sıradan insanlar Hükümdarlarla tanışmaktan kaçınırsalar da, onların Dünya için yaptıklarından son derece memnunsular.

Eski çağlarla kıyaslandığında tam bir Ütopya yaşıyordu. Cehalet, hastalık, fakirlik ve korku yeryüzünden silinmişti. Savaşların kalıntıları yavaş yavaş tarihe gömülüyordu; şafakla birlikte sona eren bir kâbus gibi... Yakında savaş bizzat deneyimlemiş insan kalmayacaktı dünyada.

İnsanlığın çalışmaları daha yapıcı alanlara kanalize edilince dünyanın çehresi değişmişti. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla yeni bir dünya vardı artık. Eski nesillere yeterli gelen şehirler ya tekrar inşa edilmiş ya da terk edilip işlevlerini yitirdikleri için müzeye çevrilmişlerdi. Sanayi ve ticaretin işleyişinde köklü değişiklikler yaşandığı için bu şekilde pek çok şehir boşaltılmıştı bile. Üretim büyük ölçüde otomatikleşmişti. Robotların işlettiği fabrikalar ardı arkası kesilmeyen tüketim malları üretiyordu; böylece yaşam için gereken her şey neredeyse bedava olmuştu. İnsanlar artık istedikleri lüklere sahip olabilmek için çalışıyordu. Ya da hiç çalışmıyordu.

Tüm dünya tek vücut olmuştu. Geçmiş ülkelerin eski isimleri hâlâ kullanılsa da, tek işlevleri posta gönderimlerinde kolaylık sağlamaktı. Dünya üzerinde İngilizce bilmeyen, okuması olmayan, elinin altında televizyonu bulunmayan, yirmi dört saat içinde gezegenin öbür ucuna gidip gelemeyecek kimse kalmamıştı.

Suç oranları sıfırı bulmuştu. Suç işlemek artık hem gereksiz, hem de imkânsızdı. İnsanın bir eksiği yoksa, hırsızlık yapmak anlamsızdı. Dahası, tüm potansiyel suçlular biliyordu ki, Hükümdarların gözetiminden kaçış yoktu. Hükümlerinin ilk zamanlarında kanun namına öyle etkili müdahalelerde bulunmuşlardı ki, herkes dersini almıştı.

Kıskançlık cinayetlerinin kökü kurumamıştı ancak nadiren görülüyordu. Psikolojik sorunlarının çoğu çözüldüğü için insanlar çok daha sağlıklı ve akli başında davranıyordu. Ayrıca eski çağlardaki insanların ahlâksız buldukları şeyler şimdi yalnızca tuhaf kabul ediliyordu. Veya en kötü ihtimalle terbiyesizlik.

En belirgin değişimlerden biri, yirminci yüzyılın o karakteristik temposunun yavaşlamasıydı. Hayat, önceki nesillere göre çok daha sakindi.

Bazıları için bu durum biraz keyifsiz olsa da, toplumun geneli huzurluydu. Batılılar, tembelliğe kaçmadıkça aheste yaşamanın bir günah olmadığını yeniden hatırlamıştı. Dünyanın geri kalanıysa zaten hiç unutmamıştı.

Gelecekte ne gibi sorunlarla karşılaşılırsa karşılaşılın, insanlık henüz sıkılma aşamasına geçmemişti. Eğitim artık çok daha kapsamlı ve uzun süreliydi. Yirmisinden önce üniversiteyi bitiren kişi sayısı çok azdı, ki bu daha ilk kademeydi. Genellikle gezip tozduktan, deneyim kazanıp ufkunu geliştirdikten sonra yirmi beş yaşında tekrar okula dönüp üç yıl daha okuyordu insanlar. Buna rağmen ilgi duydukları alanda hayatlarının geri kalanı boyunca bilgi tazelemek adına belli aralıklarla ders almayı sürdürüyorlardı.

Fiziksel olgunluğa erişmelerine karşın insanların öğrenim sürecinin böylesine uzaması, birtakım sosyal değişimleri de beraberinde getirmişti. Bunların bazıları nesiller boyu ihtiyaç duyulan şeyler olsa da, eski zamanlarda insanlar ya yüzleşmekten çekinmiş ya da yokmuş gibi davranmıştı. Özellikle dünya çapında yaygın olan cinsel alışkanlıklar köklü bir değişim geçirmişti. İki farklı icadın ortaya çıkmasıyla bu alışkanlıklar yerle bir olmuştu. İroniktir ki, bu icatlar tamamen insan yapımı olup, Hükümdarların bu işle hiçbir ilgisi yoktu.

İcatların ilki, ağızdan alınan son derece güvenli bir kontraseptifti. İkincisiyse, aynı güvenilirlikte, her çocuk üzerinde uygulanabilen, hata riski parmak izi kadar düşük, kan tahliline dayalı bir babalık testi idi. Püriten sapkınlıkların son izlerini de silip atan bu iki icadın toplum üzerindeki etkilerini yıkıcı olarak nitelendirmek hafif kalırdı.

Karşılaşılan bir diğer değişimse, yeni toplumun bir türlü yerinde duramamasıydı. Hava taşımacılığının büyük yol katetmesi üzerine herkes istediği her an her yere gidebiliyordu artık. Karayollarına kıyasla gökyüzü uçsuz bucaksız olduğundan, yirmi birinci yüzyılda Amerika'nın "koca bir ulusun altına araba çekme" başarısı tekrar etmişti.

Bütün dünya kanatlanmıştı.

Tabii mecazi anlamda. Yaygın olarak kullanılan özel uçaklar ve uçan arabalarda kanat bulunmuyordu. Hatta gözle görülür hiçbir kumanda aparatı yoktu.

Eski helikopterlerin hantal pervaneleri bile tedavülden kalkmıştı. Tüm bunlara rağmen insanlık yerçekimine karşı gelecek teknolojiyi keşfedememişti. O sırada yalnızca Hükümdarlar vakıftı. Uçan arabaları, Wright kardeşlerin anlayabileceği prensiplerle çalışıyordu. Hem direkt, hem

sınır tabaka kontrolü olarak kullanılan jet tepkimesi sayesinde uçaklar sadece ileri gitmekle kalmıyor, istenince havada asılı da durabiliyorlardı. Hükümdarların kanun ve bildirilerine gerek kalmaksızın, vızır vızır gidip gelen onca uçan araba sayesinde insanlığın farklı kavimleri arasındaki son engeller de nihayet aşılmıştı.

Daha büyük gelişmeler de yaşanmıştı. Tamamen laik bir çağdı bu. Hükümdarların gelişinden önce var olan inançlardan yalnızca –dinlerin içinde belki de en mütevazısı olan– saf Budizm’in bir çeşidi geçerliliğini koruyordu. Mucizelere ve vahiylerle dayalı mezhepler alaşağı olmuştu. Bunlar, eğitimin yükselişe geçmesiyle çoktandır kan kaybediyordu ancak Hükümdarlar bu konuda tarafsız kalmayı tercih etmişti. Karellen’e sık sık din hakkında görüşleri sorulsa da, verdiği tek yanıt, başkalarının özgürlüklerine karışmadığı müddetçe her insanın inancının kendisini bağladığıydı.

İnsanların merakı olmasa belki eski inançlar nesiller boyu süregelirdi. Hükümdarların geçmişe erişimleri olduğu biliniyordu ve pek çok kez tarihçiler, tarihin bazı tartışmalı noktalarını Karellen’e danışarak açıklığa kavuşturmaya yeltenmişlerdi. O da, belki bu tarz sorulardan sıkıldığı için cömert davranmıştı, ama daha büyük ihtimalle nelere yol açacağını tam olarak kestirebilmesiydi sebep...

Dünya Tarih Vakfı’na uzun vadeli bağışladığı cihaz, üzerindeki düğmelerle yer ve zaman koordinatlarının ayarlanabildiği bir televizyondan setinden fazlası değildi. Bir şekilde Karellen’in gemisinde bulunan, kimsenin hayal dahi edemeyeceği prensipler doğrultusunda çalışan çok daha karmaşık bir makineye bağlı olmalıydı. Tek yapmak gereken düğmeleri ayarlamaktı; böylece geçmişe bir pencere açılıyordu. Neredeyse geçen beş bin yıl boyunca tüm insanlık tarihine anında erişmek mümkündü. Makine, ondan öncesini göstermiyordu ve çağlar boyunca büyük boşluklar vardı. Bunların doğal bir nedeni olabileceği gibi, Hükümdarların bizzat sansürlemiş olması da ihtimal dahilindeydi.

Mantık sahibi herkes farkındaydı ki, dünyadaki dini yazmaların hepsi birden doğru olamazdı. Buna rağmen büyük bir şok yaşandı. Kimsenin inkâr edemeyeceği, şüpheye yer bırakmayan bir aydınlanma yaşadı insanlık; Hükümdarların esrarengiz bilimi sayesinde dünyanın ileri gelen inanışlarının ortaya çıkış anlarına tanıklık etti. Çoğu asil ve erdemli amaçlar gütsede, bu yeterli değildi. Birkaç gün içinde insanlığın çok sayıda peygamberi kutsal statülerini yitirmişti. Gerçeğin soğuk ve acımasız ışığında, iki bin yıldır milyonları peşinden sürükleyen inanışlar, çiy damlacıkları gibi bir anda buhar

oldular. Yol açtıkları tüm iyilik ve kötülükler kısa sürede tarihe gömüldü; artık insanların kalbine hitap edemez olmuşlardı.

İnsanlık eski tanrılarını yitirmiş, artık yenilerine ihtiyaç duymayacak kadar da büyümüştü.

Henüz az kişi farkında olsa da, dinin çöküşüne, bilimde gerileme eşlik ediyordu. Çok sayıda teknolojist mevcuttu ancak orijinal çalışmalarıyla insanlığın bilgi sınırlarını zorlayabilen pek yoktu. İnsanlık ne merakından ne de merakını tatmin etme zevkinden vazgeçmişti, fakat temel bilimsel araştırmaların ruhu ölmüştü. Hükümdarların muhtemelen çağlar öncesi keşfettiği sırları açığa çıkarmak için ömür boyu çabalamak anlamsız geliyordu.

Bu gerileme, zooloji, botanik ve gözlemsel astronomi gibi betimsel bilim dallarındaki müthiş ilerlemenin gölgesinde kalmıştı. Kendi eğlenceleri için bilgi toplayan amatör bilim insanı sayısı, eşi görülmemiş seviyelere ulaşmıştı; ancak bu bilgileri ilintilendiren teorisyen sayısı azdı.

Her türden çatışma ve anlaşmazlıkların sona ermesi, yaratıcı sanatın da bitmesine yol açtı. Hem amatör, hem profesyonel sayısız icracı bulunsa da, bir nesil boyunca edebiyat, müzik, resim ya da heykeltıraşlık alanında gerçek manada başarılı hiçbir eser çıkmadı. Dünya, bir daha asla dönemeyeceği geçmiş günlerin meyvesini yiyordu.

Tüm bunlar birkaç filozof haricinde kimsenin umurunda değildi. İnsan ırkı kendini yeni elde ettiği özgürlüğe kaptırmış, günün zevklerinin ötesini göremez olmuştu. Nihayet Ütopyaya kavuşmuşlardı; fakat tüm Ütopyaların baş düşmanı olan can sıkıntısının pençesine düşmemişlerdi henüz.

Belki Hükümdarların her konuya olduğu gibi buna da bir çözümleri vardı. Kimse bilmiyordu. Tıpkı Dünya'ya gelmelerinin üzerinden bir ömür geçmesine rağmen kimsenin asıl amaçlarını bilmemesi gibi. İnsanlık onlara güvenir olmuştu; Karella ve arkadaşlarını evlerinden uzakta yaşamaya mahkûm eden insanüstü yardımseverliklerini sorgusuz kabullenmişti herkes.

Tabii bu gerçekten yardımseverlikse... Çünkü Hükümdarların izlediği politikaların her daim insanlık yararına olacağından şüphe duyan kişiler de yok değildi.

7

Rupert Boyce'un gönderdiği parti davetiyelerinin üzerinde o kadar çok isim vardı ki... Sırf listedeki ilk on iki kişiye bile bakıldığında, Adelaide'den Foster'lar, Haiti'den Shoenberger'ler, Stalingrad'dan Farran'lar, Cincinnati'den Moravia'lar, Paris'ten Ivanko'lar ve Paskalya Adası civarlarından, okyanusun yaklaşık dört kilometre altından Sullivan'lar davetliydi. Otuz kişi çağırılmış olmasına karşın partiye kırk kişinin gelmesi Rupert'in gururunu okşamıştı. Kendisini yalnızca Krause'lar hayal kırıklığına uğratmıştı; onun da sebebi, Uluslararası Gün Çizgisini unutup tam yirmi dört saat gecikmeleriydi.

Öğlene doğru otoparkta etkileyici bir uçak yoğunluğu vardı. Kalan misafirlerin inecek yer bulduktan sonra epey bir yürüme gerekecekti. Park edenler arasında tek kişilik Flitterbug'lardan, hava vasıtasından ziyade birer uçan sarayı andıran aile boyu Cadillac'lara kadar her çeşit araç vardı. Ancak bu çağda, kullandıkları ulaşım araçlarından yola çıkarak misafirlerin sosyal statüleri hakkında yargıda bulunmak mümkün değildi.

"Ne çirkin bir ev," dedi Jean Morrel, Meteor'u spiraller çizerek inerken. "Üstüne basılmış bir kutuya benziyor."

Otomatik inişlerden eskiden beri hiç hazzetmeyen George Greggson, cevap vermeden önce iniş hızı ayarıyla oynadı.

"Bu perspektiften yargıda bulunmak haksızlık olur," dedi, makul bir tavırla. "Yerden bakınca çok başka gözükebilir. İşte bu olmadı!"

"Sorun ne?"

"Foster'lar da burada. Bu renkleri nerede görsem tanırım."

"İyi de, istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Rupert'in partilerinin en güzel yanlarından biri bu; kalabalığa karış gitsin..."

George iniş yerini belirledi ve başka bir Meteor ile ikisinin de tanımlayamadığı bir şeyin arasına kondular. Jean'in gözüne çok hızlı, bir o kadar da huzursuz edici gelmişti bu tuhaf araç. Rupert'in teknisyen arkadaşlarından birinin bizzat kendisi inşa ettiğine kanaat getirdi. Oysa böyle şeyler yasalara uygun değildi.

Uçaktan indiklerinde yüzlerine pürmüz ateşi gibi vurdu sıcak.

Vücutlarındaki bütün nem çekiliverdi; George bir an derisi çatlıyor sandı. Bu tabii biraz da kendi suçlarıydı.

Alaska'dan üç saat önce ayrılmışlardı ve kabin ısını ona göre ayarlamayı unutmuşlardı.

“Yaşanılacak yer mi burası!” dedi Jean. Güçlkle soluyordu. “Bu iklimin kontrol edildiğini sanıyordum.”

“Ediliyor zaten,” diye yanıtladı George. “Buralar eskiden çölmüş; bir de şimdi bak. Hadi gel, içerisi serindir!”

Rupert'ın davudi sesi neşeyle kulaklarında çınladı. Ev sahipleri ellerinde birer bardakla uçaklardan birinin yanında durmuş, haylaz bir ifadeyle yukarıdan onları izliyordu.

Yukarıdan bakıyor olmasının sebebi, boyunun yaklaşık üç buçuk metre olmasıydı. Ayrıca vücudu yarı saydamdı. Rahatlıkla arkası görülebiliyordu.

“Misafirleriniz için ne de güzel numaralar hazırlamışsınız!” diye çıkıştı George. İçeceklerle uzandı, ucu ucuna yetişti.

Doğal olarak eli içinden geçti. “Umarım evde bizim için daha doyurucu bir şeyler hazırlamışsınızdır!”

“Merak etmeyin!” diye güldü Rupert. “Siparişinizi şimdi verin, vardığınızda hazır olsun.”

“İki büyük bira; sıvı havada soğutulmuş olsun,” dedi George hemen. “Birazdan oradayız.”

Rupert başını salladı, bardaklarından birini görünmez bir masanın üstüne koyup aynı derece görünmez bazı düğmeleri kurcaladı ve bir anda gözden kayboldu.

“Vay canına!” dedi Jean. “Bu cihazları ilk kez iş üstünde görüyorum. Rupert nereden bulmuş onu? Sadece Hükümdarlarda var diye biliyordum.”

“Rupert'ın istediği bir şeyi elde edemediğini gördün mü hiç?” diye yanıtladı George. “Tam onluk bir oyuncak. Stüdyosunda rahatını bozmadan oturup eşzamanlı olarak Afrika'nın yarısını gezip tozabilir. Sıcak derdi yok, böcek derdi yok, yorulmak yok... Hem buz makinesi de her an elinin altında. Stanley ve Livingstone ne düşünürdü acaba?”

Güneş nedeniyle eve varana kadar bir daha konuşmadılar. Ön kapı, yaklaşmalarıyla birlikte (karşılarındaki cam duvarın geri kalanından ayırt etmek hiç kolay olmadı) trompetler eşliğinde kendiliğinden açıldı. Jean, gün boyunca bu trompetlerden bıkip usanacağından emindi; haksız da değildi.

Yeni Bayan Boyce, onları salonun enfes serinliğinde karşıladı. Doğrusunu söylemek gerekirse misafirlerdeki yüksek katılım oranının sebebi

bu hanımefendiydi. Davetlilerin belki yarısı Rupert'ın yeni evini görmek için her halükârda gelirdi, fakat kararsız kalanların aklını çelen, Rupert'ın kendine yeni bir eş bulduğu haberi idi.

Bayan Boyce'u tam olarak tanımlayacak tek bir sıfat vardı: Göz alıcı. Güzelliğin neredeyse sıradanlaştığı bir dünyada bile o odaya girdiğinde erkeklerin gözleri üzerinde olurdu. George'un tahminine göre çeyrek oranda siyahiydi. Yunan hatlarına sahipti denebilir; saçıysa uzun ve dolgundu. Melez soyunu ele veren tek şey, teninin koyu ve capcanlı dokusuydu (Onu en güzel tarif edecek kelime, ne kadar klişe de olsa "çikolata"ydı).

"Siz Jean ve George'sunuz, öyle değil mi?" diye sordu, elini uzatarak. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Rupert içkilerle boğuşuyor; gelin milletle tanışın."

Derin kontralto sesi, George'un ensesinde ürpertilere sebep olmuştu; sanki birileri omuriliğini bir flüt gibi çalıyordu. Kaygılı gözlerle yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirmiş Jean'e baktı, ardından kendini toparlayıp söze başladı:

"Şey... Sizinle tanışmak ne hoş," dedi cılız bir sesle. "Bu partiyi dört gözle bekliyorduk."

"Rupert hep böyle şahane partiler verir," diye lafa karıştı Jean. "Hep" derkenki ses tonuna bakılırsa, kastettiği şeyin "Her evlendiğinde" olduğu aşikârdı. Yanakları hafifçe kızaran George, Jean'i bakışlarıyla azarladı. Ancak ev sahibelerinin yüzünde atılan taşın farkında olduğuna dair bir iz yoktu. Misafirlerini büyük salona davet ederken cana yakınlığın kelime anlamıydı adeta. Rupert'ın çeşitli arkadaş gruplarından oluşan bir temsil heyeti salonun yarısını kaplamıştı bile. Rupert'ın kendisi de televizyon mühendislerinin kumanda kutularını andıran bir masada oturuyordu; George bunun az önce kendilerini karşılayan görüntünün yansıtıldığı cihaz olduğunu düşündü. Rupert, park alanına inen iki yeni misafiri daha şaşırtmakla meşguldü ama Jean ve George'a selam verip içkilerini başkasına kaptırıldığını açıklamayı da ihmal etmedi.

"İleride daha çok var," dedi, bir elini arkaya doğru sallayarak. Diğer eliyle düğmelerle oynuyordu. "Kendi evinizmiş gibi rahatınıza bakın. Buradaki çoğu kişiyi zaten tanıyorsunuz. Geri kalanıyla da Maia sizi tanıştırır. Gelmeniz ne hoş."

"Bizi davet etmeniz ne hoş," dedi Jean. Söylediğine kendi de inanmamıştı. George çoktan bara yönelmişti; Jean da peşinden gitti. Yol üzerinde tanıdığı kimselerle selamlaşmaktan da geri durmadı. Davetlilerin

yaklaşık dörtte üçü tamamen yabancıydı. Rupert'ın partilerinde çok şaşılacak bir durum değildi bu.

“Hadi keşfe çıkalım,” dedi George’a, içkilerini bitirip tanıdıkları herkese el salladıktan sonra. “Evi gezmek istiyorum.”

George, Maia Boyce’u bariz bir şekilde kestikten sonra Jean’i takip etti. Gözlerindeki dalgın bakışları hiç mi hiç sevmemişti Jean. Erkeklerin özünde çokeşli olmaları son derece sinir bozucuydu. Öte yandan, ya tekeşli olsalardı? Evet, belki böylesi daha iyiydi.

Rupert’ın yeni evinin güzelliklerini incelerken George normale dönmüştü bile. Ev iki kişi için fazla büyüktü, fakat sıkça gelip gidecek Hükümdarları düşününce gayet uygundu. İki katlıydı; üst kat çok daha geniş olduğundan, dışa sarkan kısımları zemin katın etrafına gölge yapıyordu. Hatırı sayılır düzeyde mekanizasyon mevcuttu ve mutfağın içi bir yolcu uçağının kokpitini andırıyordu.

“Zavallı Ruby!” dedi Jean. “Burayı çok severdi.”

“Duyduğum kadarıyla Avustralyalı erkek arkadaşıyla gayet mutluymuş,” dedi George. Bir önceki Bayan Boyce’a karşı pek sempati duyduğu söylenemezdi.

Bu herkesçe bilinen bir gerçek olduğundan Jean’in karşı çıkması mümkün değildi. Çareyi konuyu değiştirmekte buldu.

“Ama çok güzel kadın, öyle değil mi?”

George tuzağa düşmeyecek kadar temkinliydi.

“Öyledir herhalde,” diye cevapladı umursamaz bir tavırla. “Esmer sevenler için güzel.”

“Sen sevmiyorsun yani esmer,” dedi Jean tatlı bir sesle.

“Kıskanma canım,” diye kıkırdadı George, Jean’in platin saçlarını okşayarak. “Gidip kütüphaneye bir göz atalım. Hangi kattadır sence?”

“Burada olması lazım; aşağıda bakmadığımız yer kalmadı. Hem binanın genel tasarımına da uygun. Bütün yeme, içme, uyku vesaire zemin katta. Bu katsa eğlenceye ayrılmış; yine de bence üst kata havuz koymak tam bir delilik.”

“Bir sebebi vardır diye tahmin ediyorum,” dedi George, kapıyı yavaşça açarken. “Rupert burayı inşa ettirirken uzman tavsiyesi almıştır. Tek başına yapabileceğini hiç sanmam.”

“Muhtemelen haklısın. Tek başına yapsaydı kapısız odalar ve çıkmaz merdivenlerle karşılaşırđık. Hatta Rupert’ın bizzat kendisinin tasarladığı bir eve adım atmaktan çekinirdim.”

“İşte geldik,” dedi George, karaya yanaşan bir kaptanın gururuyla. “Meşhur Boyce koleksiyonu; artık yeni yuvasında. Rupert bunların kaç tanesini okumuştur, merak ediyorum?”

Kütüphanenin eni binanın tamamını kaplıyordu, fakat içinde bulunan dev kitaplıklar nedeniyle yarım düzine küçük odaya bölünmüştü. Hafızası George’u yanıltmıyorsa, burada aşağı yukarı on beş bin cilt olmalıydı. Sihir, psişik araştırmalar, fal, telepati ve metafizik alanına giren gizemli fenomenlerin tümü üzerine yayınlanmış ne kadar önemli yayın varsa, hepsi buradaydı. İçinde buldukları akıl çağında gerçekten sıradışı bir hobiydi. Büyük olasılıkla Rupert, arada sırada gerçeklerden kaçmak için bu yolu seçmişti.

George içeri girer girmez o koku burnuna çarptı. Belli belirsiz fakat insanın içine işleyen bir kokuydu; rahatsız edici değil, ilgi çekiciydi. Jean da fark etmişti; ne olduğunu anlamak için sarf ettiği çaba nedeniyle alını kırışmıştı. Asetik asit, diye aklından geçirdi George; buna en benzer koku oydu. Ama içinde bir şeyler daha vardı...

Kütüphanenin sonunda, içine ancak bir masa, iki sandalye, üç beş de yastığın sığabildiği ufak bir alan vardı. Rupert kitap okurken burayı kullanıyor olmalıydı. Şu anda da biri oraya oturmuş, anormal düzeyde loş ışıpta bir şeyler okuyordu.

Jean nefesini tutup George’un elini sıktı. Anlaşılır bir tepki vermişti. Televizyonda görmek başkaydı, gerçek hayatta tanışmak bambaşka... Normalde pek bir şeye şaşırmayan George, birden hazır ola geçti.

“Umarım sizi rahatsız etmemişsinizdir efendim,” dedi kibarca. “Burada kimse yok sanıyorduk. Rupert uyarmadı bizi...”

Hükümdar kitabını indirip dikkatle onlara baktı, sonra okumaya devam etti. Bu yaptığı saygısızlık değildi; aynı anda hem okuyabilen, hem konuşabilen, hem de daha başka pek çok şey yapabilen bir varlık olduğundan gayet normaldi. Yine de insanların gözünden bakınca, ortada rahatsız edici derecede alakasız bir manzara vardı.

“İsmim Rashaverak,” dedi Hükümdar dostane bir tavırla. “Korkarım davetlileri biraz ihmal ettim, ancak Rupert’ın kütüphanesinden bir türlü kopamıyorum.”

Jean gergin bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Karşısındaki beklenmedik misafirin saniyede iki sayfa okuduğunu fark etmişti. Her kelimeyi özümsemişinden şüphe yoktu. Jean merak etti; her bir gözüyle farklı bir kitap okuyabilir miydi? “Tabii sonra üstüne bir de körler alfabesini

öğrenir ki parmaklarıyla da okuyabilsin...” diye aklından geçirdi. Aklında beliren tuhaf ve sinir bozucu tabloyu kafasından silmek için muhabbete girdi. Nihayetinde Dünya'nın hâkimlerinden biriyle konuşma şansını insan her zaman elde edemiyordu.

George kendilerini tanıştırdıktan sonra sözü Jean'e bıraktı; patavatsızlık etmesinden endişe duyuyordu. Jean gibi o da daha önce hiçbir Hükümdarı kanlı canlı görmemişti. Hükümet yetkilileriyle, bilim insanlarıyla ve işleri gereği Hükümdarlarla çalışmış diğer kişilerle sosyal ortamlarda bir araya geliyor olsalar da, bir Hükümdarın sıradan, gayriresmi bir partide boy gösterdiğini ilk kez görüyordu. Yapılabilecek çıkarımlardan biri, partinin görüldüğü kadar gayriresmi olmadığıydı. Rupert'ın Hükümdarlara ait ekipmanlardan birine sahip olması da buna işaret etti. George büyük harflerle Ortada Neler Döndüğünü sorgulamaya başlamıştı. Bir ara Rupert'ı kısıtırıp bu konu hakkında sorguya çekmesi gerekiyordu.

Sandalyeler küçük geldiğinden, Rashaverak yere oturmuştu; bir metre uzağındaki yastıklara ihtiyaç duymadığına göre halinden memnundu. Oturduğu için kafası yerden sadece iki metre yüksekti ve George dünya dışı biyolojisini yakından inceleme fırsatı elde etti. Ne yazık ki dünyevi biyolojiden pek anlamadığından, yeni bir şey öğrenemedi. Yalnızca o garip fakat zararsız asidik koku şaşırttı onu. İnsanların kokusunun Hükümdarlara nasıl geldiğini merak etti. Çok dayanılmaz olmadığını umuyordu.

Rashaverak antropomorfik sayılmazdı. Korkuya kapılmış cahil yabanilerin uzaktan bakınca Hükümdarları kanatlı adam sanması normal geldi George'a. Böylece Şeytan'ın geleneksel tasviri ortaya çıkmış olmalıydı. Ancak bu denli yakından bakınca işin büyüğü biraz bozulmuştu. Küçük boynuzları (ne işe yaradıklarını merak etti George) tam anlatıldığı gibiydi, ama bedenleri ne insana, ne de Dünya tarihindeki başka herhangi bir hayvana benziyordu. Bütünüyle yabancı bir evrim ağacından geldikleri için Hükümdarlar memeli de değildi, böcek de, sürüngen de. Omurgalı oldukları bile şüpheliydi; sert dış kabukları onları ayakta tutan yegâne şey olabilirdi.

Rashaverak'ın kanatları kapalı olduğundan George onları tam olarak göremedi, fakat zırhlı bir bahçe hortumunu andıran kuyruğu yanında çöreklenmiş duruyordu. Kuyruğun ucundaki meşhur iğnesi bir ok başından ziyade büyük, düz bir elmasa benziyordu. Yaygın görüşe göre amacı, uçuş esnasında dengeyi sağlamaktı; tıpkı kuşların kanat tüyleri gibi. Tek tük bilgiler ve böylesi varsayımlarından yola çıkan bilim insanları, Hükümdarların yerçekimi düşük, atmosferi çok yoğun bir gezegenden

geldiğine kanaat getirmişti.

Gizli bir hoparlörden Rupert'ın sesi yankılandı.

“Jean! George! Nereye saklandınız? Aşağı gelin de partiye katılın. Hakkınızda söylentiler çıkmaya başladı.”

“Ben de gelsem iyi olur,” dedi Rashaverak, kitabını rafa geri koyarken. Bunu yaparken yerden kalkmaya gerek bile duymamıştı. O an George fark etti ki, elinin iki ucunda birer başparmağı vardı, arada da beş adet parmak. On dört üzerine kurulu bir sistemde aritmetik yapmak işkence olurdu, diye aklından geçirdi George.

Rashaverak'ın ayağa kalkışını seyretmek oldukça etkileyiciydi ve Hükümdar kafasını tavana vurmamak için eğildiğinde belli oldu ki, insanların içine karışmaya can atsalar bile uygulamada sayısız güçlkle karşılaşılacaktı.

Son yarım saat içinde birkaç grup daha misafir gelmişti; oda şimdi epey kalabalıktı. Rashaverak'ın katılımıyla işler daha da kötüleşti çünkü yan odalardaki insanlar da onu görmek için çıkageldiler. Rupert bu durumdan tabii ki gayet memnundu, ancak Jean ve George'un o kadar hoşuna gitmemişti. Kimse onlara ilgi göstermiyordu. Hatta Hükümdarın arkasında durdukları için çok az insan görebiliyordu onları.

“Rash'çığım, buraya gel de milletle tanış,” diye seslendi Rupert. “Şu divana oturursan tavanı çizmezsin.”

Kuyruğunu boynuna sarmış Rashaverak, odanın bir ucundan bir ucuna iş üzerindeki bir buzkıran edasıyla ilerledi. Rupert'ın yanına oturduğunda oda tekrar genişlemişti. George rahat bir nefes aldı.

“Ayaktayken klostrofobim azdı. Rupert nereden bulmuş onu acaba? Çok ilginç bir parti olacağı benziyor.”

“Rupert'ın ona öyle seslenmesi ne güzel, hem de herkesin içinde. Ama aldırış etmiş benzemiyordu. Çok tuhaf.”

“Bahse girerim aldırış etti. Rupert'ın sorunu, hava atmaya çok sevmesi. Hiç ayarı yok. Bu arada aklıma şu sorduğun sorular geldi!”

“Ne gibi?”

“‘Ne kadardır buradasınız?’ ‘Gözetmen Karellen’le aranız iyi mi?’ ‘Dünyayı sevdiniz mi?’ Canım sen ciddi misin? Hükümdarlara öyle şeyler söylenmez ki!”

“Neden söylenmesin? Birilerinin sorması lazımdı artık.”

Muhabbet kızıışmadan Shoenbergerler gelip musallat oldu, hemen ardından iki gruba bölündüler. Kadınlar Bayan Boyce'u çekiştirmek için bir yöne gitti, erkeklerse öbür tarafa gidip aynı konuyu farklı bir perspektiften

değerlendirdiler. George'un en eski dostlarından Benny Shoenberger'in buna dair anlatacak çok şeyi vardı.

“Tanrı aşkına kimseye söylemeyin,” dedi. “Ruth'un bundan haberi yok, ama Rupert'la ikisini ben tanıştırdım.”

“Bana kalırsa,” dedi George kıskanç bir tonda, “Rupert öyle birini hak etmiyor. Ama uzun sürmez. Yakında bıkacaktır Rupert'tan.” Bu fikir onu gözle görülür ölçüde keyiflendirmişti.

“Duy da inanma! Güzel olduğu kadar iyi niyetli de birisi. Birilerinin Rupert'ı dizginlemesi lazımdı; bu tam onluk bir iş.”

Rupert da, Maia da şimdi Rashaverak'ın yanına oturmuş, büyük bir resmiyetle dostlarını karşılıyorlardı. Rupert'ın partilerinin genelde bir odak noktası olmazdı; onun yerine birbirinden bağımsız, kendi işleriyle uğraşan yarım düzine farklı grup bulunurdu. Fakat bu sefer herkesin gözleri tek bir kişinin üzerindeydi.

George, Maia adına üzülmüştü. Bu onun günü olacaktı, ama Rashaverak gölge düşürmüştü.

“Baksana,” dedi George, sandviçini tırtıklarken. “Rupert nasıl oldu da bir Hükümdarı kafaladı? Hiç duymamıştım böyle bir şey. Ama çok normalmiş gibi davranıyor; bizi davet ederken bahsini dahi açmamıştı.”

Benny güldü.

“Sürprizlerinden biri daha. Ona sorsan daha iyi olur. Ama sonuçta bu ilk kez yaşanmıyor. Karellen'in Beyaz Saray ve Buckingham Sarayı'nda partilere katılmışlığı var, hem ayrıca...”

“Ama o başka! Rupert sıradan bir vatandaş.”

“Belki Rashaverak da sıradan bir Hükümdardır. İyisi mi git onlara sor.”

“Soracağım,” dedi George. “Rupert'ı yalnız yakalayayım hele bir.”

“O zaman çok beklersin.”

Benny haklı çıktı, ama parti hareketlenmeye başladığından sabırlı olmak şimdi daha kolaydı. Rashaverak'ın salona girmesiyle yaşanan ufak çaplı durgunluk ortadan kalkmıştı. Hükümdarın etrafında hâlâ birkaç kişi vardı, ancak onun dışında her zamanki gibi insanlar gruplaşmış, herkes doğal haline dönmüştü.

George baktığı yönde bir adet film yapımcısı, ufak çaplı bir şair, bir matematikçi, iki aktör, bir atom enerjisi mühendisi, bir av bekçisi, haftalık bir haber dergisinin editörü, Dünya Bankası'ndan bir istatistikçi, bir keman virtüözü, bir arkeoloji profesörü ve bir de astrofizikçi görebiliyordu; kafasını çevirmesine gerek bile yoktu. George'un kendi mesleği olan televizyon

stüdyosu tasarımıyla uğraşan başka kimseyi göremedi. Bu iyi bir şeydi. Biraz kafasını dinlemek istiyordu. İşini seviyordu; zaten içinde buldukları çağda insanlık tarihinde ilk kez herkes sevdiği işi yapıyordu. Fakat George, eve iş götürmeyi sevmeyen biriydi. Günün sonunda stüdyonun kapısını kilitledi mi bir daha oralı olmazdı.

Sonunda Rupert'ı mutfakta içkilerle oynarken yakaladı. Kendini böylesine kaptırmışken dikkatini bozmak hiç hoş değildi, ancak George gerektiğinde çok acımasız olabiliyordu.

“Bir baksanıza, Rupert,” diye söze başladı. En yakındaki masaya tünemişti. “Bence hepimize bir açıklama borçlusunuz.”

“Şey,” dedi Rupert dalgın dalgın. İçkisini ağzında şöyle bir çalkaladı. “Korkarım cin biraz fazla kaçmış.”

“Lafı dolandırmayın. Sarhoş ayağına da yatmayın; ayık olduğunuzu gayet iyi biliyorum. Şu Hükümdar arkadaşınız kimin nesi? Burada ne işi var?”

“Size söylemedim mi?” dedi Rupert. “Herkes anlattım sanıyordum. Tabii ya, siz o arada kütüphaneye saklanmıştınız.” Pis pis gülüşünden George rahatsız olmuştu. “Rash’çığım kütüphane için burada.”

“Ne kadar tuhaf!”

“Neden?”

George duraksadı; bir pot kırmak istemiyordu. Sıradışı koleksiyonu, Rupert için büyük övünç kaynağıydı.

“Şey... Yani, Hükümdarların bilimsel açıdan ne kadar gelişmiş olduklarına bakarsak, psişik fenomenlere ve benzeri zırvalara ilgi duymaları garip.”

“Zırvalık olsun ya da olmasın,” diye karşılık verdi Rupert. “İnsan psikolojisine meraklılar ve bendeki kitaplardan çok şey öğrenebilirler. Buraya taşınmadan hemen önce Hükümdarın biri benimle iletişime geçip en nadide ciltlerimden elli tanesini ödünç almak istedi. Ast Hükümdar mıydı, Üst Emirdar mıydı? Öyle bir şeydi. British Museum Kütüphanesi görevlilerinden biri bana yönlendirmiş belli ki. Tabii ne cevap verdiğimi tahmin edersiniz.”

“En ufak fikrim yok.”

“Eh, kibar bir dille bu kütüphaneyi toplamamın yirmi yılını aldığını söyledim. Gelip kitaplarımı incelemekte özgürler, ama oturup burada okumak şartıyla. Öyle olunca da Rash’çığım devreye girdi ve o zamandan beri günde yirmi cilt hatmediyor. Ne işine yarayacağını bilmek isterdim.”

George bunu kafasında evirip çevirdi, tiksinti içinde omuz silkti.

“Açıkçası, Hükümdarlar gözümden düşmeye başladı,” dedi. “Vakitlerini daha önemli şeylere harcarlar sanıyordum.”

“Siz iflah olmaz bir materyalistsiniz, değil mi? Jean’in aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum. Ama sizin o çok pratik perspektifinizden bakınca bile gayet mantıklı bir durum. İlkel bir ırkı inceliyor olsanız batıl inançlarına da bir göz atmak isterdiniz eminim!”

“Sanırım öyle,” dedi George. Tam ikna olmamıştı. Masanın sert yüzeyi canını acıtmaya başlayınca ayağa kalktı. Rupert içki karışımından memnun kalmış, misafirlerinin yanına dönüyordu. İnsanlar yana yakıla onu çağırıyordu.

“Bu arada!” diye seslendi George. “Ortadan kaybolmadan önce size bir sorum daha var. Bizi korkutmaya çalıştığınız o çift yönlü televizyon cihazını nereden buldunuz?”

“Biraz pazarlık yaptım. Mesleğim açısından bana ne kadar faydalı olacağını vurguladım, Rash’çığım da bu talebimi yetkili kişilere ilettiler.”

“Merakımı mazur görün; yeni işiniz nedir? Hayvanlarla ilgili sanırım.”

“Evet. Üst-veterinerim. On bin kilometrekarelik bir cangıldan sorumluyum. Hastalarım gelip bana muayene olamayacakları için benim onların ayağına gitmem gerekiyor.”

“İnsanın bütün vaktini alır.”

“Eh, tabii ufak tefek hayvanlarla uğraşmaya değmez. Aslanlara, fillere, gergedanlara falan bakıyorum. Her sabah ayarları bir metre yüksekliğe ayarlıyorum, ekranın karşısında oturup kırsal kesimi tarıyorum. Başım derte olana rastlarsam da uçağıma atlayıp doktorluğumu konuşturuyorum. Bazen bu öyle kolay olmuyor. Aslan ve benzeri hayvanlarda sorun yok, ama havadan nişan alıp bir gergedanı anestetik okla vurmaya henek atlatmaktan daha zör.”

“Rupert!” diye seslendi birisi yan odadan.

“Beğendiniz mi yaptığımızı! Misafirlerimi ihmal ettim sizin yüzünüzden. Siz şu tepsiyi alın. Onların içinde vermut var; karışmasınlar.”

George çatıya çıktığında güneş batmak üzereydi. Gayet geçerli birtakım sebeplerden ötürü hafif başı ağrıyordu ve alt katın şamatasından kaçmak istemişti. Kendisinden kat kat daha iyi bir dansçı olan Jean hâlâ çok eğleniyor, henüz gitmek istemiyordu. Alkolün etkisiyle üzerine bir duygusallık çöken George’un bu hiç hoşuna gitmemişti. En iyisi yıldızların altında sessizce kafa dinlemektir.

Çatıya ulaşmak için yürüyen merdivenle ikinci kata çıkıp, klima

santralinin ağzının etrafından dolaşan spiral merdivenleri tırmanmak gerekiyordu. Çatının düz ve geniş yüzeyi, bu merdivenlerin sonundaki kapağın hemen ardındaydı. Öte tarafta Rupert'ın park halindeki uçağı duruyordu. Ortasıysa bahçelik bir alandı; otlar böyle giderse her yanı kaplayacaktı. Geri kalan kısımda da üzerine üç-beş katlanır sandalye atılmış bir gözlem platformu vardı. George kral edasıyla bunlardan birine çöküp etrafını taradı. Gördüğü her şeyin sahibi oydu sanki.

Manzara karşısında kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Rupert'ın evi, beş kilometre doğudaki göl ve bataklıklara kadar uzanan büyük bir havzanın kıyısına dikilmişti. Batıda arazi dümdüzdü ve cangıl neredeyse Rupert'ın arka kapısına kadar geliyordu. Ama cangılın ötesinde, elli kilometrelik bir uzaklıkta, kuzeyden güneye Çin Seddi gibi göz alabildiğine uzanan sıradağlar vardı.

Zirveleri karla kaplanmış, üzerlerindeki bulutlar, güneşin mesaisini tamamlamasına dakikalar kala ateş kesilmişti. Uzaktaki o şahane surları izlemek, George'u ayıltmaya yetmişti. Güneş batır batmaz yıldızların akıl almaz bir hızla belirivermesi oldukça tuhaftı. Gözleri Güneyhaçı'nı aradı, ama bulamadı. Astronomiden pek anlamasa da, bildiği takımyıldızları bir elin parmaklarını geçmese de, onları bile bulamamak George'u huzursuz etti. Cangıldan gelen sesler de öyle. Rahatsız edici düzeyde yakından geliyorlardı. Bu kadar temiz hava yeter, dedi George. Vampir yarasalar ve benzeri sevimli yaratıklar başıma üşüşmeden partiye dönsen iyi olacak.

Tam yürümeye başlamıştı ki, kapaktan başka bir misafir çıkageldi. Hava karardığından George kim olduğunu göremedi; o nedenle seslendi: “Merhabalar. Siz de mi sıkıldınız?” Görünmez arkadaşı kakhaha attı.

“Rupert millete filmlerinden izletecek birazdan. Ben çoktan izledim hepsini.”

“Sigara alır mısınız?” dedi George.

“Teşekkürler.”

Çakmağın ışığında (George böyle antika şeyleri severdi) davetlinin yüzünü gördü. Oldukça yakışıklı, siyahi bir gençti. İsmi söylemişlerdi, fakat George unutmuydu; partideki diğer yirmi yabancıнын hepsi için geçerliydi bu. Ancak adamı bir yerden gözü ısırıyordu. George birden durumu çözdü.

“Sizinle tanışmadık sanırım,” dedi. “Ama Rupert'ın yeni kayınbiraderisiniz, değil mi?”

“Evet. Adım Jan Rodricks. Maia'yla bizi birbirimize çok

benzetiyorlar.”

George, yeni edindiği akrabası hakkında Jan’ı uyarmayı dűşündü. Sonra zavallıyı kendi kaderine bırakmaya karar verdi; ne de olsa *bir ihtimal* Rupert’ın bu seferki evliliği kalıcı olabilirdi.

“Ben George Greggson. Rupert’ın meşhur partilerine ilk kez mi katılıyorsunuz?”

“Evet. Burada epey bir insanla tanışmak mümkün.”

“Sırf insan değil,” diye ekledi George. “Sosyal hayatta ilk kez bir Hükümdarla tanışma şansı yakaladım.”

Jan karşılık vermeden önce tereddüde düştü. George bir pot kırdığını sandı, ancak gelen cevap içini rahatlattı.

“Ben de görmemiştim daha önce. Televizyon hariç tabii.” Oradan itibaren muhabbet yavaşladı, bir süre sonra da George, Jan’ın yalnız kalmak istediğine kanaat getirdi. Hem hava iyice serinlemişti. Çatıdan ayrılıp partiye geri döndü.

Cangıla sessizlik çökmüştü; Jan havalandırma ağzının kıvrımlı duvarına yaslandığında duyabildiği tek ses, mekanik ciğerleriyle teneffüs eden evin hafif gurultusuydu. Kendini yapayalnız hissetti; tam da istediği gibi. Biraz da siniri bozulmuştu, ki bu hiç istemediği bir şeydi.

8

Hiçbir ütopya, toplumun bütün bireylerine sonsuza dek tatmin sağlayamaz.

Maddi şartları iyileşen insanlık, gözünü daha yükseklere diker, bir zamanlar rüyasında bile göremeyeceği güç ve mülke burun kıvırmaya başlar. Dış dünya onlara her şeyi sunmuş olsa bile, insanların akıllarındaki sorular ve kalplerindeki özlem susmak bilmez.

Jan Rodricks şansına biraz küskün olsa da, eski çağlarda çok daha mutsuzluk yaşayacaktı. Yüz yıl öncesinde derisinin rengi korkunç bir dezavantaj yaratacak, elini kolunu bağlayacaktı. Bugünse hiçbir sorun teşkil etmiyordu. Buna tepki olarak yirmi birinci yüzyılın başlarında siyahilerin kazandığı üstünlükse çoktan geçmişti. Seçkin çevrelerde “zenci” kelimesi artık tabu olarak görülmüyordu; herkes tarafından utanıp sıkılmadan kullanılıyordu. Cumhuriyetçi, metodist, muhafazakâr ya da liberal kadar normal bir etiket haline gelmişti.

Jan'ın babası, profesyonel bir sihirbaz olarak isim yapmış, sıcakkanlı fakat azıcık beceriksiz bir İskoç'tu. Ülkesinin en ünlü ürününü aşırı tükettiği için henüz kırk beş yaşında hayata gözlerini yummuştu. Jan babasını hiç sarhoş görmemişti, ancak içinden bir his tam aksine hiç ayık görmediğini söylüyordu.

Hâlâ hayatta olan Bayan Rodricks, Edinburgh Üniversitesi'nde ileri olasılık teorisi dersleri veriyordu. Yirmi birinci yüzyıl insanının hareket kabiliyetine örnek olarak, kömür karası Bayan Rodricks İskoçya'da doğmuş, öte yandan ülkesini terk etmiş sarışın eşi de neredeyse hayatı boyunca Haiti'de yaşamıştı. Maia ve Jan'ın hiçbir zaman tek bir evi olmamıştı. Bir tenis topu gibi ebeveynlerinin evleri arasında mekik dokumuşlardı hep. Yılları eğlenceli geçse de, bu durum babalarından miras kalan dengesiz genlerine çare olmamıştı.

Yirmi yedi yaşına bastığında ciddi manada kariyer seçmeden önce Jan'ı birkaç yıllık üniversite hayatı bekliyordu. Lisans diplomasını hiç zorlanmadan aldı. Okuduğu ders programı yüz sene önce çok garip karşılanabilirdi. Asıl alanları matematik ve fizikti, ancak bunların yanında felsefe ve müzik seçmişti. Jan, zamanın yüksek standartlarına göre bile harika

bir amatör piyanistti.

Üç yıl içinde fizik mühendisliğinde doktorasını yapacak, ikinci alanı olarak da astronomiyi seçecekti. Bunun için epey uğraşması gerekecekti fakat Jan durumdan memnundu. Dünya üzerindeki belki de en güzel yükseköğrenim kurumunda, Masa Dağı'nın eteklerine konuşlanmış Cape Town Üniversitesi'nde okuyordu.

Maddi kaygıları yoktu, buna rağmen mutsuzdu ve derdine çare bulamıyordu. İşin kötüsü, Maia'nın mutluluğu, kendi sorununu daha da belirgin kılmıştı; her ne kadar ona karşı kızgınlık duymasa da.

Jan'ın inancına göre insanlar gerçek aşkla ömürleri boyunca yalnızca bir kez karşılaşır; pek çok acıya, çokça da şiire yol açan bu romantik sanrıdan henüz kurtulamamıştı. Çok geç yaşta, kalbini ilk kez sadakatinden çok güzelliğiyle tanınan bir kadına kaptırmıştı. Rosita Tisen, damarlarında Manchu imparatorlarının kanını taşıdığını iddia ederdi; yalan da değildi. Cape'te pek çok alanda faaliyet gösteriyordu. Fen Fakültesi'nin büyük kısmı da buna dahildi. Jan, onun zarif, çiçeksi güzelliğinin büyümesine kapılmıştı ve işler öyle bir raddeye gelmişti ki, sona ermesi Jan'ı derinden yaralamıştı. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu bir türlü...

Elbette ki atlatacaktı. Başka erkekler de kalıcı hasara maruz kalmadan benzer felaketler atlattı. Hatta günün birinde, "Öyle bir kadına âşık olduğuma inanamıyorum!" diyebilecekleri aşamaya da gelmişlerdi. Ancak olayın etkisini üzerinden atmasına daha çok vardı ve şu an için Jan hayata küsmüş haldeydi.

Canını sıkan başka bir durum daha vardı ki, bunun çözümü öyle basit değildi. Çünkü konu, Jan'ın tutkularının Hükümdarların varlığından nasıl etkilendiği idi. Jan'ın kalbi gibi zihni de romantikti. Hava sahasının fethinden beri diğer pek çok delikanlı gibi onun da hayalleri, uzay denen okyanusun keşfedilmemiş sularına uzanıyordu.

Yüz yıl öncesinde insanlık, kendisini yıldızlara taşıyabilecek merdivenin ilk basamağına adım atmıştı. Fakat tam da o an, gezegenlerin kapısı suratına kapanmıştı. Tesadüf müydü? Hükümdarlar insanların faaliyet alanlarına fazla yasak getirmemişti (en büyük istisna savaşlardı), ancak uzay seyahatleri üzerine araştırmalar durma noktasına gelmişti. Hükümdarların teknolojisi büyük bir engel teşkil ediyordu. En azından şimdilik insanlık hevesini yitirip başka alanlarda faaliyet gösterir olmuştu. Hükümdarların elinde, sır gibi sakladıkları prensiplere göre çalışan çok daha üstün itme mekanizmaları varken roket inşa etmek anlamsızdı.

Gözlem kulesi inşa etmek amacıyla birkaç yüz kişi Ay'a gitmişti. Hükümdarların ödünç verdiği, roketle çalışan ufak bir mekiğe binmişlerdi. Sahiplerinin, Dünya'daki meraklı bilim insanlarından çekincesi olmasa da, bu ilkel aracı inceleyerek bir yere varmak mümkün değildi.

İşte bu yüzden, insanlık kendi gezegenine hapsolmuştu. Yüz sene öncesine göre çok daha renkli fakat bir o kadar da küçük bir gezegendi Dünya. Hükümdarlar savaş, açlık ve hastalıkları ortadan kaldırdıklarında, maceracı ruha da bir son vermişlerdi.

Ayın yükselmesiyle birlikte gökyüzünün doğusunu soluk, süt rengi bir ışık sarmıştı. Jan biliyordu ki, yukarılarda bir yerde, Plüton yakınlarında Hükümdarların ana üssü vardı. Tedarik gemileri yetmiş yıldan fazla süredir gelip gidiyor olsa da, Jan'ın yaşadığı yıllara kadar kamuflejlerini devre dışı bırakmamışlardı. Artık geri dönüş seferlerini dünyanın gözleri önünde yapıyorlardı. Gündoğumu ve günbatımında 5 metrelik bir teleskopla bu büyük gemilerin Ay üzerine düşen gölgeleri görülebiliyordu. Hükümdarların her hareketi insanlık için son derece önemli olduğundan, geliş gidişleri takibe alınmış, davranış kalıpları şekillenmeye başlamıştı (ancak sebeplerine dair çıkarım yapmak mümkün değildi). Dev gölgelerden birisi birkaç saat önce ortadan kaybolmuştu. Jan biliyordu ki, buna göre Ay'ın biraz ilerisinde bir Hükümdar gemisi uçuyordu; gerekli birtakım rutin işlerini halledip uzaklarda, bilinmez diyarlardaki evine geri dönecekti.

Geri dönüş yolundaki gemilerden hiçbirini yıldızlara atılırken görmemişti. Uygun şartlar altında manzaraya dünyanın yarısı şahit olabiliyordu, fakat Jan'ın bu konuda şansы pek yaver gitmezdi. Kalkışın tam olarak ne zaman gerçekleşeceğini kestirmek imkânsızdı ve Hükümdarlar kimseye haber vermiyordu. On dakika daha bekleyip partiye geri dönmeye karar verdi.

Neydi o? Eridanus üzerinden kayan bir meteor sadece. Jan rahatlamıştı; sigarasının söndüğünü fark edip bir tane daha yaktı.

Henüz yarısını içmişti ki, yarım milyon kilometre ötede Yıldızmarşı devreye girdi. Ay'ın parıltısının tam ortasında ufak bir kıvılcım zirveye tırmanıyordu. İlk başta öyle yavaş hareket ediyordu ki, fark etmek bile çok zordu; ama saniye saniye hız kazandı. Tırmandıkça ışıltısı güçlendi, sonra birden gözden kayboldu. Bir an sonra tekrar ortaya çıktı; hızı ve ışığı artmaya devam ediyordu. Tuhaf bir ritimle büyüyüp küçülerek göğe doğru daha da hızlı yükseldi, yıldızlara karşı inişli çıkışlı, parlak bir çizgi çizdi. Ne kadar uzakta olduğu meçhulken bile çevikliği nefes kesiyordu; fakat Dünyadan

ayrılan geminin Ay'dan da ileride seyrettiğini bilmek, o hız ve enerji, insanın gerçekten aklını başından alıyordu.

Jan'ın karşısındaki manzara, tüm o enerjilerin yan ürünüydü. Geminin kendisi görünmezdi; o yükselen ışıktan fersah fersah ötedeydi. Yüksekten uçan bir jet uçağının ardında bıraktığı buhardan iz gibi, Hükümdarların mekiği de kendi izini bırakıyordu. Yaygın teori, ki doğruluğundan pek şüphe yoktu, Yıldızmarşı'nın muazzam ivmesi nedeniyle uzayda bölgesel bükülmeler oluştuğuydu. Jan'ın gördüğü şey, uzaktaki yıldızların ışığından ibaretti; geminin güzergâhı üzerinde şartlar uygun olduğu her an toplanıp gözüne yansıyor. Göreceliliğin somut bir kanıtıydı bu. Büyük bir yerçekimsel kuvvetin karşısında ışık bükülüyordu.

O upuzun, kalem kadar ince lensin ucu şimdi yavaşlar gibiydi, ama perspektif yüzünden böyle görünüyordu. Gerçekte gemi hız kazanmaya devam ediyordu; rotasını yıldızlara çevirdiği için güzergâhı kısalmış gibi geliyordu. Jan biliyordu ki, Dünyalı bilim insanları mekiğin sırlarını çözmek için can attığından, pek çok teleskop şu an onu izliyor olmalıydı. Konu üzerine düzinelerce makale yayınlanmaya başlamıştı bile. Hükümdarların bunları ilgiyle okuduğuna şüphe yoktu.

Silik ışık artık sönmeye başlamıştı. Tam Jan'ın tahmin ettiği gibi, Karina takımyıldızını işaret eden belli belirsiz bir çizgi kalmıştı geriye. Hükümdarların anavatanı o tarafta bir yerlerdeydi, ancak uzayın o bölgesindeki binlerce yıldızdan herhangi birinin yörüngesinde olabilirdi. Güneş Sistemi'nden ne kadar uzakta olduğunu öğrenmenin yolu yoktu.

Gösteri sona ermişti. Gemi, yolculuğuna henüz yeni başlasa da, insanların daha fazlasını görmesi mümkün değildi. Ancak o ışıltılı çizgi Jan'ın aklına kazınmıştı. Tutku ve arzusunu yitirmediği sürece o fener daima ona yol gösterecekti. Parti bitmişti. Misafirlerin hemen hepsi havalanıp yerkürenin dört bir yanına dağılmıştı. Ancak birkaç istisna mevcuttu.

Bunlardan biri, nahoş ölçüde sarhoş olup, şiddetli bir müdahaleye gerek bırakmadan bir köşede sızma nezaketini göstermiş Norman Dodsworth isimli şairdi. Kendisini çimenlerin üzerine taşırken aynı nezaketi göstermemişlerdi; burada bir sırtlanın onu ayıltmasını umuyorlardı. Dolayısıyla pratikte Dodsworth de evine gitmiş sayılırdı.

Kalan diğer iki davetli George ve Jean'di. Fikir kesinlikle George'a ait değildi; o eve gitmek istiyordu. Rupert ve Jean'in arkadaşlıklarını tasvip etmezdi, ama olağan kaygılardan ötürü değil. George pratik, akli başında biri olmaktan kıvanç duyuyor, Jean ve Rupert'ı bir araya getiren hobinin bu bilim

çağında hem çocukça, hem de oldukça sağlıksız olduğuna inanıyordu. İnsanların hâlâ paranormal unsurlara prim veriyor olması George'a çok tuhaf geliyordu ve Rashaverak'la burada karşılaşmak, Hükümdarlara olan inancını sarsmıştı.

Belli ki Rupert bir sürpriz planlıyor, Jean'i de buna alet ediyordu. George geri çekilip kendisini nasıl bir saçmalık beklediğini merak etti ümitsizce.

“Bunda karar kılmadan önce pek çok farklı şey denedim,” dedi Rupert, göğsünü kabartarak. “Önemli olan, sürtünmeyi en aza indirgeyerek hareket kabiliyeti yakalamak. Eski tip cilalı masa ve bardak düzeni fena değil, ama zaten yüz yıllardır kullanılıyor; modern bilim daha iyisini sağlayabilir. İşte çabalarımın sonucu. Sandalyelerinizi çekin; bize katılmak istemediğinden emin misin Rash'çığım?”

Hükümdar bir anlığına tereddüde düştü. Sonra başını iki yana salladı. (Bunu yapmayı Dünya'da mı öğrenmişlerdi? George merak etti.)

“Hayır, teşekkürler,” diye yanıtladı. “İzlemeyi tercih ederim. Belki başka zaman.”

“Peki öyleyse; sonradan fikrini değiştirirsen çekinme. Çok vaktimiz var.”

Yapma yahu? diye aklından geçirdi George, kasvetli gözlerle saatine bakarak.

Rupert arkadaşlarını küçük ama tek parçalık yusyuarlak bir masanın etrafına topladı. Plastikten yapılmış düz kapağını kaldırdı; altında iç içe geçmiş bir yığın rulman parıl parıl parlıyordu. Masanın hafif çıkıntı kenarları, yere dökülmelerini engelliyordu. Bunların ne işe yaradığına dair hiçbir fikri yoktu George'un. Yansıyan yüzlerce ışık huzmesi, büyüleyici, hipnotik bir görüntü sergiliyordu. Baş döner gibi oldu.

Sandalyelere otururlarken Rupert masanın altına uzanıp on santim çapında bir disk çıkardı, rulmanların üzerine yerleştirdi.

“İşte böyle,” dedi. “Parmaklarınızı buna koyuyorsunuz, hiç zorlanmadan oynatıyorsunuz.”

George derin bir şüpheyle cihaza baktı. Alfabedeki harfler belli aralıklarla, karışık sırayla masanın çevresine yerleştirilmişlerdi. Buna ek olarak birden dokuzaya kadar rakamlar da rastgele harflerin arasına serpiştirilmişti ve Üzerlerinde “EVET” ve “HAYIR” yazan iki de kart vardı. Bunlar masanın zıt uçlarındaydı.

“Bana soracak olursanız hepsi saçmalık,” diye homurdandı. “Bu

zamanda böyle şeyleri ciddiye alan insan kaldı mı?” Böyle çıkışınca içi biraz daha rahatlamıştı; sözleri Rupert kadar Jean’i de hedef alıyordu. Rupert bu gibi fenomenlere karşı mesafeli bir bilimsel ilgi duyuyordu, hepsi bu. Açık fikirli olmasına karşın kolay inanacak biri değildi. Fakat Jean... Doğrusunu söylemek gerekirse George’u bazen endişelendiriyordu. Telepati ve önsezi işinde bir gerçeklik payı olduğuna inanıyor gibiydi.

George sonradan fark etti ki, sözleri Rashaverak’ı da eleştirir nitelikteydi. Kaygıyla etrafa bakındı ama Hükümdar tepkisizdi. Tabii bu bir anlam ifade etmiyordu.

Şimdi herkes yerini almıştı. Masada saat yönünde Rupert, Maia, Jan, Jean, George ve Benny Shoenberger oturuyordu. Ruth Shoenberger elinde bir not defteriyle çemberin dışında duruyordu. Görünen o ki, bir sebepten ayine katılmak istemiyordu. Benny bunun üzerine hâlâ Talmud’u ciddiye alan insanlar hakkında üstü kapalı sarkastik yorumlarda bulundu. Yine de Ruth olan bitenin kaydını tutmaya razı olmuştu.

“Dinleyin şimdi,” diye lafa başladı Rupert. “George gibi şüpheciler için bir şeyi açıklığa kavuşturayım. İşin içinde paranormal güçler olsa da, olmasa da, *işe yarıyor*. Şahsen tamamen mekanik bir açıklaması olduğuna inanıyorum. Ellerimizi diske yerleştirdiğimizde hareketleri yönlendirmekten ne kadar kaçınırsak da, bilinçaltımız bize oyun oynuyor. Bunun gibi pek çok seansı inceleme şansım oldu ve aldığımız cevaplar hep grubun içinde birilerinin bileceği şeylerdi; bazen kendileri farkında olmasa bile. Ancak deneyi bir de böylesi sıradışı şartlar altında gerçekleştirmek istiyorum.”

Mevzubahis sıradışı şart, sessizce oturmuş onları izliyordu. Kayıtsız kalmadığı kesindi. George, Rashaverak’ın bu acayip faaliyet hakkında ne düşündüğünü merak etti. Olaya ilkel bir dini töreni izleyen antropologlar gibi mi yaklaşıyordu acaba? Ortada büsbütün çılginca bir manzara vardı ve George kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu.

Diğerleri de öyle hissediyorsa bile, duygularını gizliyorlardı. Sadece Jean heyecanlı görünüyordu. Yanakları kızarmıştı; ancak bu içkiden de olabilirdi.

“Hazır mıyız?” diye sordu Rupert. “Pekâlâ.” Bir an için durdu; sonra ortalık yere, “Orada kimse var mı?” diye sordu.

George parmaklarının altındaki diskin hafif titrediğini hissetti. Çember olmuş altı kişi tarafından üzerine uygulanan kuvveti düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ufak bir sekiz çizip tekrar merkezde durdu.

“Orada kimse var mı?” diye sordu Rupert yeniden. Daha normal bir ses

tonuyla, “Genelde on, on beş dakika beklememiz gerekiyor,” diye ekledi. “Ama bazen...”

“Şşt!” diye susturdu Jean.

Disk hareket ediyordu. “EVET” ve “HAYIR” yazılı kartlar arasında geniş bir açıyla gidip gelmeye başladı. George gülmek için kendini zor tuttu. Cevabın “HAYIR” olması ne anlam ifade edecekti ki? Eski bir tavuk hırsız esprisi geldi aklına: “Burada biz tavuklardan başka kimse yok...”

Fakat cevap “EVET”ti. Disk derhal masanın ortasına döndü. Canlanmış da bir sonraki soruyu bekliyor gibiydi. Her şeye rağmen George’a etkileyici gelmişti.

“Kimsin sen?” diye sordu Rupert.

Harfler hiç duraksamadan ardı ardına dizildi. Disk bilinçli bir varlıkmiş gibi masanın üzerinde oradan oraya savruldu. Öyle hızlı hareket ediyordu ki, George bazı anlar parmaklarını üzerinde tutmakta zorlanıyordu. Diski kendisinin oynatmadığından emindi. Masanın etrafına şöyle bir göz atınca, arkadaşlarının yüzünde şüpheli bir ifadeyle karşılaşmadı. George kadar onlar da kendilerini kaptırmışlar, merakla bekliyorlardı.

“BENHERŞEYİM” demişti disk, merkez noktasına dönmeden önce.

“Ben her şeyim,” diye tekrar etti Rupert. “Tipik bir cevap. Kaçamak, ancak bir o kadar da merak uyandırıcı. Muhtemelen burada bizlerin zihninden başkası olmadığını kastediyor.” Bir an durup şimdi ne soracağını düşündü. Ardından tekrar boşluğa seslendi.

“Buradaki kimseye bir mesajın var mı?”

“HAYIR,” diye yanıtladı disk hemen.

Rupert masadakilere baktı.

“İş başa düştü; bazı zamanlar gönüllü olarak bilgi veriyor, ama bu sefer biz soru yöneltmeliyiz. Kim başlamak ister?”

“Yarın yağmur yağacak mı?” diye sordu George alay edercesine.

Disk bir anda EVET-HAYIR çizgisi üzerinde gidip gelmeye başladı.

“Ne saçma soru,” diye payladı Rupert. “Bazı yerlerde yağacak, bazı yerler kuru kalacak. Cevabı muğlak sorular sormayın.”

George ağzının payını almıştı. Soru sorma işini başkalarına bıraktı.

“En sevdiğim renk ne?” diye sordu Maia.

Hemen, “MAVİ,” diye yanıt geldi.

“Çok doğru.”

“Ama bu bir şey kanıtlamaz. Burada en az üç kişi cevabı biliyordu zaten,” diye çıkıştı George.

“Ruth’un en sevdiği renk ne?” diye sordu Benny.

“KIRMIZI.”

“Doğru mu, Ruth?”

Kâtip, defterinden başını kaldırdı.

“Evet, doğru. Ama Benny biliyordu ve kendisi çembere dahil.”

“Bilmiyordum,” diye karşılık verdi Benny.

“Bilmen lazımdı; kaç kere söyledim sana.”

“Bilinçaltına yerleşmiştir,” diye mırıldandı Rupert. “Olur öyle. Ancak lütfen daha zekice sorular sorabilir miyiz? Çok güzel başlamıştık, boşa gitmesin.”

Olgunun abesliği, George’u iyiden iyiye etkisi altına almaya başlıyordu. Ortada paranormal bir durum olmadığından emindi; Rupert’ın da dediği gibi disk, bilinçdışı kas devinimlerine tepki veriyordu, hepsi bu.

Ama sırf bu bile oldukça şaşırtıcı ve ilginçti; George böylesi hızlı ve isabetli cevaplarla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Bir seferinde masaya müdahale edip adını yazmaya çalıştı. “G” harfini yazabilse de, gerisi gelmedi; ortaya anlamsız bir mesaj çıkmıştı. Sonunda tek bir kişinin çemberin geri kalanından habersiz müdahalesinin mümkün olmadığına kanaat getirdi.

Yarım saat içinde Ruth bir düzineden fazla mesajın kaydını tutmuştu. Bunların bir kısmı oldukça uzundu. Ufak tefek harf hataları veya dilbilgisi sorunları olsa da, çok yoktu. Açıklaması ne olursa olsun, George sonuçlara bilinçli bir şekilde katkıda bulunmadığına ikna olmuştu. Birkaç kez kelime yazılırken bir sonraki harfi, dolayısıyla da mesajın içeriğini tahmin etmişti fakat her seferinde disk beklenmedik bir yöne kaymış ve bambaşka bir kelime ortaya çıkmıştı. Arada hiç boşluk olmadığından, bir kelimenin nerede bitip başka kelimenin başladığını anlamak mümkün değildi ve kimi zaman mesaj tamamlanıp Ruth tarafından baştan sona okunana kadar anlamsızlığını koruyordu.

Tüm bu olan biten karşısında George, belli bir amacı olan, bağımsız bir zihinle temas kurduğu hissine kapılmıştı. Yine de şu ya da bu şekilde kesin bir kanıt elde edememişti. Mesajlar son derece sıradan ve muğlaktı. Örneğin şu ne anlama gelebilirdi?

İNSANAİNANNDÖĞASİZNLE.

Fakat bazen de derin, hatta rahatsız edici gerçekler dillendirilmişti:

UNUTMAİNSANYANNIZDEĞİLİNSANINNYANİBAŞINDABAŞKA

Elbette herkes bunun farkındaydı; ama mesaj gerçekten de Hükümdarları mı kastediyordu?

George'u uyku basmış, gözkapakları ağırlaşmıştı. Eve dönme vakti geldi, diye düşündü.

Ortam ilginç olsa da bir sonuca ulaşamıyorlardı; iş bıkkınlık vermeye başlamıştı. Masadakileri süzdü. Benny de hislerini paylaşıyor olmalıydı. Maia ve Rupert boş boş bakıyordu. Jean ise... Eh, başından beri işi biraz fazla ciddiye alıyordu. Yüzündeki korkulu ifade George'u kaygılandırdı; ne durmak ne de devam etmek istiyor gibiydi.

Sırada Jan vardı. George, kayınbiraderinin acayıplıkları hakkında onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Genç mühendis hiç soru sormamış, cevapların hiçbiri karşısında şaşırma belirtisi göstermemişti. Bilimsel bir fenomenmişçesine diskin hareketini inceliyordu.

Rupert, içine düştüğü rehavetten kendini kurtardı.

“Bir soru daha soralım,” dedi. “Sonra dağılıyoruz. Ne dersin, Jan? Hiçbir şey sormadın sen.”

Şaşırtıcı bir şekilde Jan kendine hiç düşünme payı bırakmadı. Tercihini çoktan yapmış da, fırsatını kolluyor gibiydi. Rashaverak'ın iri gövdesine bir bakış atıp, berrak ve kararlı bir sesle sordu:

“Hükümdarların güneşi hangi yıldız?”

Rupert bir ıslıkla hayretini belli etti. Maia ve Benny tepkisiz kalmıştı. Jean gözlerini kapamış, uyuyor gibiydi. Rashaverak, Rupert'ın omzunun üzerinden çembere bakabilmek için öne eğildi.

Ve disk hareket etti.

Tekrar durduğunda kısa bir sessizlik oldu; ardından Ruth şaşkın bir sesle sordu:

“NGS 549672 ne demek?”

Sorusuna cevap alamadı, çünkü aynı anda George panik içinde sesleniyordu:

“Gelin bana yardım edin. Jean bayıldı sanırım.”

9

“Şu Boyce denen adam,” dedi Karellen. “Bana ondan bahsetsene.”

Gözetmen tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı tabii ki; ifade ettiği fikirler de çok daha üstü kapalıydı. Dinleyici insan olsa, bir incelik bir kalınlaşan, kısa kısa bir dizi ses duyardı; tıpkı hızlı bir Mors iletisi gibi. Hükümdar diline dair pek çok örnek ses kaydı elde edilmiş olsa bile, inanılmaz kompleks yapıları gereği analiz etmek mümkün değildi. İletişim hızına bakılırsa, hiçbir tercüman, dile ait unsurları yalayıp yutmuş bile olsa Hükümdarların normal konuşmasına yetişemezdi.

Dünya Gözetmeni sırtını Rashaverak’a dönmüş, Büyük Kanyon’un rengârenk uçurumunu seyrediyordu.

On kilometre ötede olmasına karşın rahatça görülebilen taraçalı duvarlar, güneşi olduğu gibi göğüslemişti. Karellen’in durduğu gölgeli yokuşun yüzlerce metre aşağısında bir katır kafilesi, ağır ağır vadinin derinlerine ilerliyordu. Bu kadar fazla insanın hâlâ her fırsatta ilkel yöntemlere başvurması Karellen’e tuhaf gelmişti. İsteseler göz açıp kapayıncaya kadar kanyonun dibine ulaşabilirlerdi. Hem çok daha rahat geçerdi yolculuk. Yine de ısrarla o tekinsiz, eğreti yolda sarsıntılı bir seyahati tercih ediyorlardı.

Karellen elinin ufak bir hareketiyle dev panoramayı kapattı, geride yalnızca karanlık, uçsuz bucaksız bir boşluk kaldı. Gözetmen bir kez daha ofisinin gerçekliğine döndü.

“Rupert Boyce biraz garip bir karakter,” diye yanıtladı Rashaverak. “Mesleği, Afrika’daki önemli bir doğa koruma alanında yaşayan hayvanlara sağlık hizmeti vermek. Oldukça verimli çalışıyor, işine karşı da son derece ilgili. Birkaç bin kilometrekarelik alandan sorumlu olduğundan, panoramik ekran ödünç verdiğimiz on beş kişiden biri de o; genel tedbirler onun için de geçerli tabii ki. Yalnız tam projeksiyona sahip tek cihaz Rupert’inki. Bizi ikna etmeyi başardı, biz de ekranı verdik.”

“Nasıl ikna etti?”

“Fiziksel olarak orada bulunduğunda saldırmaları diye vahşi hayvanları önce cihazla ziyaret edip kendine alıştırmak istediğini söyledi.

Kokudan ziyade görsel duyularıyla hareket eden hayvanlar üzerinde bu teorisi işe yaradı. Ama bana kalırsa günün birinde parçalayacaklar onu. Tabii bu arada cihazı vermemizin bir sebebi daha var.”

“İş birliğine yanaşması için mi?”

“Aynen öyle. Başta Rupert’la temasa geçmemin sebebi, parapsikoloji ve ilgili konular üzerine dünyadaki en zengin kütüphanelerden birine sahip olmasıydı. Kitaplarından ödünç alma teklifimi nazikçe ama kesin bir dille reddetti. Ben de kendisine bir ziyarette bulunmak durumunda kaldım. Kütüphanesinin yarısını okudum bile. Tam bir çile.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Karellen kuru bir sesle. “Onca çöpün içinde güzel bir şey keşfettin mi?”

“Evet. On bir kısmı dönüşüm vakası, yirmi yedi tane de yüksek olasılıklı vaka. Ancak materyal fazla selektif olduğundan, örnekleme için kullanmak mümkün değil. Ayrıca kanıtlar, insan aklının belki de en ilkel arızası olan mistisizmle iç içe geçmiş halde.”

“Peki Boyce’un konuya yaklaşımı nasıl?”

“Açık fikirli ve şüpheliymiş gibi davranıyor, ama içten içe inanıyor olmasa bu alana bu kadar zaman ve çaba harcamazdı. Bunu ona da söyledim; sanırım haklısın dedi.”

“Kesin bir kanıt elde etmek istiyor. Ne kadar eğlencesine yapıyormuş gibi görünse de, sürekli birtakım deneyler düzenlemesinin sebebi de bu.”

“Gösterdiğin ilginin akademik bir meraktan fazlası olduğundan şüphelenmiyordur umarım?”

“Şüphelenmediğinden eminim. Boyce pek çok açıdan kalın kafalı ve dar görüşlü biri. Dolayısıyla böylesi bir alanda araştırma girişimleri daima sonuçsuz kalacak. Kendisi için herhangi bir önlem almamıza gerek yok.”

“Anlıyorum. Peki ya bayılan kız?”

“İşin en heyecan verici kısmı da bu. Bilginin geldiği kanalın Jean Morrel olduğundan neredeyse eminim. Ancak yaşı yirmi altı; geçmiş deneyimlerimizden yola çıkarsak, ilk hedef olmak için yeterince genç değil. Bu yüzden hedef, Jean’le yakından ilişkili biri olmalı. Cevap ortada. Vaktimiz daralıyor. Jean’i Mor Kategoriyeye aktarmalıyız; yaşayan en önemli insan olabilir.”

“Pekâlâ. Soruyu soran delikanlı hakkında ne düşünüyorsun? Sebebi sırf merak mıydı, yoksa başka bir amacı mı vardı?”

“Tesadüf eseri buradaydı; kız kardeşi kısa süre önce Rupert Boyce’la evlendi. Diğer misafirlerin hiçbirini tanımıyordu. Soruyu önceden

planlamadığına eminim. İçinde bulunduğu olağandışı şartlar ve muhtemelen benim orada olmam nedeniyle o an aklına o soru gelmiştir. Bütün bu faktörleri göz önünde bulundurursak, yaptığı şeyin şaşırtıcı bir tarafı yok. Astronotiğe karşı büyük ilgisi var; Cape Town Üniversitesi'nde uzay yolculuğu grubunun sekreteri. Belli ki hayatı boyunca bu alanda çalışmak istiyor.”

“İlginç bir kariyeri olacak. Peki şimdi ne yapacak dersin? Ve biz buna karşı nasıl bir önlem almalıyız?”

“Şüphesiz ilk fırsatta araştırmalara girişecektir. Ama doğruluğunu kanıtlamasının imkânı yok. Bilgiyi hangi kaynaktan edindiğini de düşünürsek, yayınlatabileceğini de sanmam. Zaten yayınlasa bile en ufak bir fark yaratabilir mi?”

“İki durumu da değerlendireceğim,” diye karşılık verdi Karellen. “Direktifimiz gereği üssümüzün yerini gizli tutmamız gerekse de, bu bilgiyi bize karşı kullanmaları mümkün değil.”

“Katılıyorum. Rodricks'in elindeki bilgi hem şüpheli, hem de işe yaramaz.”

“Öyle görünüyor,” dedi Karellen. “Ama çok da emin olmayalım. İnsanlar oldukça maharetli, çoğu zaman da ısrarcı bir ırktır. Onları hafife almamalıyız. Ayrıca Bay Rodricks'in kariyerini izlemek keyifli olacak. Konu üzerinde biraz daha düşünmem gerekiyor.”

Rupert Boyce işin sırrını hiçbir zaman çözemedi. Misafirleri dağıldıktan sonra, ki her zamankinden daha gürültüsüz olmuştu bu, düşünceli halde masayı geri toplamıştı. Alkolden dolayı kafası hafif dumanlı olduğundan, yaşananları sağlıklı analiz edemiyordu. Tam olarak ne yaşandığını bile hayal meyal hatırlıyordu. Biliyordu ki muazzam bir olayla karşı karşıyaydı, fakat ne açıdan önemli olduğunu çözemiyordu. Durumu Rashaverak'a anlatmak istedi. Ama sonra düşününce bunun patavatsızlık olacağına kanaat getirdi. Ne de olsa kayınbiraderi yüzünden yaşanmıştı bu sorun. Rupert, genç Jan'a bir parça kızgındı. Ama kabahat Jan'da mıydı gerçekten? Ortada bir kabahat var mıydı? Rupert, deneyin kendi fikri olduğunu hatırlayınca biraz suçlu hissetti. Olan biteni aklından silmeye karar verdi; başardı da.

Ruth'un defterinin son sayfasını bulabilse belki bir şeyler yapmaya çalışırdı, fakat o kargaşada kaybolmuştu. Jan masum olduğunu iddia ediyordu; Rashaverak'ı suçlamak da kimsenin haddi değildi. Mesajda tam olarak ne yazdığını insanlar unutmuştu bile. Tek hatırladıkları, anlamsız

birtakım sayılardan oluştuğuydu.

Olaydan ilk etkilenen, George Greggson olmuştu. Jean kollarına yığıldığı anda yaşadığı dehşeti ömür boyu unutamayacaktı. Birdenbire çaresiz konuma düşen Jean, George'un gözünde hemencecik eğlenceli bir arkadaştan, sevgi ve şefkat nesnesine dönüşmüştü. Tarih öncesi çağlardan beri kadınlar zaman zaman –kimi durumlarda planlı bir şekilde– bayılırdı ve erkekler her seferinde tam olması gerektiği gibi tepki verirdi.

Jean'in baygınlık geçirmesi anlık bir olaydı, ama planlansa böyle olmazdı. George sonradan fark etti ki, tam o saniyede hayatının en önemli kararlarından birini vermişti. Garip fikirleri ve daha da garip arkadaşlarına rağmen en değer verdiği kız Jean'di. Naomi'yle, Joy'la, Elsa'yla ya da... Neydi ismi? Denise'le bağlarını tamamen koparma niyetinde değildi ancak daha kalıcı bir şeyler arıyordu artık. Jean'in de kendisine hak vereceğinden şüphesi yoktu, çünkü onun duyguları en başından beri ortadaydı.

Kararının ardında farkında olmadığı bir etken daha vardı. O gece yaşananlar, Jean'in sıradışı ilgi alanına karşı duyduğu küçümseme ve şüpheciliğe darbe vurmuştu. Bunu asla kabullenmeyecek olsa da, öyleydi. Ve bu sayede aralarındaki son engel de aşılmıştı.

Uçağın geri yatırılmış koltuğunda oturan Jean'in solgun ama sağlıklı yüzüne baktı. Aşağıda karanlık, yukarıdaysa yıldızlar vardı. O an üzerinden uçtukları yerin neresi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu George'un. Umurunda da değildi. O işin muhatabı, kendilerini eve götürüp sağ salim yere indirecek robottu. Göstergelere bakılırsa, inişe tam elli yedi dakika kalmıştı.

Jean, George'a bakıp gülümsedi ve elini usulca onun elinden çekti.

“Elim uyuştı,” diye yakındı, parmaklarını ovalarken. “İnan bana şu an gayet iyiyim.”

“Peki sence ne oldu? İlla ki bir şeyler hatırlıyorsundur.”

“Hayır; tamamen silinmiş kafamdan. Jan'ın soru sorduğunu hatırlıyorum. Ondan sonra da üzerime eğilmiş, kıyameti koparıyordun. Bir çeşit transa geçmiş olabilirim. Ne de olsa...”

Duraksadı; George'a daha önce de böyle şeyler yaşadığını söylememeye karar verdi. Böyle konularda nasıl tepki verdiğini bildiğinden, daha fazla üzülün istemedi. Bir yandan da artık pas vermemesinden korkuyordu.

“Ne de olsa ne?” diye sordu George.

“Yok bir şey. O Hükümdarın olan biten hakkında ne düşündüğünü

merak ediyorum. Sanırım beklediğinden fazla materyal verdik eline.”

Jean hafifçe ürperdi ve gözleri buğulandı.

“Hükümdarlardan korkuyorum, George. Kötü kalpli olduklarını falan söylemiyorum. İyi niyetli olduklarından eminim. Bizim için en iyisini yapıyorlar. Ama asıl amaçlarının ne olduğunu merak ediyorum.”

George rahatsızca kıpırdandı.

“Hükümdarlar Dünya’ya geldiğinden beri insanlar bunu merak ediyor,” dedi. “Biz hazır olduğumuzda açıklayacaklar. Hem açıkçası çok da merak etmiyorum. Kafamda daha önemli sorular var.” Jean’e döndü ve ellerini tuttu.

“Yarın Arşiv’e gidip, atıyorum, beş yıllık bir sözleşme imzalamaya ne dersin?”

Jean kararlı gözlerle ona baktı. Genel olarak düşününce karşısındaki adamı beğeniyordu.

“On olsun,” dedi.

Jan doğru ânı kolluyordu. Acelesi yoktu, iyice düşünüp taşınmak istiyordu. İçinde yeşeren akıl almaz ümidin bir anda suya düşmesinden korktuğu için, numaranın doğruluğunu kontrol edesi gelmiyordu. Kesin bir yargıya varmadığı sürece rahat rahat hayalini kurabilirdi.

Ayrıca ilerleme kaydetmesi için Gözlemevi kütüphanecisini ziyaret etmesi gerekiyordu. Kadın, Jan’ı tanıyor, hangi konulara meraklı olduğunu iyi biliyordu. Talebine ayrı bir ilgi göstereceği kesindi. Muhtemelen çok fark yaratmazdı, ancak Jan hiçbir işi şansa bırakmak istemiyordu. Gelecek hafta daha iyi bir fırsat yakalayacaktı. Aşırı temkinli davrandığının farkındaydı fakat bu ona okul zamanlarına benzer bir haz veriyordu. Jan’ın bir korkusu da küçük düşmektir. Hükümdarların kendisine engel olmak için yapabilecekleri onca şeyin yanı sıra, bundan da çekiniyordu. Eğer boşa kürek çekiyorsa, bunu başka kimse bilmemeliydi.

Londra’ya gitmek için çok güzel bir sebebi vardı; haftalar öncesinden ayarlamıştı her şeyi. Delege olmak için çok gençti, yeterince nitelikli de değildi; buna rağmen Uluslararası Astronomi Birliği’nin toplantısına katılacak resmi heyete dahil olmayı başarmış üç öğrenciden biriydi. Madem boşluk vardı, fırsatı değerlendirmek gerekiyordu; Londra’ya çocukluğundan beri hiç gitmemişti. Biliyordu ki, UAB’deki makalelerin çok azı ilgisini çekecekti. O da tabii anlarsa. Diğer bilimsel kongrelerde delegeler ne yapıyorsa, onu yapacaktı: Göze çarpan konferanslara katılacak ve geri kalan vakitlerde etrafı gezecek, kendi gibi konuya meraklı kişilerle sohbet edecekti.

Londra son elli yılda inanılmaz değişmişti. Artık nüfusu iki milyon bile yoktu; insanların yüzlerce katı makine vardı. Liman şehri olmasının avantajlarını yitirmişti çünkü ülkeler ihtiyaç duydukları ürünleri kendileri üretebiliyordu. Tüm dünya çapında ticaretin çehresi değişmişti. Bazı malları belli ülkeler daha iyi yapıyorsa da, gönderimleri hava yoluyla oluyordu. Bir zamanlar büyük limanlar üzerinden yürüyen, sonradan da havaalanlarına kayan ticaret yolları, sonunda bütün gezegeni saran, eşit dağılımlı, çapraşık bir ağa dönüşmüştü.

Yine de bazı şeyler aynı kalmıştı. Londra hâlâ bir yönetim, sanat ve eğitim şehriydi. Bu konularda Avrupa başkentlerinin hiçbiri onunla yarışamazdı. Pek çok kişi aksini iddia etse de, buna Paris bile dahildi. Yüz yıl öncesinden gelen bir Londralı hiç yabancı kalmazdı; en azından şehir merkezinde. Thames üzerine yeni köprüler kurulmuştu, ama bağladıkları bölgeler eskisiyle aynıydı. Büyük, kirli, tren istasyonları ortadan kaybolmuş, banliyöye taşınmıştı. Ancak Westminster Sarayı aynı kalmıştı; Nelson'ın tek gözü hâlâ Whitehall'u izliyordu; Ludgate Tepesi'nde Aziz Paul Katedralinin kubbesi yükseliyordu; gerçi şimdi heybetine gölge düşüren daha yüksek binalar da vardı.

Ve Buckingham Sarayı'nın önünde hâlâ muhafızlar nöbet tutuyordu.

Bunların acelesi yok, diye düşündü Jan. Tatildaydı; iki öğrenci arkadaşıyla Üniversite'nin pansiyonlarından birinde kalıyordu. Geçen yüz yıl içinde Bloomsbury'nin de karakteri aynı kalmıştı; otel ve pansiyonlara ev sahipliği yapan bir bölgeydi hâlâ; fakat artık o kadar iç içe geçmiş değildi ve üzerini is kaplamış, birbirinin aynı tuğlalardan oluşan sonu gelmez sokaklar ortadan kalkmıştı.

Jan, aradığı fırsatı Kongre'nin ikinci günü yakaladı. Bilim Merkezi'nin büyük toplantı salonunda başlıca makaleler okunuyordu; yer olarak Londra'yı dünyanın önde gelen müzik kentlerinden biri yapan Konser Salonu'ndan çok uzakta değildi. Jan, günün ilk konferansını dinlemek istiyordu. Söylenene göre gezegenlerin formasyonu üzerine mevcut tüm teorileri altüst edecek bir konferanstı bu.

Belki gerçekten de öyleydi, ancak verilen arada konferansı terk eden Jan, yeni pek bir şey öğrenememişti. Rehberine bakmaya gitti ve odaları gözden geçirdi.

Mizah yeteneği yüksek memurlardan biri, Kraliyet Astronomi Topluluğu'nu dev binanın en üst katına koymuştu; Thames'in karşı kıyısı ile şehrin kuzey tarafını gören şahane manzarası nedeniyle bu jest Konsey

üyelerinin çok hoşuna gitmişti. Etrafta kimse yok gibiydi, ancak biri bir şey derse diye üye kartını elinde sımsıkı tutan Jan, kütüphaneyi kolayca buldu.

Aradığını bulması bir saat kadar sürdü. Ama önce milyonlarca girdi barındıran büyük yıldız kataloglarını nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekti. Amacına yaklaştıkça elleri hafifçe titremeye başladı; ne kadar gergin olduğunu kimsenin görmemesine sevindi.

Katalogu geri koydu ve uzun bir süre hareketsiz durup önündeki kitap yığınının boş boş baktı. Sonra yavaşça sessiz koridorları arşınladı, sekreterin ofisini geçti (içeride kitapları kolilerinden çıkarmakla meşgul biri vardı) ve merdivenlerden aşağı indi. Hareket alanını kısıtlamak istemediği için asansörden uzak durdu.

Katılmak istediği başka bir konferans daha vardı, ama artık bir önemi kalmamıştı.

Rıhtıma geçip denize doğru usul usul yol alan Thames'i seyre dalarken aklı hâlâ karmakarışıkta. Az önce eline geçen kanıtı kabullenmek, kendi gibi geleneksel bilim üzerine eğitim almış kimse için kolay değildi. Doğruluğundan asla emin olamayacaktı, ancak ihtimal çok yüksekti. Nehrin kıyısında ağır ağır yürürken, eldeki bilgileri tek tek gözden geçirdi.

Birinci bilgi: Rupert'ın partisindeki hiç kimse o soruyu soracağını bilemezdi. Kendi bile bilmiyordu; o şartlar altında aldığı anlık bir karardı. Dolayısıyla kimse önceden yazılı veya sözlü bir cevap hazırlayamazdı.

İkinci bilgi: "NGS 549672", muhtemelen yalnızca astronomlara bir anlam ifade ediyordu. Kapsamlı Ulusal Coğrafya Araştırması yarım yüz yıl önce tamamlanmış olsa da, bunun farkında olan yalnızca birkaç bin uzman vardı. Hem içinden rastgele bir numara seçince, o yıldızın uzayın tam olarak neresinde bulunduğunu söylemek mümkün değildi.

Ayrıca, o an aklına gelen üçüncü bir bilgi olarak, NGS 549672 adlı küçük ve önemsiz yıldız tam doğru yerdeydi. Karina takımıyıldızının ortasında, Jan'ın birkaç gece önce gördüğü, Güneş Sistemi'nden çıkıp uzayın derinliklerine uzanan o ışıltılı izin en ucunda...

Tesadüf olması imkânsızdı. NGS 549672, Hükümdarların anavatanı olmalıydı. Ama bunu kabullenmek, Jan'ın el üstünde tuttuğu bütün bilimsel yöntemlerin ihlali demektir. Eh, ne olacak; bir güzel ihlal etti. Rupert'ın akıl almaz deneyinin bir şekilde gizemli bir bilgi kaynağına eriştiği gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Rashaverak mı? Akla en yakın ihtimal oydu. Hükümdar çembere katılmamıştı ancak bu çok da önemli değildi. Hoş, fizikötesi işleyişle

ilgilenmiyordu Jan; onun için yalnızca sonuçlar önemliydi.

NGS 549672 hakkında pek bir şey bilinmiyordu; diğer milyonlarca yıldızdan farkı yoktu. Ancak katalogda ebadı, koordinatları ve spektral tipi yazıyordu. Jan biraz araştırma yapıp, üç-beş basit hesaplamayla Hükümdarların gezegeninin Dünya'ya ne kadar uzaklıkta olduğunu en azından yaklaşık olarak bulabilirdi.

Thames'e sırtını dönüp, tekrar Bilim Merkezi'nin parlak beyaz yüzeyine yönelen Jan'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı. Bilgi gücü ve Dünya üzerinde Hükümdarların nereden geldiğini bilen tek insan oydu. Bu bilgiyi nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Kader ânı gelip çatana dek, zihninin bir köşesine saklamıştı.

10

İnsan ırkı uzun, bulutsuz yaz günlerinde barışın ve refahın tadını çıkarmaya devam etti. Yeniden kış gelir miydi? İmkânı yoktu. İki buçuk yüzyıl önce Fransız Devrimi'nin liderlerinin vaktinden önce kucak açtığı akıl çağı, şimdi gerçekten gelip çatmıştı. Bu defa şüphe yoktu.

Birtakım güçlükler vardı elbet, ancak kabul edilir düzeydeydi. Her evde bulunan alıcıların yazdırdığı gazetelerin ne kadar sıkıcı olduğunu anlamak için epey yaşlı olmak gerekiyordu. Bir zamanlar manşetlerde yer bulan krizler artık kayıplara karışmıştı. Polisleri şaşkına çeviren, milyonlarca kişiyi de öfkeliendiren fakat içten içe kıskandıran gizemli cinayetler sona ermişti. Cinayetler yaşansa bile, gizemini yitirmişti; tek bir düğmeyi çevirerek suçun işleniş anına tanıklık etmek mümkündü.

Böylesi cihazların ortaya çıkması, kanunlara saygılı vatandaşlar arasında büyük paniğe sebep oldu. İnsan psikolojisinin çoğu tuhaflığına alışmış Hükümdarlar bile bunu beklemiyordu. Cihazların kimseyi röntgenlemek için kullanılamayacağını, insanların elindeki az sayıda cihazın da sıkı denetim altında olduğunu özellikle vurgulamak gerekmişti. Örneğin, Rupert Boyce'un projektörü Doğa Koruma Alanı'nın dışında kullanılamıyordu; menzili içinde yalnızca Maia ve kendisi vardı.

Yaşanan ciddi suçlar bile haberlerde pek yer bulmadı. Anlaşıldı ki, eğitilmiş kimseler, başkalarının sosyal *gaflarını* hiç de merak etmiyordu.

İnsanlar haftada ortalama yirmi saat çalışıyordu; ancak o yirmi saatin de hakkını vermeleri gerekiyordu. Yapılması gereken rutin, mekanik iş pek yoktu. İnsan aklı, birkaç bin transistör, bir miktar fotoelektrik hücresi, bir metre küp de baskı devrenin yapabileceği işler üzerinde harcanmayacak kadar değerliydi. Tek bir insan uğramadan haftalarca faaliyet gösteren fabrikalar mevcuttu. İnsanlar, sorun giderme, karar alma ve yeni girişimlerin planlaması için gerekliydi. Gerisini robotlar yapıyordu.

Yüz sene önce böylesi rahat bir yaşam büyük sorunlara yol açabilirdi. Eğitim sayesinde bunların çoğunun üstesinden gelinmişti; dolu bir zihin kolay kolay sıkılmazdı. Genel kültür standardı eskiden olsa imkânsız kabul edilecek seviyedeydi. İnsan ırkının zekâsının geliştiğine dair bir kanıt yoktu

fakat tarihte ilk kez herkes beynini tam kapasite kullanma fırsatı yakalamıştı.

Artık çoğu kişinin iki evi vardı; hem de dünyanın iki farklı ucunda. Kutup bölgeleri yerleşime açıldığı için, insan ırkının önemli bir bölümü Kuzey ve Güney Kutupları arasında altı aylık aralıklarla mekik dokuyor, güneşin batmadığı uzun yaz günlerini kovalıyordu. Bir kısım insan da çöllere, dağlara ve hatta denizlere yerleşmişti. Kişi yeterince istediği sürece bilim ve teknolojinin dünya üzerinde konforlu bir yaşam alanı sunamayacağı yer kalmamıştı.

Yeryüzündeki bu sıradışı meskenler sayesinde yine ilginç üç-beş haber çıkıyordu. En düzenli toplumlarda bile kazalar yaşanırdı. İnsanların Everest zirvesinin hemen aşağısında sıcak bir villaya kıvrılmak ya da Victoria Şelalesi'nin köpürtülerinin ardından dışarıyı seyretmek uğruna kelle koltukta yaşamaları, bazen de o kelleyi kaptırmaları belki de iyiye işaretti. Bunun sonucunda birileri hep bir yerlerden kurtarılıyordu. Tam bir oyun halini almış, gezegenin ortak sporu olmuştu.

İnsanlar böyle heveslerin peşinden gidebiliyordu, çünkü buna ayıracak hem zamanları, hem paraları vardı. Silahlı kuvvetlerin lağvedilmesi, dünyadaki efektif mal varlığını bir anda iki katına çıkarmıştı. Üretimin artması da işleri iyice yoluna soktu. Tüm bunların sonucunda, yirmi birinci yüzyıl insanının yaşam standartlarını atalarınıninkiyle kıyaslamak güçtü. Her şey o kadar ucuzdu ki. Yaşam için gerekli temel unsurlar bedavaydı; yol, su, sokak lambası ve drenaj bir zamanlar nasılsa, bunlar da aynı şekilde amme hizmetiydi artık. İnsanlar istedikleri her yere gidebiliyor, istedikleri her yiyeceği yiyebiliyordu; para vermeden hem de. Bu hakkı kazanmaları için, toplumda üretken bir birey olmaları yeterliydi.

Asalak gibi yaşayan kişiler elbette vardı, fakat bomboş bir hayat yaşayacak kadar güçlü bir iradeye sahip insan sayısı, beklenenin çok altındaydı. Bu tarz asalaklara maddi destek sağlamak, küresel çapta bakınca bütün işi bir defterdeki kalemleri başka deftere aktarmak olan bir yığın biletçi, tezgâhtar, banka memuru, simsar ve benzeri meslek gruplarıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

Hesaplara göre insan ırkının toplam faaliyetinin dörtte biri çeşitli spor müsabakalarına harcanıyordu. Bunların içinde satranç gibi hareketsiz meşgaleler olduğu gibi, dağ vadileri içinden paraşütle kayak yapmak gibi ölümcül hevesler de bulunuyordu. Bunun beklenmedik sonuçlarından birisi, profesyonel sporcuların neslinin tükenmesi oldu. O kadar muhteşem amatörler vardı ki; ayrıca değişen ekonomik şartlar, eski sistemi geçersiz

kılmıştı.

Spordan sonra en büyük endüstri, her türden eğlence sektrd. Yüz senedir birtakım insanlar Hollywood'un dünyanın merkezi olduğunu iddia ederdi. şimdiyse bu iddialarında hiç olmadıkları kadar haklıydılar; ancak 2050 yılının prodüksiyonları, 1950'yle kıyaslanınca fazla entelektüel kaçıyordu. Bir miktar ilerleme kaydedilmişti. Artık tek önemli etmen gişe hasılatı değildi.

Yine de gitgide bir ocuk parkına dönen gezegenin akılları elen bütün bu atraksiyonlarına karşın, bazı kişiler hâlâ o yıllar öncesinden kalma, cevabı bilinmeyen soruyu yineliyordu:

“şimdi ne yapacağız?”

11

Jan, file yaslanıp ellerini derisine sürdü; ağaç kabuğu kadar pürüzlüydü. Kafasını kaldırıp kocaman dişlerine ve kıvrımlı hortumuna baktı. Taksidermistin hünerli ellerinde ya selamlama, ya meydan okuma anında ölümsüzleşmişti. Dünya'dan sürgün edilmiş bu hayvan, bilinmez diyarlarda ne gibi tuhaf yaratıkların beğenisine sunulacaktı acaba?

“Hükümdarlara kaç hayvan gönderdiniz?” diye sordu Rupert’a.

“Elliden çok; ama bu tabii en büyüğü. Muhteşem değil mi sence de? Diğerleri genelde ufak tefek şeylerdi; kelebek, yılan, maymun falan. Gerçi geçen sene su aygırı vardı bir tane.”

Jan burukça gülümsedi.

“Kulağa korkunç gelecek ama, şimdiye koleksiyonlarına bir dizi doldurulmuş *homo sapiens* de eklemişlerdir. Bu onura kimler erişmiştir acaba?”

“Muhtemelen haklısın,” dedi Rupert, duygusuz bir sesle. “Hastanelerle iletişime geçip böyle bir şey ayarlamak zor değil.”

“Merak ediyorum,” dedi Jan düşünceli halde. “Ya biri canlı numune olarak gitmeye gönüllü olsa? Bir zaman sonra geri dönme garantisi olacak elbette.”

Rupert sıcak bir kahkaha attı.

“Bu bir teklif mi? Rashaverak’a iletelim mi?”

Bir an için Jan bu fikri ciddiye alır gibi oldu. Sonra kafa salladı.

“Yok... Hayır. Sesli düşünüyordum sadece. Beni reddederler zaten. Aklıma gelmişken, Rashaverak’ı görüyor musun bugünlerde?”

“Altı hafta kadar önce beni aradı. Aradığım kitaplardan birine rastlamış. Çok düşüncelidir.”

Jan, doldurulmuş canavarın etrafını dolandı, ona böylesi coşkulu bir anında sonsuzluk kazandırmış ustalığa hayran kaldı.

“Neyin peşinde olduğunu öğrenemedin mi hâlâ?” diye sordu. “Yani, mistisizme olan ilgileri Hükümdarların bilim anlayışıyla örtüşmüyor da.”

Rupert, kayınbiraderi Jan’a şüpheyle baktı, hobisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştı.

“Yaptığı açıklama gayet makuldü. Bir antropolog olarak kültürümüzün her alanına ilgi duyuyor. Unutma ki, zaman sıkıntıları yok. İnsan ırkına mensup bir araştırmacıdan çok daha detaylı çalışabilir. Bütün kütüphanemi elden geçirmek Rash’çığım için basit bir işti.”

Doğru olabilirdi, ancak Jan ikna olmamıştı.

Bazı zamanlar sırrını Rupert’a açası gelmiş, temkinli davranma güdüsü ona engel olmuştu. Hükümdar arkadaşıyla bir sonraki buluşmalarında Rupert büyük ihtimalle olayın cazibesine kapılır, durumu ele verirdi.

“Bu arada,” dedi Rupert, konuyu bir anda değiştirerek, “bunu çok büyük marifet sanıyorsan bir de Sullivan’dan istenen şeye bak. En büyük iki canlının teslimatı için anlaşta: ispermeçet balinası ve dev kalamar. Kıran kırana mücadele pozisyonunda sergilenecekler. Ne manzara ama!”

Jan bir süre cevap vermedi. Aklında beliren fikir, ciddiye alınmayacak kadar saçma ve çılgıncaydı. Yine de, sırf cüretkârlığıyla bile başarıya ulaşması mümkündü.

“Ne oldu?” diye sordu Rupert endişeyle. “Sıcak başına mı vurdu?”

Jan silkinip o anki gerçekliğe döndü.

“İyiyim,” dedi. “Hükümdarların böyle ufak bir paketi nasıl teslim alacağını düşünüyordum.”

“Ah,” dedi Rupert. “Kargo gemilerinden biri gelecek, kapağını açacak, gemiye yükleyecek.”

“Ben de tam öyle düşünmüştüm,” dedi Jan.

Uzay gemisi kokpitine benziyordu, ama değildi. Duvarlar, gösterge ve aygıtlarla kaplıydı. Pencere yoktu; yalnızca pilotun karşısında geniş bir ekran vardı. Araç, altı yolcu taşıyabilecek kapasitede olsa da, şimdilik tek yolcusu Jan’dı.

Dikkatle ekrana bakıyor, gözlerinin önünden akıp geçen bu tuhaf, bilinmez diyarın hiçbir detayını kaçırmak istemiyordu. Bilinmezdi, evet; delice planı başarıya ulaşırsa yıldızların ötesinde karşılaşıacağı şeyler kadar bilinmez... Kâbuslar âlemine adım atıyordu. Dünya’nın doğuşundan beri bozulmamış karanlıkta kıran kırana yaşayan yaratıkların âlemine... İnsanlığın binlerce yıldır üzerinde yolculuk ettiği bir dünyaydı bu; gemilerin omurgasından bir kilometre kadar aşağıdaydı; buna rağmen yüz sene öncesine kadar Ay’ın görünen yüzü hakkında, bu âlemden daha çok şey biliniyordu.

Pilot, okyanusun zirvelerinden aşağı süzülüyor, engin Güney Pasifik’in

en diplerine doğru ilerliyordu. Jan biliyordu ki, araç, okyanus tabanı boyunca yerleştirilmiş fenerlerin yaydığı ses dalgalarından oluşan görünmez bir ızgara sayesinde yolunu buluyordu. Okyanus tabanı ile aralarındaki mesafe, yeryüzüyle bulutlar arasındaki mesafe kadardı.

Görülecek çok bir şey yoktu; denizaltının tarayıcıları suları boşuna inceliyordu. Motorların tazyiki ufak tefek balıkları kaçırmıştı; eğer bir canlıya rastlayacaklarsa, bu ancak korku nedir bilmeyecek kadar dev bir hayvan olabilirdi.

Küçük kokpit, motorlarının etkisiyle baştan başa titredi. Tepelerindeki suların muazzam ağırlığını taşıyan, içinde insanlar yaşayabilsin diye ışık ve havadan oluşan böylesi bir hava kabarcığını yaratan da bu motorların enerjisiydi. Jan farkındaydı ki, motorlar aksayacak olursa okyanus tabanının kumlarına gömülür, o metal tabutun içinde mahsur kalırlardı.

“Biraz eğlenelim,” dedi pilot. Birkaç kolu indirdi, motorları susan denizaltı usulca yavaşlayıp durdu. Araç hareketsizdi; atmosferde uçan bir balon gibi dengede duruyordu.

Hemen sonar ızgarada ne pozisyonda olduklarına baktı. Cihazları inceledikten sonra pilot, “Motorları tekrar çalıştırmadan önce bakalım bir şey duyabilecek miyiz?” dedi.

Hoparlör, küçük, sessiz odayı hafif, kesintisiz bir hırıltıyla doldurdu. Jan’ın özellikle dikkatini çeken bir ses yoktu. Pek çok farklı ses birbirine karışıp monoton bir fon oluşturuyordu. Jan biliyordu ki, birbirleriyle sohbet eden sayısız deniz canlısının sesiydi bu. Capcanlı bir ormanın ortasında durup etrafı dinlemek gibiydi; tek farkı, ormanda tanıdık bazı sesler olurdu. Buradaysa ses mozağının tek bir üyesini bile ayırt etmek mümkün değildi. Sesler öylesine yabancı, önceden duyduğu her şeyden öylesine uzaktı ki, Jan’ın tüyleri ürperdi. Üstelik bunu yaşadığı yer kendi gezegeniydi.

Karanlık bir fırtına bulutuna karşı şimşek çakar gibi bir çığlık koptu titreyen fon üzerinde. Ardından acı bir feryada dönüştü, dalgalanarak söndü ve sustu, fakat hemen sonra daha uzak bir noktadan tekrar duyuldu. Birdenbire koro halinde çığlıklar koptu, bu curcunanın üzerine pilot derhal ses ayarına uzandı.

“Tanrı aşkına, neydi o?” dedi Jan hayretler içinde.

“Garip, değil mi? On kilometre uzakta bir grup balinanın sesi. Civarda olduklarını gördüm de, belki dinlemek istersiniz diye düşündüm.”

Jan ürperdi.

“Ben de okyanusu sessiz sanırdım! Neden bu kadar gürültü

yapıyorlar?”

“Birbirleriyle konuşuyorlar sanırım. Sullivan anlatır size; hatta söylediklerine göre bazı balinaları tek tek ayırt edebiliyormuş. Gerçi ben pek inanmıyorum. Baksanıza, misafirimiz var!”

Ekranda kocaman çeneli bir balık belirmişti. Oldukça büyük görünüyordu, ancak görüntünün ölçeğini bilmeden Jan’ın kesin bir hükme varması güçtü. Solungaçlarının hemen altından uzunca bir bıyık sarkıyordu; ucundaysa ne idüğü belirsiz, çan şeklinde bir uzuv vardı.

“Kızılötesi görüyoruz,” dedi pilot. “Normal görüntüye bakalım bir de.”

Balık birden ortadan kayboldu, geride yalnızca sarkacı kaldı. Kendi fosforuyla ışıldıyordu. Sonra vücudunda gezinen ışık dalgasıyla bir anlığına yaratığın şekli ifşa oldu.

“Fener balığı; başka balıkları oltasına düşürmek için sarkacını yem olarak kullanıyor. İnanılmaz, öyle değil mi? Benim anlamadığım, neden kendisini yiyebilecek kadar büyük balıkların dikkatini çekmiyor sarkacı? Ama bütün gün burada vakit öldüremeyiz. Bakın şimdi, motorları çalıştırınca nasıl da kaçacak.”

Araç harekete geçerken kokpit yeniden sarsılmaya başladı. Fener balığı birden panik içinde bütün ışıklarını yaktı ve karanlık boşluğa doğru bir meteor gibi fırladı.

Bir yirmi dakika daha yavaşça alçaldıktan sonra tarayıcı ışınların görünmez parmakları okyanus tabanına ulaştı. Aşağıdan yumuşak görünümlü, yuvarlak hatlı sıra sıra tepeler geçiyordu. Yukarıda devamlı yağan yağmurun etkisiyle bütün pürüzleri uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu. Zamanla kıtaları okyanuslara sürükleyen akarsu yataklarının olmadığı Pasifik’in orta yerinde bile yağmurların sonu gelmiyordu. And Dağları’nın kasırgalı cephelerinden, milyarlarca canlının bedeninden, uzayda çağlar boyu yol katetmiş meteorların tozlarından kopup geliyor, nihayet burada huzura kavuşuyordu damlalar. Bu sonsuz gecede, geleceğin topraklarının temelleri atılıyordu.

Tepeler geride kalmıştı. Jan’ın elindeki haritalara bakılırsa, tarayıcıların erişemeyeceği kadar derinlerde geniş bir düzlüğün surlarıydı bu tepeler.

Denizaltı yavaşça alçalmaya devam etti. Şimdi ekranda başka bir görüntü belirmişti; perspektif nedeniyle Jan başta ne olduğunu anlamadı. Sonra bunun, okyanusun dibindeki gizli düzlükten çıkan bir dağ olduğunu fark etti.

Resim şimdi daha belirgindi; bu kadar kısa mesafede tarayıcıların

çözünürlüğü daha yüksek olduğundan, görüntü ışık dalgalarıyla oluşturuluyormuşçasına berraktı. Jan, kayalıkların arasında birbirini kovalayan balıkları en ince ayrıntısına kadar seçebiliyordu. Bir seferinde zehirliymiş gibi görünen, büyük ağızlı bir yaratığın, kuytuda kalmış bir yarık boyunca salına salına yüzdüğünü gördü. Sonra kaşla göz arasında uzun bir dokunaç bir anlığına belirip can çekişen balığı kapıp götürüverdi.

“Az kaldı,” dedi pilot. “Bir dakikaya kalmaz, laboratuvarı görürsünüz.”

Dağın eteklerinden çıkıntı yapan bir kayalığın üzerinde süzülüyorlardı. Aşağıdaki düzlük şimdi yavaştan görüntü menziline girmişti; Jan'ın tahminine göre okyanus yatağıyla aralarında ancak birkaç yüz metre kalmıştı. Sonra yaklaşık bir kilometre ileride birbirlerine tüplerle bağlı, tripod ayaklı küreleri gördü. Kimya tesislerinin depolarını andırıyorlardı ve gerçekten de benzer prensipler üzerine kurulmuşlardı. Tek fark, burada iç basınçla değil, dış basınçla mücadele ediliyordu.

Birden, “O ne?” diye sordu Jan, şaşkınlık içinde. Titreyen parmağı en yakın küreyi işaret ediyordu. Yüzeyindeki garip, çizgi çizgi desenler, dev bir dokunaç ağına dönüşmüştü. Denizaltı yaklaştıkça, dokunaçların kökünde kocaman, pörsümüş bir et yığını olduğunu gördü. Üzerindeyse irice bir çift göz vardı.

“Lucifer'dır,” dedi pilot umursamazca. “Biri yine yem veriyor olmalı.” Dügmelerden birini çevirip kumanda panelinin üzerine eğildi.

“S.2'den Lab'a. Bağlanıyorum. Evcil hayvanınızı kenara çeker misiniz?”

Hemen cevap geldi.

“Lab'dan S.2'ye. Anlaşıldı. Bağlanabilirsiniz. Lucey size yol verecek.”

Kıvrımlı metal duvarlar ekranı kapladı. Araç ilerledikçe, dev, vantuzlu bir uzvun savrularak önlerinden çekildiğini gördü Jan. Ardından metalik bir ses duyuldu, kenetlenmeye çalışan kıskaçlar bir süre denizaltının oval ve pürüzsüz yüzeyine sürtündü. Birkaç dakika içinde araç, üssün duvarına iyice yapışmıştı. İki giriş portu birbirine kenetlenmiş, içi boş dev bir vidanın ucunda denizaltının gövdesinden içeri giriyordu. Sonra “basınç dengelendi” sinyali geldi, kapaklar açıldı ve Bir Numaralı Açık Deniz Laboratuvarı'na erişim artık mümkündü.

Profesör Sullivan, ofis, atölye ve laboratuvar karışımı ufak, dağınık odasında oturuyordu. Jan içeri girdiğinde, onu mikroskopla bombaya benzeyen küçük bir şeyi incelerken buldu. Muhtemelen bir çeşit açık deniz canlısı barındıran bir basınç kapsülüydü; metrekaresine düşen basınç normal

yaşam şartlarıyla aynı olduğu için rahat rahat yüzüyor olmalıydı.

“Anlatın bakalım,” dedi Sullivan, gözünü mercekten çekerek. “Rupert nasıl? Ve sizin için ne yapabiliriz?”

“Rupert iyi,” diye cevapladı Jan. İyi dileklerini gönderdi. Klostrofobik olmasa gelip sizi ziyaret etmek istermiş.”

“Desenize, burası pek onluk bir yer değil. Tepemizde beş kilometrelik su tabakası var. Sizi tedirgin etmiyor mu bu arada?”

Jan omuz silkti.

“Stratoliner sürmekten çok farkı yok. Ne de olsa bir şeyler ters giderse her iki durumda da sonuç aynı.”

“Doğru diyorsunuz, ama niyeyse çoğu insan öyle düşünmüyor.” Sullivan mikroskobunun ayarlarıyla oynadı, sonra Jan’a sorgular bir bakış attı.

“Size buraları tanıtmak isterim,” dedi. “Ama açık konuşmak gerekirse Rupert bana talebinizden bahsedince biraz garipsedim. Bir uzay meraklısı neden bizim çalışmalarımıza ilgi duysun? Ters yönde gitmiyor musunuz?” Hafifçe güldü. “Şahsen uzayı keşfetmek için ne aceleniz olduğunu hiç çözemedim. Okyanusların her köşesini doğru dürüst kayda geçmemiz yüzyıllar alacak.”

Jan derin bir nefes aldı. Sullivan’ın konuyu kendi açmasına sevinmişti; işi böylece daha da kolaylaşmıştı. İhtiyologun şakası bir kenara, birbirlerinden çok farklı değillerdi. Yakınlık kurup Sullivan’ın sempati ve yardımını kazanması çok zor olmasa gerekti. Hayal gücü yüksek biri olmalıydı, yoksa sualtı dünyasını işgale kalkışmazdı. Ama Jan tedbiri elden bırakmamalıydı, çünkü az sonra isteyeceği şey, en hafif tabirle bir parça sıradışıydı.

Bir şey Jan’a cesaret veriyordu: Sullivan’ın işbirliğini reddetse bile sırrını saklayacağından emindi. Ve Pasifik’in dibindeki bu ufak tefek, sessiz sakin ofiste Hükümdarlardan korkmak yersizdi; buradaki konuşmaları dinlemeye onların bile güçleri yetmezdi.

“Profesör Sullivan,” diye söze başladı. “Okyanusa duyduğunuz ilgiye karşın Hükümdarlar sizi sudan uzak tutmaya kalksa, nasıl hissederdiniz?”

“Çok kızardım elbette.”

“Eminim kızardınız. Peki, farz edelim günün birinde elinize bir fırsat geçti; Hükümdarların haberi olmadan hedefinize ulaşma şansınız var. Ne yapardınız? Fırsatı değerlendirir miydiniz?”

Sullivan hiç teklemedi.

“Tabii ki. İşin bürokrasisini sonraya bırakırdım.”

Çantada keklik! diye aklından geçirdi Jan. Artık geri adım atamaz; tabii Hükümdarlardan korkuyorsa o başka. Sullivan’ın kimseden korkusu olduğunu da sanmıyordu. Dağınık masaya eğilip fikrini sunmaya hazırlandı.

Profesör Sullivan aptal değildi. Jan ağzını açamadan, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

“Demek durum bu ha?” dedi yavaşça. “Çok ilginç! Şimdi söyleyin bakalım, size neden yardım edecekmişim?”

12

Eskiden olsa Profesör Sullivan gereksiz masraf olarak görülürdü. Çalışmalarının giderleri küçük çaplı bir savaşa yetecek seviyedeydi; gerçekten de hiç durulmayan bir düşmanla hiç durmadan mücadele eden bir generale benzetilebilirdi. Profesör Sullivan'ın düşmanı, soğuk, karanlık silahlarla ve en önemlisi de basınçla savaş veren okyanuslardı. O ise düşmanına karşı zekâ ve mühendislik becerilerini kullanıyordu. Pek çok zafer kazanmıştı, fakat okyanusun acelesi yoktu; bekleyebilirdi. Sullivan, günün birinde elbet hata yapacaktı.

Hiç değilse boğulmayacağını biliyordu. Boğulabilecek kadar yavaş olmayacaktı ölümü.

Jan'ın talebine kesin bir cevap vermekten kaçınmıştı, ancak ne diyeceği belliydi. Son derece ilginç bir deney için eline fırsat geçmişti. Sonucunu öğrenemeyecek olması üzücüydü; yine de bilimsel araştırmalarda bu gibi durumlarla sık karşılaşıldı. Hem bir yandan tamamlanması yıllar alacak başka programlara da başlamıştı.

Profesör Sullivan cesur ve zeki bir adamdı, ama dönüp bakınca kariyeri boyunca bir bilim insanının adını tarihe yazacak cinsten başarı elde edememişti. İşte şimdi tarih kitaplarına geçmek için karşısında beklenmedik bir fırsat duruyordu; hiç beklemediği bir anda ortaya çıktığı için daha bir çekici gelmişti. Bu tutkusundan kimseye bahsedecek değildi ve hakkını vermek gerekir ki, payına düşen rol sonsuza dek sır kalacak olsa bile Jan'a yardım ederdi.

Jan'a gelince, birtakım tereddütler yaşıyordu. Fikri ilk bulduğu andaki ivmesi onu hiç zorlanmadan bu âna kadar getirmişti. Araştırmalarını yapmış, ancak hayalini gerçekleştirmeye yönelik aktif bir adım atmamıştı. Fakat birkaç gün içinde kararını vermeliydi. Eğer Profesör Sullivan işbirliğine yanaşırsa, vazgeçmesi mümkün değildi. Kendi elleriyle belirlediği kaderini iyisiyle kötüsüyle yaşaması gerekecekti.

Sonunda kararını kesinleştiren şey, bu inanılmaz fırsatı teperse kendini asla affetmeyeceği fikri oldu. Ömrünün kalanını nafîle pişmanlıklarla geçirmek korkunç olurdu.

Birkaç saat sonra Sullivan'ın cevabı eline ulaştı; o an ok yaydan çıkmıştı. Hâlâ vakit olduğundan, yavaş yavaş işlerini düzene koydu.

“Sevgili Maia (diye başlıyordu mektup), bu senin için en hafif tabiriyle sürpriz olacak. Bu mektup eline geçtiğinde ben artık Dünya’da olmayacağım. Kastettiğim, pek çokları gibi Ay’a gitmek değil. Hayır; Hükümdarların anavatanına doğru yola çıkmış olacağım. Güneş Sistemi’ni terk eden ilk insan olacağım.

Bu mektubu bana yardımcı olan bir arkadaşına teslim ediyorum; planımın hiç değilse ilk aşamasının başarıya ulaştığından, Hükümdarların müdahale şansı kalmadığından emin olana kadar onda kalacak. O kadar uzakta ve o kadar hızlı seyahat ediyor olacağım ki, gemiyi geri çağırsalar da mesajın ulaşması mümkün değil. Ulaşsa bile, rotayı tekrar Dünya’ya kırabileceklerini sanmam. Gerçi o kadar önemli biri olduğuma da inanmıyorum.

Önce sana bunun nereden çıktığını anlatayım. Biliyorsun ki, uzay yolculuğuna hep ilgi duymuşumdur. Başka gezegenlere gidemiyor ya da Hükümdarların medeniyetine dair hiçbir şey öğrenemiyor olmamız da hep sınırlarımızı bozmuştur. Onlar engel olmasa şimdiye Mars’a ve Venüs’e erişmiştik. Kobalt bombaları ve yirminci yüzyılda geliştirilen diğer silahlarla birbirimizi yok etmiş de olabilirdik tabii. Ama yine de bazen keşke kendi ayaklarımız üzerinde durabilme şansını yakalayabilsek diyorum.

Hükümdarların bize bebek muamelesi yapmasının muhtemelen çok geçerli sebepleri var. Ama bu sebeplerin ne olduğunu bilseydim bile duygularımın farklı olacağını sanmıyorum; ya da eylemlerimin.

Her şey Rupert’in partisinde başladı. (Onun bundan haberi olmasa da, yolumu onun sayesinde buldum.) Düzenlediği şu saçma seansı hatırlıyor musun? İsmi unuttum ama, kızın teki bayılmıştı hani? Hükümdarların hangi yıldızdan geldiğini sorup, ‘NGS 549672’ cevabını almıştım. Soruyu sorarken hiç ümidim yoktu ve o âna kadar işin şakasındaydım. Gelgelelim, bu numaranın yıldız kataloglarından alındığını fark edince araştırmaya koyuldum. Yıldızın Karina takımyıldızında bulunduğunu öğrendim ve Hükümdarlar hakkında bildiğimiz üç-beş şeyden biri, o yönden geliyor oldukları.

Bu bilginin bize nasıl ulaştığını veya hangi kaynaktan geldiğini açıkçası ben de bilmiyorum. Biri Rashaverak’ın zihnini mi okudu acaba? Öyle bile olsa, Dünya’daki kataloglarda kendi güneşlerinin hangi referans numarasıyla yer aldığını nereden bilsin? Esrarengiz bir durum. Bırakalım da bunu Rupert

gibi insanlar çözsün; tabii çözebilirlerse! Ben yalnızca bilgiyi edindim ve şimdi onun ışığında eyleme geçeceğim.

Dünya'dan ayrılışlarını inceleyerek Hükümdar gemilerinin hızları hakkında çok şey öğrendik. Güneş Sistemi'ni öyle bir ivmeyle terk ediyorlar ki, bir saate kalmadan ışık hızına ulaşıyorlar. Bu da demek oluyor ki, Hükümdarların elindeki itici sistem, geminin her bir atomuna eşit oranda etki ediyor, böylece gemidekilerin un ufak olmasının önüne geçiliyor. Neden bu kadar muazzam bir ivme kullanıyorlar acaba? Bütün uzay onların; istedikleri gibi rahat rahat hız kazanabilirler.

Benim teorime göre bir şekilde yıldızların etrafındaki enerji alanlarını kullanıyorlar, bu nedenle de durup kalkmalarını Güneş'e yakın yapmak zorundalar. Ama bunlar çok da önemli değil...

Önemli olan şu ki, ne kadar yol katetmeleri gerektiğini bildiğim için yolculuğun süresini de hesapladım. NGS 549672, Dünya'ya kırk ışık yılı mesafede. Hükümdarların gemileri, ışık hızının yüzde doksan dokuzuna kadar çıkabiliyor. Dolayısıyla yol bizim zamanımızla kırk yıl sürüyor olmalı. Bizim zamanımızla; işin püf noktası burası.

Işık hızına yaklaştıkça tuhaf şeyler yaşandığını duymuşsundur. Zaman bile farklı hızda akmaya başlıyor; vakit daha yavaş geçiyor, böylece Dünya'da geçen bir ay, Hükümdarların gemilerinde birkaç güne eşdeğer oluyor. Bu etki, fiziğin temel kanunlarından; yüz küsur sene önce büyük bilim insanı Einstein tarafından keşfedildi.

İzafiyet teorisinin kesin olarak kanıtlanmış sonuçlarına ve Yıldızmarşı hakkında bildiklerimize dayanarak bazı hesaplamalar yaptım. Hükümdar gemilerine binmiş yolculardan birinin gözünden bakarsak, NGS 549672'ye yolculuk iki aydan fazla sürmeyecek; ancak Dünya'da kırk sene geçmiş olacak. Bunun kulağa çelişkili geldiğinin farkındayım; içini rahatlatırsa söyleyeyim, Einstein ortaya attığından beri dünyanın önde gelen beyinleri hâlâ bunun üzerinde kafa yoruyor.

Neler yaşanabileceğini daha iyi anlayan, durumu kafanda daha iyi şekillendirebilmen adına sana bir örnek vereyim. Eğer Hükümdarlar beni doğrudan Dünya'ya gönderirse, geri döndüğümde yalnızca dört ay yaşlanmış olacağım. Fakat Dünya üzerinde seksen sene geçmiş olacak. Senin anlayacağın, Maia, sana her türlü veda ediyorum.

Sen de gayet iyi biliyorsun ki, beni burada tutan çok bir şey yok, o nedenle vicdanım rahat. Annemize henüz söylemedim; biliyorum ki çıldırır ve ben bununla yüzleşmem. Böylesi daha iyi. Gerçi babamız öldüğünden

beri hep bir bahane uyduruyorum... Neyse, tekrar o konulara girmeyeyim!

Eğitimimi durdurup yetkililere ailevi sebeplerden ötürü Avrupa'ya taşındığımı söyledim. Her şeyi hallettim, senin yapman gereken bir şey yok.

Şu an aklımı kaçırdığımı düşünüyor olabilirsin; Hükümdarların gemilerine binmenin imkânsız olduğunu sanıyorsundur. Ama bir yolunu buldum. Çok sık yaşanmıyor, hatta bundan sonra hiç yaşanmayabilir çünkü Karellen'in aynı hataya iki kez düşeceğini hiç sanmıyorum. Yunan askerlerini Truva'ya sokan Truva Atı efsanesini biliyor musun? Gerçi Eski Ahit'te duruma çok daha uygun bir hikâye var..."

"Yunus'tan çok daha rahat olacağına eminim," dedi Sullivan. "Elektrik lambası veya ilk yardım malzemeleri yoktu onun. Ama sana epeyce erzak lazım. Ayrıca görüyorum ki oksijen depoluyorsun. O ufacık yere iki ay sürecek bir yolculuk için yeterli miktarda oksijen sığdırabilecek misin?"

Jan'ın masanın üzerine koyduğu özenli çizimlere parmağıyla vurdu. Kâğıtlar uçmasın diye bir ucuna mikroskop koymuştu; öbür ucundaysa acayip bir balığın kafatası vardı.

"Umarım oksijene ihtiyacım olmaz," dedi Jan. "Bizim atmosferimizi soluyabiliyorlar, ama pek de hoşlarına gidiyor gibi görünmüyor. Ben onların havasını hiç soluyamayabilirim. Tedarik konusuna gelince, narkozamin kullanmak işi çözecektir. Hiçbir zararı yok. Yola çıktığımızda bir doz alırım, altı hafta uyutur beni. Bir-iki günlük oynama olabilir elbette. Yolun çoğunu gitmiş oluruz zaten. Aslına bakarsanız, beni en çok endişelendiren, yiyecek ya da oksijen değil, can sıkıntısıydı."

Profesör Sullivan düşünceli bir tavırla kafa salladı.

"Evet, narkozamin gayet güvenli ve hassas ayarlamalara olanak tanıyor. Ama yanına yeterince yiyecek aldığından emin ol; uyandığında açlıktan kırılıyor olacaksın, bir kedi yavrusu kadar güçten düşeceksin. Ya konserve kapağını açamadığın için açlıktan ölürsen?"

"Onu da düşündüm," dedi Jan, bir parça alınganlıkla. "Şeker ve çikolatayla başlarım."

"Güzel. Sorunu etraflıca ele almaya sevindim; gidişatı beğenmezsen yarı yolda fikrini değiştirebileceğin bir gösteri değil bu sonuçta. Canını tehlikeye atıyorsun ama intiharına yataklık ettiğim hissine kapılmak istemem."

Kurukafayı alıp dalgın dalgın havaya kaldırdı. Plan kıvrılmasın diye Jan hemen ucunu tuttu.

“Neyse ki,” diye devam etti Profesör Sullivan, “ihtiyaç duyduğun ekipman yaygın bulunan cinsten. Atölyemizde birkaç hafta içinde hazırlarız. Fikrini değiştirmek istersen de...”

“Değiştirmem,” dedi Jan.

“...Aldığım tüm risklerin farkındayım; şu âna kadar planda bir kusura rastlamadım. Altı haftanın sonunda çıkıp kaçak yolcu olarak teslim olacağım. Zaten o zamana yolculuk bitmek üzere olur. Hükümdarların gezegenine inmemize ramak kalır.

Tabii sonra ne olacağı onlara kalmış. Muhtemelen bir sonraki gemiyle geri gönderilirim. Ama hiç değilse bir şeyler görmüş olurum. Dört milimetrelilik bir kameram ve binlerce metre filmim var; kullanamazsam suç benim değil. En kötü ihtimalle insanlığın sonsuza dek karantina altında tutulamayacağını kanıtlamış olurum. Karellen’i önlem almaya itecek bir örnek yaratmış olurum.

Sevgili Maia, söyleyeceklerim bu kadar. Beni çok da özlemeyeceğini biliyorum; dürüst olalım, seninle aramızda hiçbir zaman sıkı bir bağ olmadı. Şimdi de Rupert’la evlendiğine göre, kendi dünyanda mutlu mesut yaşayıp gideceksin. Umarım öyle olur.

O halde hoşçakal ve iyi şanslar. Torunlarınla görüşeceğim günü iple çekiyorum; onlara benden bahsedersin, öyle değil mi?”

“Seni seven kardeşin,
Jan”

13

Jan onu ilk gördüğünde küçük bir yolcu uçağının iskeleti monte ediliyor sanmıştı. Metal iskelet yirmi metre uzunluğunda, aerodinamik yapıdaydı; etrafını çeviren hafif iskelede işçiler elektrikli aletleriyle uğraşıp duruyordu.

“Evet,” dedi Sullivan, Jan’ın sorusu karşısında. “Standart havacılık teknikleri kullanıyoruz. İşçilerin çoğu da hava sanayiden. Bu boyutta bir canlı olabileceğine inanmak güç, değil mi? Hele de sudan havaya sıçradıklarını düşününce... Kendi gözlerimle görmüşlüğüm var.”

Bunların hepsi çok ilginç olsa da, Jan’ın aklını başka şeyler kurcalıyordu. Gözleri dev iskeletin üzerinde küçük hücrelerini gizlemek için uygun bir yer arıyordu. “Klimalı tabut” diyordu Sullivan bu hücreye. Bir konuda içi rahatlamıştı: Yer sıkıntısı yoktu; düzinelerce kaçak yolcuya yetecek kadar yer vardı.

“Çerçeve bitmek üzere,” dedi Jan. “Üstünü ne zaman deriyle kaplayacaksınız? Balinanızı yakalamışsınızdır diye tahmin ediyorum, yoksa iskeleti ne boyutta yapacağınızı bilemezsiniz.”

Bu sözler Sullivan’ı çok şaşırtmıştı.

“Balina yakalamak gibi bir niyetimiz yok ki. Geleneksel manada deri kaplamayacağız zaten. Yirmi santim kalınlığında bir balina postunu o çerçeve üzerine sarmak hiç kolay olmazdı. Hayır, plastikten sahte deri kaplayacağız, sonra da üzerine gerçekçi bir boya atacağız. İşimiz bittiğinde kimse aradaki farkı anlamayacak.”

O halde, diye düşündü Jan, Hükümdarlar için en mantıklısı, buradan fotoğraf toplayıp, tam boy modeli kendi gezegenlerinde inşa etmek olurdu. Ama belki de tedarik gemileri eli boş dönüyordu ve yirmi metrelik bir ispermeçet balinası onlara yük olmazdı. Böylesi bir gücü, böylesi kaynakları elinde bulunduran canlılar için ufak tefek tasarrufların önemi yoktu.

Profesör Sullivan’ın karşısında, Paskalya Adası’nın keşfinden beri arkeologların kafasını kurcalayan dev heykellerden biri duruyordu. Kral, tanrı, artık o her neyse, heykelin gözsüz bakışları üzerindeydi. Yapıtını seyreden profesör, kendiyse gurur duydu. Bir daha hiçbir insanın göremeyecek

olması çok üzücüydü.

Tablo, madde kullanan çılgın bir sanatçının delilik anlarında ortaya çıkmış gibiydi. Buna rağmen doğanın birebir yansımasydı; burada sanatçı, doğanın ta kendisiydi. Böylesi bir manzaraya, sualtı televizyonunun yaygınlaşmasından önce çok az insan şahit olmuştu; o da yalnızca ezeli rakiplerin çırpınarak su yüzeyine çıktığı o birkaç saniyeliğine. Bu çatışmalar, işpermeçet balinalarının av peşinde koştuğu okyanus diplerindeki sonsuz gecelerde yaşanıyordu. Av ise canlı canlı yenmeye bir türlü razı olmuyordu...

Balina, uzun, testere dişli alt çenesini ardına kadar açmış, avını yutmaya hazırlanıyordu. Yaratığın kafası, can havliyle çırpınan dev kalamarın beyaz, yumru yumru kolları arasında kaybolmuştu. Yirmi santimden geniş çaplı vantuz izleri, o kolların kenetlendiği balinanın derisine işlemişti.

Dokunaçlardan biri kopmuştu bile ve mücadelenin sonucunu kestirmek güç değildi. Dünya üzerindeki en büyük iki hayvan çatışmaya girdiğinde balina hep galip gelirdi. Saçak saçak dokunaçlarının engin kuvvetine karşın, kalamarın tek kurtuluşu, sabırla çiğneyen o çene tarafından parçalara ayrılmadan oradan sıvışmaktı. Yarım metre çapta, kocaman duygusuz gözlerini katiline dikmişti; ancak okyanusun karanlığında iki yaratığın da bir diğerini görmesi pek mümkün değildi.

Eserin tümü otuz metreden uzundu ve şimdi de alüminyum kirişlerine kaldıraç palangasının bağlı olduğu bir kafesle çevrelenmişti. Her şey hazır; Hükümdarlardan işaret bekleniyordu. Sullivan, çok gecikmemelerini ümit ediyordu; gerilmeye başlamıştı.

Biri ofisinden çıkıp parlak güneşe adım attı. Belli ki Sullivan'ı arıyordu. Sullivan'ın başkâtibiydi bu. Hemen yanına gitti.

“Merhaba, Bill. Neler oluyor?”

Bill'in elinde bir mesaj formu vardı ve yüzünden memnuniyet okunuyordu.

“İyi haberlerim var Profesör. Gözetmen bizi bizzat şerefliendirecek! Gönderimden önce gelip tablomuza göz atmak istiyor. Ne kadar şöhret kazanacağımızı düşünsenize! Yeni ödeneğe başvurduğumuzda çok yardımcı olacak. Böyle bir fırsat yakalamayı umuyordum ben de.”

Profesör Sullivan yutkundu. Şöhreti severdi, ama bu sefer aşırıya kaçacağından korkuyordu.

Karellen, balinanın başında durup iri ve küt burnu ile fildişi kakmalı çenesini

inceledi. Rahatsızlığını gizleyen Sullivan, Gözetmen'in aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Davranışlarında şüpheli bir tavır yoktu ve gayet sıradan bir ziyaret de düzenliyor olabilirdi. Fakat bittiğinde Sullivan çok sevinecekti.

"Bizim gezegenimizde bu kadar büyük canlı yok," dedi Karellen. "Bu takımı inşa etmenizi biraz da bu yüzden istedik. 'Vatandaşlarım' hayran kalacak."

"Sizdeki gibi düşük bir yerçekiminde çok büyük hayvanlar olmasını beklerdim," diye karşılık verdi Sullivan. "Baksanıza bize kıyasla ne kadar irisiniz!"

"Evet, ama bizde okyanus yok. Ebat söz konusu olduğunda denizin yanında karanın esamesi okunmaz."

Sullivan'a göre bu son derece doğrudu. Ve bildiği kadarıyla Hükümdarların gezegenine dair böyle bir detaydan başka kimsenin haberi yoktu. Tanrı'nın cezası Jan'ın ilgisini çekecek bir bilgiydi.

O an o genç adam kilometrelerce uzaktaki bir kulübede oturuyor, kaygılı gözlerini dürbüne dayamış, teftişi izliyordu. Kendine durmadan korkacak bir şey olmadığını telkin ediyordu.

Balinayı ne kadar incelerlerse incelesinler, sırrı açığa çıkmayacaktı. Ama bir ihtimal Karellen bir şeylerden şüphelenmiş de, onlarla oyun oynuyor olabilirdi.

Gözetmen, etoburun gırtlığından içeri bakarken, Sullivan'ın aklında gitgide büyüyen bir ihtimaldi bu.

"Eski Ahit adlı kitabınızda Yunus denen İbrani bir peygambere dair harika bir hikâyeye var. Yunus gemiden atıldıktan sonra bir balina tarafından yutuluyor ve böylece sağ salim karaya ulaşıyor. Sizce bu efsanenin doğruluk payı var mıdır?"

"Bildiğim kadarıyla kayıtlara geçen bir vaka olarak balinaların yuttuğu, sonra da sapasağlam geri kustuğu bir adam var," diye cevapladı Sullivan temkinli bir edayla. "Tabii balinanın içinde biraz daha kalsaydı havasızlıktan boğulurdu. Ayrıca dişleri ıskaladığı için çok şanslıymış. Gerçekten inanılmaz bir hikâyeye, ama *imkânsız* değil."

"Çok ilginç," dedi Karellen. Biraz daha durup dev çeneyi izledi, sonra kalamara yöneldi. Sullivan, aldığı rahat nefesi kimsenin duymadığını umuyordu.

"Başıma ne işler açılacağını bilseydim," dedi Profesör Sullivan, "çılgın

fikirlerini dillendirdiğin an seni ofisten kapı dışarı ederdim.”

“Kusura bakmayın,” diye yanıtladı Jan. “Ama paçayı kurtardık.”

“Umarım öyledir. Her neyse, iyi şanslar. Fikrini değiştirecek olursan en az altı saatin daha var.”

“Gerek yok. Artık beni sadece Karellen durdurabilir. Yaptıklarınız için teşekkürler. Eğer geri döner de Hükümdarlar hakkında bir kitap yazarsam, size atfedeceğim.”

“Çok işime yarar ya,” diye tersledi Sullivan. “Çoktan ölmüş olurum.” Duygusal biri olmamasına rağmen vedalaşma faslı ona dokunaklı gelmişti. Duruma kendi de hayret ediyordu. Birlikte komplo kurdukları haftalar boyu Jan’ı sevmeye başlamıştı. Dahası, karmaşık bir intihar vakasına yardım ve yataklık ediyor olmaktan korkuyordu.

Sullivan merdiveni tutuyor, Jan da sıra sıra dişlerden özellikle sakınarak büyük çeneye tırmanıyordu. Elektrikli fenerin ışığında Jan’ın dönüp el salladığını gördü, hemen ardından mağara gibi ağızda kayboluverdi. Hava kilidinin açılıp kapanma sesi duyuldu ve sonra sessizlik çöktü.

Donakalmış mücadele sahnesini tam bir kâbusa çeviren ay ışığı altında Profesör Sullivan ofisine geri döndü. Ne yaptığını, bunun nelere yol açacağını sorguluyordu. Ama tabii cevabı asla öğrenemeyecekti. Jan tekrar burada dolaşacaktı belki; Hükümdarların gezegenine gidip Dünya’ya dönmesi sırasında hayatından yalnızca birkaç ay eksilecekti. Ancak döndüğünde zamanın geçit vermeyen seddinin öbür tarafında olacaktı. Aradan seksen yıl geçecekti ne de olsa.

Jan hava kilidini içeriden kapattığı anda ufak metal silindirin içindeki lambalar aydınlandı. Hiç vakit kaybetmeden önceden belirlediği rutin kontrolleri yaptı. Tüm stok ve erzakları günler öncesinden yüklenmişti, ama son bir kontrol içini rahatlatacak, hiçbir şeyin eksik kalmadığına ikna olacaktı.

Bir saatin ardından nihayet tatmin olmuştu. Lastik süngerden koltuğuna uzanıp planlarını gözden geçirdi. Duyduğu tek ses, elektrikle çalışan takvimli saatin hafif tıkırtısıydı; zamanı gelince yolculuğunun tamamlandığını haber verecekti ona.

Biliyordu ki, yol boyunca hücrelerinde hiçbir kıpırtı hissetmeyecekti, çünkü Hükümdarların gemilerini çalıştıran muazzam güçler tamamen dengelenecekti. Sullivan, eğer birbirinden farklı çok sayıda yerçekimine maruz kalırsa yapıtının çökeceğini belirtmiş, “müşterileri” ise bu açıdan

herhangi bir tehlike bulunmadığının güvencesini vermişti.

Fakat atmosferik basınçta büyük değişiklikler yaşanacaktı. İçi boş modellerin pek çok havalandırma deliği bulunduğundan, bunun bir önemi yoktu. Hücrelerini terk etmeden önce Jan basıncı dengelemeliydi. Ayrıca Hükümdar gemisinin içindeki atmosferin teneffüs edilemeyeceğini var saymıştı. Basit bir yüz maskesi ve oksijen setiyle iş çözüldü; daha karmaşık şeylere ihtiyaç yoktu. Mekanik yardım olmadan nefes alabiliyorsa da, ne âlâydı.

Daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu; sinirini bozmaktan başka işe yaramazdı. İçinde önceden hazırlanmış solüsyon bulunan küçük şırıngasını çıkardı. Narkozamin, hayvanların kış uykuları üzerine yapılan araştırmalar esnasında keşfedilen bir maddeydi. Yaygın kanının aksine, canlıyı dondurmuyordu. Tek yaptığı, yaşamsal faaliyetleri büyük ölçüde yavaşlatmaktı; metabolizma kısıtlı düzeyde işleyişine devam ediyordu. Yaşam ateşini bastırsa da, için için yanıyordu bir nevi. Haftalar ya da aylar sonra ilacın etkisi geçince ateş tekrar harlanıyor, uyuyan kişi uyanıyordu. Narkozamin son derece güvenliydi. Doğa, yavrularını kıtlık dolu kış günlerinden sakınmak için milyonlarca yıldır bunu kullanıyordu.

Jan böylece uykuya daldı. Dev metal çerçeve kablolarla kaldırılıp Hükümdar gemisine yüklenirken ruhu bile duymadı. Üç yüz milyon küsur kilometre boyunca açılmayacak kapakların kapandığını fark etmedi. Hızla doğal alanına dönen geminin Dünya atmosferinden geçerken attığı isyankâr çığlık, kalın duvarları aşmış da Jan'ın kulaklarına ulaşmadı.

Ve Yıldızmarşı'nın harekete geçişini hissetmedi bile.

Konferans salonu bu haftalık toplantılarda zaten kalabalık olurdu, ancak o güne özgü olarak öyle tıklım tıklımdı ki, muhabirler yazı bile yazmada güçlük çekiyordu. Karellen'in tutuculuğu ve düşüncesizliği karşısında yine bir memnuniyetsizlik sarmıştı herkesi. Dünyanın başka yerinde olsa televizyon kameraları, kayıt cihazları ve son derece mekanize meslekleri için gerekli diğer her türlü cihazı getirebilirlerdi. Ama burada kâğıt ve kalem gibi çağdışı aletlere muhtaç kalmışlardı; hatta ve hatta *stenografi* bile kullanmaları gerekiyordu.

İçeriye gizlice kayıt cihazı sokma girişimleri olmuştu elbet. Sorun yaşamadan dışarı da çıkmıştı o cihazlar, ancak dumanı tüten devrelere bakınca, girişimin ne kadar boşuna olduğu görülüyordu. Herkes anladı ki, kol saatleri ve diğer metalik eşyaları konferans salonunun girişinde bırakmalarına yönelik uyarılar hep kendi iyilikleri içindi.

Karellen'in tüm konuşmaları bizzat kayıt altına alması ise işleri daha da adaletsiz kılıyordu. İşini özensiz yapan ya da açıkça laf çarpıtan muhabirler (ki bu ikincisiyle nadir karşılaşılıyordu) Karellen'in çalışanları tarafından kısa ve can sıkıcı görüşmelere çağrılıyor, Gözetmen'in *tam olarak* ne söylediğini iyice anlamaları için bu kayıtlar onlara dinletiliyordu. Muhabirler derslerini almış olduklarından, bir daha aynı hatayı yapmıyorlardı.

Bu konferansların haberi ne de çabuk yayılıyordu. Önden hiçbir duyuru yapılmamasına karşın Karellen önemli bir konuşma yapacağı zaman salon hep dolup taşardı; ki bu da yılda ortalama iki-üç kere olurdu.

Büyük kapılar açılıp da Karellen kürsüye çıkınca, gürültülü kalabalığa sessizlik çöktü. Salona loş bir ışıklandırma hâkimdi; Hükümdarların uzaklardaki güneşiyle benzeştiği kesindi. Bu nedenle Dünya Gözetmeni, normalde açık alanlara çıkarken taktığı güneş gözlüğünü bu sefer takmamıştı.

Koro halinde yükselen selamlar karşısında Karellen resmi bir tavırla, "Herkesе günaydın," dedi, sonra kalabalığın önündeki uzun boylu, seçkin kişiye döndü. Basın Kulübü'nün duayeni Bay Golde, uşakların "İki muhabir, efendim, bir de *Times*'tan bir beyefendi," duyurusuna ilham kaynağı olmuş kişi olabilirdi. Giyimi kuşamı, davranışları eski tarz diplomatlara yakışır

cinstendi; herkesin tereddütsüz güvенеbileceđi biriydi ve Şimdiye dek kimsenin güvenini ciddi manada boşa çıkarmamıŐtı.

“Bugün salon çok kalabalık, Bay Golde. Haber kıtılığı çekiyor olmalısınız.”

Times’tan gelen beyefendi gülümsedi ve boğazını temizledi.

“Umarım bu sorunumuza çözüm getirirsiniz, Sayın Gözetmen.”

Karellen cevabı üzerinde kafa yorarken Bay Golde dikkatle izledi. Hükümdarların maske kadar katı yüzlerinden en ufak bir duygu okunamaması hiç adil değildi. Bu kadar karanlık ışıkta bile belirgin Şekilde büzülmüŐ büyük, geniş ve derin gözbebekleri, insanların meraklı bakışlarıyla buluşuyordu. Her iki yanağında da bulunan solunum delikleri (tabii o oluklu, bazalt rengi kıvrımlara yanak denirse), Karellen’in mecazi ciğerleri Dünya’nın cılız havasını solumaya çalışırken çok hafif bir ıŐlık sesi çıkarıyordu. Golde, ileri geri sallanan ufak beyaz tüyleri görebiliyordu; Karellen’in hızlı, çift etkili solunum döngüsü nedeniyle hareketleri ahenksizdi. Bunların toz filtresi olduğuna inanılıyordu ve bu bilgiden yola çıkarak Hükümdarların anavatanındaki atmosfere dair çok detaylı teoriler geliŐtirilmiŐti.

“Evet, size bazı haberlerim var. Siz de biliyorsunuz ki, tedarik gemilerimden biri kısa süre önce Dünya’yı terk edip üsse doğru yola koyuldu. Gemide kaçak bir yolcu tespit ettik.”

Yüzlerce kalem duraksadı; yüzlerce çift göz Karellen’e kilitlendi.

“Kaçak bir yolcu mu dediniz, Sayın Gözetmen?” diye sordu Golde. “Kim olduğunu öğrenebilir miyiz, bir de gemiye nasıl bindiğini?”

“İsmi Jan Rodricks; Cape Town Üniversitesi’nde mühendislik öğrencisi. Kendi kanallarınız aracılığıyla daha detaylı bilgilere ulaşabilirsiniz eminim.”

Karellen gülümsedi. Gözetmen’in gülümsemesi başlı başına ilginç bir olaydı. Gülüyor duygusunu gözleriyle veriyordu; dudakları olmayan sert ağzı neredeyse hiç oynamamıŐtı. Golde merak etti; bu da Karellen’in baŐarıyla taklit ettiği onca insani davranıŐtan biri miydi? Ortaya çıkan tablo kesinlikle bir gülümsemeydi ve insanın zihni onu böyle kabul ediyordu.

“Dünya’dan nasıl ayrıldığının fazla önemi yok,” diye devam etti Gözetmen. “Sizi ve astronot olmaya meraklı herkesi temin ederim ki, bu durumun bir daha yaŐanma ihtimali yok.”

“Bu delikanlıya ne olacak peki?” diye üsteledi Golde. “Dünya’ya geri mi gönderilecek?”

“İşin o kısmıyla ben ilgilenmiyorum, ama bana kalırsa bir sonraki gemiyle geri dönecek. Oradaki şartlar ona biraz ‘yabancı’ gelecektir. Bu da bizi bugünkü toplantımızın asıl konusuna getiriyor.”

Karellen durdu, sessizlik daha da büyüdü.

“Nüfusunuzun genç ve romantik kesimi, uzay yolculuğunu size yasakladığımız için sitem ediyor. Bu kararı alırken bir amacımız vardı; keyfimize göre yasak koymadık. Nahoş benzetmemi mazur görün ama, hiç durup düşündünüz mü, Taş Devri’nden bir adam kendini bir anda modern bir şehirde bulsa neler hissedirdi?”

Herald Tribüne karşı çıktı: “Fakat arada büyük fark var. Biz bilime alışığız. Sizin dünyanızda bizim anlamayacağımız elbette pek çok şey vardır, ama sihir sanacak değiliz.”

“Bundan emin misiniz?” dedi Karellen; çok sessiz söylediğinden kelimelerini seçmek güçtü. “Elektrik çağı ile buhar çağı arasında sadece yüz sene var, ama sizce Victoria döneminden bir mühendis, televizyon veya bilgisayar görse ne düşündü? Peki ya nasıl çalıştığını anlamak için kurcalamaya başlasa çarpılıp ölmesi ne kadar alırdı? İki teknoloji arasındaki uçurum bazen öyle açılıyor ki, ölümcül sonuçlar doğurabiliyor.”

(“Bakın şu işe,” diye fısıldadı Reuters, BBC’ye. “Şanslıyız. Politikalarına ilişkin büyük bir duyuru yapacak. Tüm belirtiler o yönde.”)

“İnsan ırkını Dünya’ya hapsetmemizin başka sebepleri de var. İzleyin.”

Işıklar söndü. Karanlık salonun ortasında buğulu, rengârenk bir cisim belirdi. Yıldızlardan oluşan bir girdaba dönüştü. Bu bir spiral nebula'nın uzaktan görüntüsüydü; üzerindeki son yıldızın bile çok daha uzağından...

“Bu manzaraya daha önce hiçbir insan şahit olmadı,” diye yankılandı Karellen’in sesi ışıksız salonda. “Bir milyon ışık yılı uzaktan, Güneşinizin de bir parçası olduğu gök adaya, kendi evreninize bakıyorsunuz.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Karellen sözlerine devam etti; şimdi sesinde acıma ya da küçümseme değil de, başka bir şey vardı.

“İrkınız kendi ufak gezegeniyle ilgili sorunları bile çözme yeterliliğine sahip görünmüyor. Buraya geldiğimizde siz, bilimin sağladığı imkânları bol keseden kullanarak kendinizi yok etmenin eşiğindediniz. Biz müdahale etmeseydik, Dünya bugün radyoaktif bir çöplüğe dönerdi.”

“Şimdi barış dolu bir gezegene sahipsiniz; ırkınız birlik ve beraberlik içinde. Yakında gezegeninizi bizim yardımımız olmadan idare edebileceksiniz. Belki bir gün koca bir güneş sisteminin sorunlarıyla başa çıkabilecek seviyeye gelirsiniz; yani aşağı yukarı elli kadar gezegen ve

uydunun. Ama hiç böyle bir şeyin üstesinden gelebileceğinize inanıyor musunuz?”

Nebula büyüdü. Yıldızlar teker teker akıp gidiyor, demirci ocaklarının kıvılcımları gibi hızla belirip kayboluyorlardı. Ve bu kısa ömürlü kıvılcımların her biri birer güneşti. Kim bilir yörüngelerinde kaç gezegen vardı?

“Galaksimizde seksen yedi milyar güneş var,” diye mırıldandı Karellen. “Bu rakam bile size uzayın ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikir veriyordur. Uzaya meydan okumanız, karıncaların Dünya’nın bütün çölleriindeki her bir kum tanesini isimlendirip sınıflandırmaya çalışmasından farksız.”

“İrkınız evrimin şu anki aşamasında böyle imkansız bir maceraya hazır değil. Sorumluluklarımdan biri de sizi yıldızlarda bulunan güçlerden korumaktı. Hayal bile edemeyeceğiniz güçler bunlar.”

Galaksinin fırıl fırıl dönen alevli sisleri kayboldu; ışıklar tekrar yandı, büyük salona aniden sessizlik çöktü.

Karellen gitmeye hazırlandı. Görüşme sona ermişti. Kapıda durdu, dönüp suskun kalabalığa göz attı.

“Nahoş bir fikir, ama bununla yüzleşmelisiniz. Gezegenlere bir gün hükmedebilirsiniz. Ama yıldızlar insanlara göre değil.”

“*Yıldızlar insanlara göre değil.*” Evet, yıldız limanlarının kapıları yüzlerine kapandığı için canları bir parça sıkılmıştı. Ama gerçekte yüzleşmeleri gerekti; ya da artık gerçeğin ne kadarı kendilerine bahşedildiyse.

Stratosferin yalnız tepelerinde Karellen, Dünya’yı ve üzerindeki gönülsüzce de olsa kendi himayesine aldığı insanları izliyordu. Gelecekte yaşanacakları düşünüyordu; bundan birkaç yıl sonra Dünya ne hale gelecekti?

Ne kadar şanslı olduklarını asla anlamayacaklardı. Bir ömürlük zaman diliminde insanlık, bir ırkın görüp görebileceği her türlü mutluluğu elde etmişti. Altın Çağ’ını yaşamıştı. Ancak altın aynı zamanda günbatımının, sonbaharın rengiydi ve kış fırtınalarının ilk esintilerini yalnızca Karellen’in kulakları işitiyordu.

Ve yalnızca Karellen biliyordu Altın Çağ’ın ne amansız bir hızla nihayete ilerlediğini.

Üçüncü Kısım
SON NESİL

15

“Şuna baksana!” diye haykırdı George Greggson, elindeki gazeteyi Jean’e fırlatırken. Jean yakalamaya çalışsa da, gazete kahvaltı masasının üzerine saçıldı. Sabırla reçelini sürdükten sonra Jean, can sıkıcı haberi okudu, bir yandan da elinden geldiğince memnuniyetsizliğini dile getirdi. Bu işte pek iyi değildi çünkü çoğu zaman eleştirmenlerle aynı fikirde oluyordu. Genelde tasvip edilemez fikirlerini kendine saklardı; ki bunun tek nedeni ortamdaki sükûneti korumak istemesi değildi. George, Jean’in (ve başka herkesin) övgülerini hemencecik kabul ederdi, ama en ufak bir eleştiride bile bulunsa, sanattan hiç anlamadığına dair uzunca bir fırça yedi.

İncelemeyi iki kez okuyup pes etti. Gayet olumlu görünüyordu, o da bunu dile getirdi.

“Performansını beğenmiş gibi görünüyor. Neden huysuzlanıyorsun?”

“Şu yüzden,” diye hırladı George, parmağıyla sütunun ortasını işaret ederek. “Bir daha okusana.”

“‘Bale sekansı esnasında özenle hazırlanmış pastel yeşili fon, göze özellikle hoş görünüyordu.’ Yani?”

“Yeşil falan değildi onlar! O tonda bir mavi elde edebilmek için çok uğraştım! Peki sonunda ne oldu? Ya kumanda odasındaki mühendisin teki renk dengesini bozdu, ya da o geri zekâlı eleştirmenin gözüne gözlük lazım. Baksana, bizim alıcımızda ne renk görünüyordu?”

“Şey... Hatırlamıyorum,” diye itiraf etti Jean. “O ara Ufaklık mızımızlanmaya başlamıştı, ben de gidip neyi var bir bakayım dedim.”

“Ah,” dedi George; öfkesi kursağında kalmıştı. Jean biliyordu ki, her an tekrar patlayabilirdi. Gerçekten de patladı, ancak bu kez daha yumuşaktı.

“Televizyon için yeni bir tanım buldum,” diye homurdandı kendi kendine. “Bence televizyon, sanatçı ve izleyici arasındaki iletişimi zora sokan bir cihazdır.”

“Ne yapacaksın peki?” diye çıkıştı Jean. “Tekrar tiyatroya mı döneceksin?”

“Neden olmasın?” dedi George. “Ben de tam bunu düşünüyordum. Yeni Atina çalışanlarından aldığım mektup vardı ya? Başka bir mektup daha

gönderdiler. Bu sefer cevap yazacağım.”

“Demek öyle?” dedi Jean, panik halinde. “Bence onların hepsi manyak.”

“Eh, göreceğiz bakalım. İki hafta içinde gidip onlarla görüşeceğim. Sahneledikleri eserler gayet makul görünüyor açıkçası. Hem orada çalışan çok sağlam insanlar var.”

“Odun ateşinde yemek pişirmemi ya da hayvan postu giymemi bekliyorsan, daha çok beklersin...”

“Ah, saçmalama! O hikâyeler yalan dolan. Kolonide medeni hayat için gereken her şey var. Gereksiz gösteriştense uzak duruyorlar, hepsi bu. Zaten iki yıldır Pasifik’e gitmiyordum; ikimiz için de güzel bir gezi olur.”

“Bence de öyle,” dedi Jean. “Ama Ufaklık ve Küçük, Polinezyalı yabaniler arasında büyüsun istemiyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi George. “Sana söz veriyorum.”

Gerçekten de öyle bir şey olmadı, ancak olaylar hiç beklemediği şekilde gelişecekti.

“Gelirken uçakta fark etmişsinizdir,” dedi verandanın öbür tarafındaki ufak tefek adam. “Koloni iki adadan oluşuyor; arada da bir geçit var. Burası Atina; karşı tarafa da Sparta adını verdik. Bayağı kayalıklı, doğası da harika; spor ve egzersiz için eşsiz bir yer.” Gözü bir anlığına misafirinin göbeğine kaydı; George hasır sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Bu arada Sparta sönmüş bir yanardağdır. En azından jeologlar öyle söylüyor, hah hah!”

“Atina’ya dönecek olursak... Koloninin amacı, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, kendi sanat geleneğine sahip, bağımsız, stabil bir kültürel grup yaratmak. Belirtmeliyim ki, bu girişime başlamadan önce epey bir araştırma yaptık. Benim de hiç anlamadığım, inanılmaz derecede karmaşık bazı matematiksel hesaplardan yola çıkıp, bir parça sosyal mühendislik uyguladık. Tek bildiğim, matematikçi sosyologlar koloninin ne boyutta olması gerektiğini, kaç çeşit insan barındıracağını ve hepsinden önemlisi uzun vadeli stabilite için nasıl bir anayasaya ihtiyaç duyduğunu hesapladılar.”

“Sekiz yöneticiden oluşan bir Konsey tarafından yönetiliyoruz. Her biri sırayla Üretim, Enerji, Sosyal Mühendislik, Sanat, Ekonomi, Bilim, Spor ve Felsefeden sorumlu. Kalıcı başkanlık yok. Başkanlık koltuğu yöneticiler arasında senede bir el değiştiriyor.”

“Mevcut nüfusumuz elli binin biraz üzerinde; optimum rakamın azıcık altındayız. O nedenle aramıza katılmak isteyen yeni bireyler arıyoruz. Tabii

eksiklerimiz de yok değil; uzmanlık gerektiren bazı konularda kendi kendimize yetemiyoruz henüz.”

“Bu adada insanlığın bağımsızlığını, sanatsal geleneklerini de korumaya çalışıyoruz. Hükümdarlara karşı düşmanlık beslediğimizden değil; tek istediğimiz, kendi kafamıza göre yaşamak. Eski zamanların ulus anlayışını yok edip, insanlığın tarihin başlangıcından beri süregelen yaşayış biçimine son verdiklerinde, kurunun yanında yaş da yandı. Artık ortada son derece ruhsuz, sıradan ve kültürel açıdan ölü bir Dünya var. Hükümdarlar geldiğinden beri yeni hiçbir şey üretilmedi. Sebebi de açık. Mücadele etmeye değer bir şey kalmadı. İnsanlar gününbirlik eğlencelerle oyalanıyor. Her gün bir sürü kanaldan yaklaşık beş yüz saatlik radyo ve televizyon yayını yapıldığının farkında mısınız? Hiç uyumayıp sürekli bunları takip etseniz, bir tık uzağınızdaki onca eğlence programının yüzde yirmisine bile yetişemezsiniz. Millet in tembel süngerlere dönüşmesine şaşmamalı; her daim emiyorlar, ama asla üretmiyorlar. İnsanların günde ortalama üç saat televizyon izlediğini biliyor muydunuz?”

“Yakında kimse kendi hayatını yaşamıyor olacak. Televizyon dizilerindeki aileleri izlemekten başka şeye vakit kalmayacak!”

“Burada, Atina’da eğlence, olması gereken yerde sahneleniyor. Üstelik gösterimler canlı; konserve değil. Bu boyutta bir toplulukta seyirci katılımı sorun olmuyor; bunun sanatçılar ve icracılar için ne kadar değerli olduğunu da tahmin edersiniz. Bu arada çok başarılı bir senfoni orkestramız var. Muhtemelen dünyanın en iyi beş, altı orkestrasından biridir.

“Ama benim dediklerime bakmayın, buyurun kendiniz görün. Genelde vatandaş adayları birkaç gün burada kalır, şöyle bir ortamı görürler. Bize katılmaya karar verirlerse de onları psikolojik testlere tabi tutarız. Bizim asıl savunma hattımız bu testler. Başvuranların yaklaşık üçte biri reddedilirler; çoğu zaman kendi suçları da değildir, başka yerde önemsenmeyecek sebeplerden dolayı elenirler. Testi geçenler eve gidip işlerini yoluna koyar, sonra da gelir bize katılırlar. Bu aşamada fikir değiştirenler olabiliyor, ama çok nadir karşılaşırız. Genellikle kendi ellerinde olmayan nedenlerden ötürü yaşanıyor bu durum. Testlerimiz artık uygulamada yüzde yüz güvenilir; testi geçen kişiler, gerçekten gelmek isteyen kişiler.”

“Ya biri sonradan fikir değiştirirse?” diye sordu Jean merakla.

“O zaman gitmekte özgürdürler. Hiçbir zorluk çıkmaz. Bir-iki kez öyle oldu.”

Uzun bir sessizlik çöktü. Jean, George’a baktı; bu sıralar sanat

camiasında moda olan favorileriyle oynuyordu düşünceli bir tavırla. Dış dünyayla köprüleri yakmadıkları sürece Jean çok da endişelenmiyordu. Koloni ilginç bir yere benziyordu. Korktuğu gibi manyaklarla dolu da değildi. Çocuklar da buraya bayılırdı hem. Son tahlilde önemli olan da buydu.

Altı hafta sonra taşındılar. Tek katlı evleri küçük de olsa, dört kişiyi aşma niyeti bulunmayan aileleri için yeterliydi. Günlük hayatı kolaylaştıran her türlü cihaz mevcuttu; Jean hiç değilse sabah akşam ev işleriyle uğraşılın o karanlık çağlara dönme tehlikesi olmadığını görüp rahatlardı. Fakat evde mutfak olması biraz can sıkıcıydı. Bu kadar kalabalık bir toplulukta normalde Yemek Merkezi aranır, beş dakika beklenir ve tercih edilen yiyecek eve kadar gelirdi. Bireycilik hoştu da, Jean'e göre bu kadarı da biraz fazlaydı. Ailesi için yemek pişirmenin yanı sıra kıyafet de dikmesi gerekir mi diye kara kara düşünüyordu. Ama otomatik bulaşık makinesinden mikrodalga fırına doğru şöyle bir göz gezdirince çıkırcı falan göremedi; demek durum o kadar da vahim değildi.

Elbette evin geri kalanı hâlâ son derece yalın ve çiğ görünüyordu. George ve Jean bu evin ilk sakinleriydi ve evin bu aseptik soğukluğunu üzerinden atıp insanlara layık sıcaklık bir yuvaya dönüşmesi zaman alacaktı. Çocuklar kuşkusuz bu süreci hızlandıracaktı. Jean henüz bilmese de, Jeffrey'nin tuzlu su ile tatlı su arasındaki farktan bihaber olması nedeniyle daha şimdiden küvette can çekişen talihsiz bir kurban mevcuttu.

Jean perdesiz pencereye yöneldi ve koloniyi süzdü. Çok güzel bir yer olduğu kesindi. Evleri, rakipsiz olması nedeniyle Atina adasına hükmeden alçak tepenin batı yamacındaydı. İki kilometre kuzeyde Sparta'ya açılan geçidi görebiliyordu; suyu kesen incecik bir bıçak gibiydi. Karşı taraftaki adanın kayalıkları ile kasvetli yanardağı kendi bulunduğu bu huzur dolu muhitle öyle tezat oluşturuyordu ki, bazen içi ürperiyordu. Bir gün harekete geçip koloniyi silip süpürmeyeceğinden bilim insanları nasıl bu kadar emin olabilirdi?

Yalpalayarak yokuşu tırmanan, yol kurallarını ihmal ederek palmiyelerin gölgelerinden ilerleyen bir silüet takıldı Jean'in gözüne. George adadaki ilk konferansından dönüyordu. Aylıklık etmeyi bırakıp ev işlerine girişme vakti gelmişti.

Dışarıdaki metalik gümbürtüye bakılırsa George'un bisikleti eve ulaşmıştı.

Bisiklet sürmeyi ne kadar sürede öğreneceklerini merak ediyordu Jean. Adada yaşamın beklenmedik yanlarından biri de buydu. Özel araçlar hem yasak, hem gereksizdi; çünkü sağa sola sapmadan on beş kilometreden uzun yol yoktu. Kamuya ait kamyon, ambulans, itfaiye arabası gibi birtakım hizmet araçları bulunuyordu; acil durumlar haricinde bunların saatte elli kilometreden hızlı gitmesine izin verilmiyordu. Dolayısıyla Atina sakinleri trafik derdi olmadan epey bir egzersiz yapmak durumundaydılar. Trafik kazası yaşanmaması da cabası.

George, eşinin yanağına alelacele bir öpücük kondurup kendini en yakın sandalyeye attı, rahat bir nefes aldı.

“Vay canına!” dedi, kaşlarını silerken. “Yokuşu çıkarken millet bana fark attı, demek ki insan bir süre sonra alışıyor. Şimdiye on kilo vermişimdir.”

Görev icabı, “Günün nasıl geçti?” diye sordu Jean. George’un çok fazla yorulmadığını umuyordu; daha kolileri yerleştireceklerdi.

“Dolu dolu bir gündü. Tabii tanıştığım kişilerin yarısını bile hatırlamıyorum, ama hepsi de iyi insanlardı. Tiyatro sahnesi de tam istediğim gibi. Gelecek hafta Shaw’ın *Methuselah’a Dönüşü* üzerinde çalışmalara başlıyoruz. Set ve sahne tasarımı tamamen benim kontrolümde. Şunu yap, bunu yapma diye başımın etini yiyen kimse olmaması büyük şans. Evet, bana kalırsa burayı çok seveceğiz.”

“Bisikletlere rağmen mi?”

George, sırtmak için gerekli enerjiyi toplayıp “Evet,” dedi. “Birkaç hafta içinde evimizin önündeki yokuş bana vız gelir.”

Söylediğine kendisi de inanmıyordu ama gerçekten öyle oldu. Yine de Jean’in araba özleminin dinip de, mutfakta ne harikalar yaratılabileceğini görmesi bir ay kadar sürdü.

Yeni Atina, adaşı şehrin aksine doğal ve kendiliğinden ortaya çıkmış bir şehir değildi. İşinin ehli bir ekibin yıllar süren çalışmalarıyla koloni, en ince detayına kadar planlanmıştı. Başta Hükümdarlara karşı aleni bir tepki olarak başlamıştı; iktidarlarından ziyade, izledikleri politikalara yönelik bir hareketti. İlk zamanlar koloninin sponsorları Karella’nın onları canlarından bezdireceğini düşünüyordu, ama Gözetmen hiçbir şey yapmadı. Hem de hiçbir şey. İlginç bir şekilde bu kimsenin içini ferahlatmadı. Karella’nın vakti boldu; daha sonradan karşı saldırı yapacaktı belki de. Veya projenin başarısızlığa uğrayacağından öyle emindi ki, eyleme geçmeye gerek bile

görmemişti.

Zaten çoğu kişi koloninin başarısızlığa uğrayacağını öngörüyordu. Yine de eskiden, sosyal dinamiklere dair kimsenin bir şey bilmediği zamanlarda bile belli dinlere ya da felsefi amaçlara yönelik kurulan pek çok komün vardı. Çoğu yeryüzünden silinmişti, evet, ama bir kısmı hayatta kalmayı başarmıştı. Ve Yeni Atina'nın temelleri, modern bilimin olanak tanıdığı ölçüde sağlam atılmıştı.

Yer olarak bir adanın seçilmesinin birçok sebebi vardı. En önemlilerinden biri de insan psikolojisiydi. Evrensel hava taşımacılığı çağında okyanuslar fiziksel bariyer olarak bir anlam ifade etmese de, belli bir izolasyon duygusu yaratıyordu. Dahası, karasal alanın sınırlı olması, koloni nüfusunun aşırıya kaçmasını önliyordu. Azami nüfus tam yüz bindi; bu rakamın üstüne çıkılırsa küçük, derli toplu bir nüfusun avantajlarından feragat edilmiş olurdu. Kurucuların şartlarından biri de, Yeni Atina sakinlerinin, ilgi alanlarını paylaşan diğer tüm vatandaşları tanıyor olmasıydı; ayrıca kalan nüfusun da yüzde bir veya ikisini tanımalıydılar.

Yeni Atina'nın kurulmasına ön ayak olan kişi bir Yahudi'ydi. Ve Musa gibi o da vaat edilmiş topraklara ayak basmadan vefat etmişti; koloni, ölümünden üç sene sonra kurulmuştu.

İsrail'de doğmuştu. Bağımsızlığını en son kazanan, dolayısıyla da en kısa ömürlü ulus devletti İsrail. Ulusal egemenliğin sona ermesi, oraya diğer her yerden daha ağır bir darbe vurmuştu. Yüzyıllarca mücadelesi verilen bir hayalin suya düşmesi kolay değildi.

Ben Solomon dindar biri değilse de, çocukluğundan kalma hatıralar, uygulamaya koyduğu felsefeye büyük ölçüde yön vermiş olmalıydı. Hükümdarlar ortaya çıkmadan önce Dünya'nın nasıl bir yer olduğunu az buçuk hatırlıyordu ve o dönemlere geri dönmek gibi bir niyeti yoktu. Zeki ve iyi niyetli çoğu kişi gibi o da hem Karellen'in insan ırkı için yaptıklarına minnettardı, hem de Gözetmen'in nihai planlarından hoşnutsuzluk duyuyordu. Bazen kendi kendine soruyordu; acaba Hükümdarlar o muazzam zekâlarına karşın insanları anlamıyor da, hiçbir kötü niyet beslememelerine rağmen bilmeden zarar mı veriyorlardı? Yoksa Dünya'yı yeniden şekillendirmelerine yarayan o altruistik adalet ve düzen tutkuları yüzünden insanlığın ruhu can mı çekişiyordu?

Bozulma yeni başlamıştı fakat çürümüşlüğün ilk belirtileri görülebiliyordu. Solomon sanatçı değildi, yine de sanatın değerini bilirdi; içinde bulunduğu çağın eserlerinin tek bir alanda dahi eski yüzyıllarla boy

ölçüşemediğinin farkındaydı. Belki insanlar zamanla Hükümdarların şokunu atlatacak, işler yoluna girecekti. Ama öyle olmayabilirdi de ve sağduyulu kişiler şimdiden tedbirini alıyordu.

İşte bu tedbir, Yeni Atina'ydı. Kurulması yirmi yıl sürmüştü, milyarlarca İngiliz Sterlini harcanmıştı; dünyanın toplam servetine kıyasla cüzi bir rakamdı elbette. İlk on beş yıl hiçbir şey olmadı; her şey son beş yılda yaşandı.

Solomon dünyanın en ünlü sanatçılarından birkaçının aklını çelip planının ne kadar güzel olduğuna ikna etmese, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. İnsan ırkı için önemli olduğundan değil, egolarına hitap ettiği için yelkenleri suya indirmişlerdi. Ama öyle ya da böyle Dünya halkları onlara kulak vermiş, maddi manevi her türlü yardımı sağlamıştı. Dikkatler bu akıllı bir karış havada sanatçıların üzerindeki, koloninin asıl mimarları planlarını harekete geçirmişti.

Toplumu oluşturan bireylerin davranışları, ayrı ayrı ele alındığında öngörülemez. Ancak yeterli sayıda temel birim incelenirse, sigorta şirketlerinin çok önceden keşfettiği üzere belli başlı kurallar şekillenmeye başlar. Herhangi birinin ne zaman öleceğini kimse bilemez, buna rağmen toplam ölüm oranı çok az bir sapmayla hesaplanabilir.

İlk kez yirminci yüzyılın başlarında Weiner ve Rashavesky gibi matematikçilerin keşfettiği başka, incelikli kurallar da vardı. Bu matematikçiler silahlanma yarışlarının sonuçlarının, sosyal grupların stabilitesinin ya da ekonomik buhranlar, siyasi seçimler gibi olayların doğru matematik teknikleriyle analiz edilebileceğini savunmuştu. En büyük sorun, sayısız değişken olmasıydı; bunları sayısal olarak ifade etmek de zordu. Bir dizi eğri çizip, kesin bir dille: “Şu noktaya erişince savaş çıkacak,” demek mümkün değildi. Üstelik kilit bir ismin suikasta kurban gitmesi ya da yeni bilimsel buluşların ortaya çıkması gibi öngörülemez durumların hepsini hesaba katmanın imkânı yoktu. Toplumdaki çok sayıda insanı derinden etkileyebilecek deprem ve sel baskınları gibi doğal afetler de cabası.

Yine de geçen yüz sene boyunca elde edilen bilgiler sayesinde çok şey başarılabilirdi. Binlerce insanın yaptığı işi saniyeler içinde yapabilen dev bilgisayarlar, bütün bunların hesaplanmasını mümkün kıldı. Koloni planlanırken mümkün olan her yerde böylesi kolaylıklara başvurulmuştu.

Öyle bile olsa, Yeni Atina'nın kurucularının elinden tek gelen, doğru toprak ve iklim koşullarında tohumlarını ekip, istedikleri çiçeğin filizlenmesini ummaktı. Solomon'un da bizzat dediği gibi: “Yetenek

bahşedebiliriz, ama ortaya bir deha çıkar mı, bilemeyiz.” Ancak böylesine seçkin bir toplulukta ilginç tepkilerin ortaya çıkması gayet olasıydı. Yalnızlık çoğu sanatçının performansını zedeleyen bir etkendi ve benzer zevklere sahip beyinlerin birbiriyle çekişmesinin yerini hiçbir şey tutmazdı.

Şimdilik bu çekişmeler, heykeltıraşlık, müzik, edebi eleştiri ve filmcilik alanlarında kayda değer meyveler vermişti. İnsanlığın kendi başarılarıyla yeniden gurur duyabilmesi adına bir tarihi araştırma ekibi kurulmuştu, fakat bu ekibin kendilerinden bekleneni ne ölçüde yerine getireceğini söyleyebilmek için henüz erkendi. Ressamlık geriden geliyordu, bu da durağan, iki boyutlu sanat dallarının kısır döngüye girdiği fikrini destekler nitelikteydi.

Konu üzerine tatmin edici bir açıklama getirilemese de, koloninin önde gelen sanatsal başarılarında zaman önemli bir rol oynuyordu. Heykeller bile sabit değildi. Andrew Carson’ın eserlerinde öne çıkan dolgun ve kıvrımlı hatlar, insan zihni tam kavrayamasa da göze hoş gelen o karmaşık desenler sanki hep bir devinim halindeydi. Carson’ın söylediklerinde doğruluk payı vardı; önceki yüzyılın “mobil” akımını almış, heykel ve baleyi birleştirerek son halini vermişti.

Söz konusu müzik olunca, koloni özellikle “zaman aralığı” denen kavram üzerinde yoğunlaşmıştı. İnsanın algılayabileceği en kısa nota neydi, ya da sıkılmadan dinleyebileceği en uzun nota? Şartlanma veya uygun orkestrayla farklı sonuçlar elde etmek mümkün müydü? Bu tarz sorular üzerinde sürekli kafa patlatılıyordu. Üstelik tartışmalar yalnızca akademiyle sınırlı kalmıyordu; bazen son derece ilginç besteler çıkabiliyordu.

Ama Yeni Atina’nın en deneysel çalışmaları, kişiye sınırsız özgürlük sunan animasyon alanındaydı. Disney’in üzerinden yüz yıl geçmesine rağmen, dünyanın en esnek platformu olan animasyon üzerine daha yapılacak çok şey vardı. Gerçekçilik açısından fotoğraftan farksız sonuçlar elde edilebiliyordu; ki animasyon dünyasını soyut çizgilere kaydırmak isteyenler bundan hiç haz etmezdi.

Şimdiye dek en az üretim yapan sanatçı ve bilim insanı ekibi, aynı zamanda en çok ilgi toplayan ve endişe uyandıran gruptu. “Mutlak özdeşleşme” üzerinde çalışan kişilerdi bunlar. Sinema tarihi onlara ilham kaynağı olmuştu. Önce ses, sonra renk, stereoskopi ve ardından Cinerama kullanılarak eskinin “resimli radyosu” gitgide gerçek hayata yakınsar olmuştu. İşin sonu nereye varacaktı? Tabii ki son aşama, izleyiciye izleyici olduklarını unutturmak, onları aksiyona dahil etmektir. Bunu başarabilmek

için tüm duyulara hitap etmek gerekiyordu; belki bir parça da uyarıcı lazım olabilirdi; ama çoğu kişi uygulanabilir olduğunda hemfikirdi. Hedefe ulaşınca insan deneyiminde inanılmaz bir sıçrama yaşanacaktı. Kişi hiç değilse bir süreliğine bir başkasının yerine geçebilecek, gerçek ya da hayal ürünü akla gelen her türlü maceraya atılabilecekti. Başka canlıların duyularını kaydetmek mümkünse bitki veya hayvan bile olabilecekti. Ve “program” sona erdiğinde gerçek hayat kadar canlı bir hatıra edinmiş olacaktı; sanal ile gerçeği ayırt etmenin imkânı yoktu.

Baş döndürücü bir fikirdi. Böylesi bir girişimin korkunç olduğunu düşünen, başarısız olmasını uman da pek çok kişi vardı. Ama içten içe biliyorlardı ki, bilim bir şeyin mümkün olduğunu duyuruyorsa, günün birinde elbet gerçekleşecekti...

İşte Yeni Atina’da böyle hayaller hâkimdi. Eski Atina’da köle yerine makine kullanılsa, batıl inançların yerini bilim alsaydı nasıl bir yer olurdu ise, Yeni Atina da öyle olmayı umuyordu. Ancak deney başarıya ulaşır mı, ulaşmaz mı, henüz belli değildi.

16

Büyükleri ağırlıklı olarak estetik ve bilimsel konularla ilgilense de, adalılar içinde Jeffrey Greggson'ın henüz böyle şeylere merakı yoktu. Yine de tamamen kişisel sebeplerden ötürü koloniyi seviyordu. Nereye giderse gitsin deniz ile arasında en fazla üç beş kilometre olması inanılmazdı. Kısa ömrünün büyük kısmı iç kesimlerde geçmişti ve etrafının denizlerle çevrili olması fikrine daha alışamamıştı. İyi bir yüzücüydü; sık sık arkadaşlarıyla bisiklete atlar, palet ve maskesiyle lagünün sığ sularında vakit geçirirdi. Bu başta Jean'in hoşuna gitmese de, birkaç kez kendisi daldıktan sonra deniz ve içindeki tuhaf canlılara karşı korkusunu yenmiş, Jeffrey'in istediği gibi eğlenmesine izin vermişti. Tek bir şartı vardı: Asla yalnız yüzmeyecekti.

Greggson hanesinin bu hava değişikliğinden hoşnut diğer üyesi de Fey'di; lafta George'a ait olan, ama Jeffrey'nin yanından ayrılmayan güzeller güzeli golden retriever. Bu ikili bütün gün beraberdi; hatta Jean sert çıkmazsa geceleri de öyle. Fey sadece Jeffrey bisiklet sürerken evde kalıyordu. Kapının önüne keyifsizce uzanıyor, burnunu patilerine dayayıp yaşlı, kederli gözlerle yolunu gözlüyordu.

George bu duruma çok içerliyordu. Safkan Fey için yüksek bir meblağ ödemişti. Görünüşe bakılırsa köpek sahibi olmak için bir sonraki nesli bekleyecekti (üç ayı kalmıştı). Jean'in konuya bakışı biraz farklıydı. Fey'i severdi, ama bir eve bir köpek yeterliydi.

Koloniyi sevip sevmediğine karar veremeyen tek kişi Jennifer Anne'di. Fakat bu çok da şaşırtıcı değildi, çünkü beşiğinin plastik panellerinin ardında yatan dünyayı henüz hiç görmemişti; hatta böyle bir dünyanın varlığından bile haberdar değildi.

George Greggson geçmişi fazla düşünmezdi; gelecekle ilgili plan kurmaktan, işi ve çocuklarıyla uğraşmaktan fırsat bulamazdı. Afrika'daki o geceyi nadiren hatırlıyordu ve Jean'e bu konuyu açmamıştı bile. Bahsini etmeyeceklerine dair karşılıklı anlaşmışlardı; o günden beri George, tekrar tekrar davet edilmesine karşın Boyce'lara bir daha uğramamıştı. Her seferinde Rupert'a yeni bir bahane sunduklarından, o da en sonunda pes

etmişti. Çoğu kişi hayret etse de, Maia'yla evlilikleri yolunda gidiyordu.

O gece yaşananların bir sonucu olarak Jean, bilimin sınırlarını zorlayan gizemli konulara bir daha elini sürmedi. Rupert'ın deneylerine gösterdiği safça merak bir anda yok olmuştu. Belki ikna olmuştu ve daha fazla kanıt ihtiyacı duymuyordu; George çok da kurcalamak istemiyordu. Muhtemelen anneliğin getirdiği sorumluluklar yüzünden bu tarz uğraşlar Jean'in aklına bile gelmiyordu.

George biliyordu ki, çözmesi mümkün olmayan bir sırta kafa yormak anlamsızdı. Yine de bazen gecenin sessizliğinde uyanır, merak ederdi. Rupert'ın evinin çatısında Jan Rodricks'le karşılaşmalarını hatırladı. Hükümdarların yasaklarını delebilen tek insanla o zaman azıcık sohbet etme fırsatı yakalamıştı. George'a göre doğüstü sayılabilecek hiçbir şey, Jan'la son görüşmesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmiş olmasına karşın, şimdi çok uzaklarda seyreden o gemide zamanın yalnızca birkaç gün ilerlemiş olduğunu gösteren bilimsel olgudan daha tuhaf olamazdı.

Evren büyüktü, ama gizem dolu olması onu daha çok korkutuyordu. George böyle konular üzerine fazla kafa yoran biri değildi, yine de bazen insanlığı dış dünyanın gerçeklerinden soyutlanmış küçük bir parkta oyun oynayan çocuklara benzetmeden edemiyordu.

Jan Rodricks bu soyutlanmadan bıkmış, kendine bir kaçış yolu bulmuştu; sonu ne olurdu, kimse bilmiyordu. Bilimin mütevazı ışığının ötesinde, o bilinmeyen karanlıkta neler yattığını hiçbir zaman öğrenmek istemiyordu.

“Neden ben evde olduğum zamanlar Jeff yerinde duramıyor?” diye sordu George sitemkâr bir edayla. “Bugün nereye gitti?”

Jean, örgüsünden başını kaldırıp baktı. Son zamanlarda popülerlik kazanan eski bir meşgaleydi örgü örmek. Ara sıra böyle modalar tüm adayı sarardı. Bu seferki akımın bir sonucu olarak bütün erkekler renk renk kazak giyer olmuştu; gün içinde insanı sıcak basıyordu ancak günbatımından sonra işe yarıyordu.

“Arkadaşlarıyla Sparta'ya gitti,” diye yanıtladı Jean. “Akşam yemeğinden önce döneceğine söz verdi.”

“Aslında işlerim var diye gelmişim eve,” dedi George düşünceli halde. “Ama hava güzel; ben de mi gidip yüzsem? Dönerken ne balık getireyim?”

George o güne kadar hiç balık yakalamamıştı ve lagünün balıkları oltaya gelmeyecek kadar kurnazdı. Jean tam bu gerçekleri dillendirecekti ki,

bu barış dolu çağda bile insanın kanını donduran, tüylerini korkudan diken diken eden o ses, akşamın sükûnetini tuzla buz etti.

Siren sesiydi bu; yükselip alçalıyor, tehlike sinyalinin eşmerkezli dalgalar halinde denize yayıyordu.

Okyanus tabanının derinlerindeki yakıcı karanlıkta yaklaşık yüz senedir gerilim yükseliyordu. Denizaltı kanyonu eski jeolojik çağlardan kalma da olsa, zedelenen kayalar yeni pozisyonlarına bir türlü alışmamıştı. Suyun akıl almaz ağırlığının hassas dengelerini bozması sonucu katmanlar defalarca çatırdayıp kaymıştı. Şimdi ise yeniden oynamak üzerelerdi.

Jeff, ensiz Sparta sahilindeki çakıl taşlarını inceliyordu; öyle keyifliydi ki, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Pasifik'i süpüren dalgaların buradaki kayalıklara ne çeşit egzotik canlılar getireceği hiç belli olmuyordu. Çocuklar için tam bir cennetti ve o an sahil yalnızca Jeff'e aitti, çünkü arkadaşları tepeye tırmanmakla meşguldü.

Sakin ve huzurlu bir gündü. Yaprak kımıldamıyordu, hatta kayalıkların ötesinde hiç susmayan dalgalar bile fısıltı halini almıştı. Gökte cayır cayır bir güneş vardı, fakat Jeff'in mauna çalan teni sıcağı bertaraf ediyordu.

Burada sahil dar bir kumsal şeridinden ibaretti; lagüne doğru gittikçe dikleşiyordu. Cam gibi berrak suya bakan Jeff, gördüğü taşlara karadakilere kadar aşınaydı. Yaklaşık on metre aşağıda çok eskiden kalma, yosun kaplı bir uskuna, neredeyse iki yüz sene önce terk ettiği dünyaya sırtını dönmüş yatıyordu. Jeff ve arkadaşları sık sık enkazı kurcalardı, ama hiçbir zaman umdukları gibi hazine bulamadılar. Enkazdan çıkan tek şey, üstü deniz kabuğu bağlamış bir pusulaydı.

Birden sahili bir şey tutup sertçe salladı. Sarsıntı öyle kısa sürmüştü ki, Jeff hayal mi, gerçek mi, tam anlamadı. Belki de bir anlığına başı dönmüştü, çünkü etrafında en ufak bir değişiklik yoktu. Lagünün suları hareketsizdi, gökyüzündeysen ne bir bulut ne de kötüye işaret eden başka bir şey vardı. Derken çok tuhaf bir olay yaşandı.

Su, hiçbir dalğanın çekilemeyeceği hızda kıyıdan çekiliyordu. Islak kumların üstü açılıp da güneşin altında ışıldarlarken, Jeff sadece seyrediyordu; akli karışmıştı ama hiç korkmuyordu. Geri çekilen okyanusun peşinden gitti. Sualtı dünyasını keşfe açan mucize her neyse, bu fırsattan sonuna kadar yararlanmak istiyordu. Su seviyesi öyle alçalmıştı ki, enkazın kırık direği gitgide yükseliyor, üstündeki yosunlar suyun kaldırma kuvvetinden yoksun kaldığından havada sallanıyordu. Jeff büyük bir merakla

ilerlemeye devam etti. Acaba başka neler çıkacaktı karşısına?

O an kayalıklardan gelen sesi duydu. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı; ayakları ıslak kumlara batmış halde durup durumu gözden geçirdi. Birkaç metre ileride bir balık çırpınarak can çekişiyordu, ama Jeff'in umurunda bile olmadı. Kulaklarını dikmiş, dikkatle dinliyordu. Kayalıklardaki ses yavaş yavaş yükseliyordu.

Bu, bir şeylerin emilme sesiydi. Gargarayı andırıyordu ya da dar bir kanala hücum eden bir nehri. İstemeye istemeye geri çekilen, hakkı olan karayı kısa süreliğine de olsa kaybeden kızgın suların sesiydi bu. Milyonlarca ton su, lagünü terk ediyor, mercanların zarif dalları arasından, gözlerden ırak denizaltı mağaralarından engin Pasifik'e yol alıyordu.

Çok yakında, büyük bir hızla geri dönecekti.

Saatler sonra arama ekipleri, Jeff'i normal su seviyesinden yirmi metre yükseğe savrulmuş kocaman bir mercan kütlesi üzerinde buldu. Pek korkmuş benzemiyordu, ama bisikletini kaybettiğine üzülmüştü. Ayrıca karnı açtı; geçit kısmen yıkıldığı için eve dönememişti. Kurtarıldığı esnada Atina'ya yüzmeyi planlıyordu ve akıntıda büyük bir değişiklik olmadığı sürece çok zorlanmadan başarıya ulaşabilirdi.

Tsunami adayı bastığında Jean ve George olan bitene anbean tanıklık etmişti. Atina'nın alçak kesimleri epey zarar görmüştü fakat can kaybı yoktu. Sismograflar ancak on beş dakika öncesinden uyarı vermişse de, bu süre herkesi tehlikeden uzaklaştırmaya yetmişti. Şimdi koloni yaralarını sarıyor ve gelecek yıllarda tüyler ürpertecek efsanelerin tohumlarını atıyordu.

Jean, oğluna kavuşunca gözyaşlarına boğuldu. Jeff'in dalgalara kapıldığına kendini inandırmıştı. Kapkara suların ufuktan kükreyerek gelip, köpükler saçarak Sparta'nın eteklerini dövmesini korkulu gözlerle izlemişti. Jeff'in çok geç olmadan kurtulması inanılmazdı.

Tahmin edileceği gibi, neler olup bittiğini sağlıklı bir dille anlatamadı. Yemeğini yiyip yatağına uzanınca Jean ve George da yanına kuruldu.

"Yaşananları unutup güzel bir uyku çek, olur mu tatlım?" dedi Jean.

"Artık güvendesin."

"Ama eğleneliydi anne," diye karşı çıktı Jeff "Hiç korkmadım ki."

"Olsun," dedi George. "Cesur çocuksun, aklını kullanıp hemen kaçtığın için aferin sana. Bu gelgitlerden bahsetmişlerdi. Merakına yenik düşüp suların çekildiği yerleri keşfe çıkan, sonra da boğulan çok kişi var."

"Ben de öyle yaptım," diye itiraf etti Jeff. "Kim yardım etti acaba

bana?”

“Nasıl yani? Sahilde başka kimse yoktu. Öbür çocuklar tepeye çıkmıştı.”

Jeff şaşkın şaşkın baktı.

“Ama biri bana kaçmamı söyledi.”

Jean ve George hafif panik halinde birbirlerine baktı.

“Ne yani, gaipten sesler mi duydun?”

“Üstüne gitme çocuğun,” dedi Jean tedirgin bir sesle. Biraz da acele ediyordu. Ama George üsteledi.

“İşin aslını öğrenmek istiyorum. Bana neler olduğunu anlat, Jeff”

“Sahilde, şu eski enkazın yanındaydım. Birden biri bir şey söyledi.”

“Ne dedi?”

“Tam hatırlamıyorum ama, şöyle bir şeydi: ‘Jeffrey, hemen tepeye çık. Burada kalırsan boğulursun.’ Bana Jeff değil, Jeffrey dediğinden eminim. O yüzden tanıdığım biri değildir.”

“Erkek sesi miydi? Nereden geldi?”

“Hemen yanı başımdaydı. Erkek sesine benziyordu...” Jeff bir an duraksadı, George onu teşvik etti.

“Devam et; sahildeki anlarını hatırla ve bize tam olarak neler olduğunu söyle.”

“Tanıdık bir ses değildi. Kocaman bir adam gibiydi sanki.”

“Başka bir şey dedi mi?”

“Ben tepeye çıkana kadar hayır. Sonra garip bir şey daha oldu. Uçuruma giden yolu biliyor musun?”

“Evet.”

“En kestirme orası olduğu için oradan gidiyordum. Yaklaşan dalgaları görüp durumu anlamıştım. Çok fena gürültülüydü ayrıca. Sonra yol üstünde dev bir kaya gördüm. Daha önce orada öyle bir şey yoktu. Yolu tıkamıştı.”

“Sarsıntı yüzünden kopup düşmüştür,” dedi George.

“Şşt! Devam et, Jeff.”

“Ne yapacağımı bilemedim. Dalgalar da iyice yaklaşmıştı. Sonra yine bir ses duydum: ‘Gözlerini kapat, Jeffrey ve ellerini yüzüne siper et,’ dedi. Saçma geldi ama öyle yaptım. Ondan sonra ışıklar çaktı. Dört bir yanımda hissedebiliyordum. Sonra gözlerimi açtığımda kaya ortadan kaybolmuştu.”

“Nasıl kaybolmuştu?”

“Kaybolmuştu işte; orada değildi. Tekrar koşmaya başladım; az daha ayaklarımı yakıyordum çünkü yerler aşırı sıcaktı. Öyle ki, yolu su basınca

şiddetli bir tıslama yükseldi. Ama dalgalar bana yetişemedi; bayağı yükseğe çıkmıştım. O kadar işte. Sular çekilince aşağı indim. Sonra bisikletimi bulamadım; eve giden yol da yıkılmıştı.”

“Bisikleti dert etme canım,” dedi Jean, oğluna sımsıkı sarılarak. “Yenisini alırsız. Yeter ki sana bir şey olmasın. Yaşananlar hiç önemli değil.”

Elbette yalan söylüyordu. Çocuğun odasından çıkar çıkmaz konferansa başladılar. Bir sonuca bağlanmadı ama devamında iki toplantı daha oldu. Ertesi gün Jean, George’a haber vermeden oğlunu koloninin çocuk psikoloğuna götürdü. İçinde bulunduğu farklı ortamı garipsemeyen Jeff, hikâyeyi yeniden anlattı, psikolog da dikkatle dinledi. Ardından hiçbir şeyden haberi olmayan küçük hastası yan odadaki çeşit çeşit oyuncağı birer birer reddederken, doktor, Jean’in içini ferahlattı.

“Sonuçlarda ruhsal bir anormalliğe rastlamadım. Unutmayın ki korkunç bir deneyim yaşadı ve buna rağmen oldukça rahat atlatıyor. Hayal gücü çok yüksek. Hikâyesine muhtemelen kendi de inanıyordur. O nedenle siz de kabullenin ve başka belirtiler ortaya çıkmadığı sürece endişelenmeyin. Ama öyle bir şey olursa hemen bana haber verin.”

O akşam Jean, doktorun söylediklerini eşine aktardı. Umduğı kadar içi rahatlamamıştı George’un; Jean bunu çok sevdiği tiyatrosunun hasar görmesine yordu. “İyi madem,” diye homurdanıp *Sahne ve Stüdyo* dergisinin son sayısına yumuldu. Olay artık ilgisini çekmiyor gibiydi. Jean, George’a bir parça kızmıştı.

Ancak üç hafta sonra, geçidin tekrar açıldığı ilk gün, George bisikletine atlayıp alelacele Sparta’ya gitti.

Sahile baştan başa mercan kırıkları serpilmişti ve bir noktada kayalıklar bile oyulmuşa benziyordu. George, poliplerin hasarı ne kadar sürede gidereceğini merak etti.

Tepeye çıkan tek yol vardı ve George biraz soluklandıktan sonra tırmanmaya koyuldu. Kayaların arasına sıkışmış kuru yosun parçalarına bakarak suyun nereye kadar çıktığını anlamak mümkündü.

George Greggson uzun bir süre o terk edilmiş patikada durup ayaklarının altındaki birbirine kaynamış kayalardan oluşan zemini inceledi.

Bunun, cansız volkanın yol açtığı bir tuhafılık olduğuna kendisini inandırmaya çalışsa da, sonunda pes etti. Akli tekrar yıllar önceki o geceye gitti; Jean ile birlikte Rupert Boyce’un şu saçma sapan deneyine katıldıkları güne. O zaman ne olduğunu kimse anlamamıştı ve George biliyordu ki, akıl almaz bir şekilde bu iki olay birbiriyle ilintiliydi. Önce Jean, şimdi de oğlu.

Memnun mu olmalıydı, korkmalı mıydı, bilmiyordu. Ve içten içe dua ediyordu:

“Halkın Jeff’e yardım ettiği için teşekkürler, Karellen. Ama keşke bunu neden yaptıklarını bilebilseydim.”

Yavaş yavaş sahile indi. İri martular tepesinde çemberler çiziyordu. Yanında onlara atacak yem getirmediği için kendine kızdı.

17

Her ne kadar koloni kurulduğundan beri böyle bir şey bekleniyor olsa da, Karellen'in isteği bomba etkisi yaratmıştı. Herkes farkındaydı ki, bu durum Atina'da kriz yaratacaktı. Sonunun iyi mi kötü mü biteceğini kimse bilmiyordu.

O âna kadar kolonide insanlar, Hükümdarların müdahalesi olmadan kendi kafalarına göre yaşamıştı. Hükümdarlar ellerini bile sürmemişti, çünkü zararlı nitelikte veya davranış kurallarına aykırı olmadığı sürece insanların çoğu faaliyetine göz yumarlardı. Koloninin hedeflerinin zararlı olup olmadığı belirsizdi. Koloni, siyasi amaç gütmüyordu ancak entelektüel ve sanatsal bağımsızlık için yapılan bir çağrı niteliğindediydi. Kim bilir böyle bir ortamdan neler çıkacaktı? Hükümdarlar belki de Atina'nın geleceğini kurucularından daha belirgin görebiliyorlardı ve manzara hoşlarına gitmemişti.

Tabii ki Karellen bir gözlemci, müfettiş ya da benzer sıfatta birini göndermek istese, kimse karşı çıkamazdı. Yirmi sene önce Hükümdarlar, bütün izleme cihazlarını etkisiz hale getirdiklerini duyurmuştu; dolayısıyla insanlığın röntgenlenmekten korkmasına gerek kalmamıştı. Ancak bu tarz cihazların varlığı bile, gerçekten istedikleri takdirde Hükümdarlardan hiçbir şeyin gizlenemeyeceği anlamına geliyordu.

Adadakilerin kimisi, bu ziyareti Hükümdarların psikolojilerine dair ufak problemlerden birini çözme şansı olarak görüyordu: Sanata karşı tutumları. Sanat onlar için insan ırkının çocukça sapkınlıklarından biri miydi? Kendi gezegenlerinde herhangi bir sanat dalı mevcut muydu? Mevcutsa, bu estetik odaklı bir ziyaret miydi, yoksa Karellen'in niyeti çok da masumane değil miydi?

Hazırlık süreci boyunca tüm bu konular durmadan tartışılıyordu. Gelecek Hükümdara dair kimse bir şey bilmiyordu ancak karşılaştığı kültürleri sünger gibi emebilen biri olduğu tahmin ediliyordu. Bir yığın keskin zekâ, kendisini bu açıdan sınavacak, vereceği tepkiyi dikkatle inceleyecekti.

Konseyin o zamanki başkanı, Charles Yan Sen adlı bir filozoftu; altmışına merdiven dayamış, yaşamının baharında, alaycı fakat özünde neşeli

bir adamdı. Sen, Sokrates'in sözlerini saptırıldığını düşündüğü için Platon'u çok sevmese de, Platon'un filozof-devlet adamı tanımına tam manasıyla uyuyordu. Adada bu ziyaretten sonuna kadar faydalanmak niyetindeki kişilerden biriydi; Hükümdarlara insanlığın hâlâ inisiyatif sahibi olduğunu, kendi deyimiyle "evcilleşmediğini" göstermek istiyordu.

Atina'da komitesiz hiçbir iş yapılmazdı; demokratik yöntemin olmazsa olmazıydı bu. Hatta birisi eskiden koloniyi iç içe geçmiş komiteler sistemi olarak tanımlamıştı. Ancak Atina'nın gerçek kurucuları olan sosyal psikologların sabır dolu çalışmaları sayesinde işe yarayan bir sistemdi. Topluluk çok kalabalık olmadığından herkes yönetimde az çok söz sahibiydi ve kelimenin tam manasıyla herkes birer vatandaşı.

Sanat camiasının önde gelen ismi George da kaçınılmaz olarak karşılama komitesinde bulunacaktı. Ama iyice emin olmak için bazı bağlantılarını devreye sokmayı ihmal etmedi. Hükümdarlar koloniyi incelemek istiyorlarsa, George da aynı şekilde Hükümdarları incelemek istiyordu. Bu durum Jean'in pek hoşuna gitmedi.

Boyce'ların evindeki o geceden beri Hükümdarlara karşı hafif bir düşmanlık hissediyordu Jean. Sebebini kendi de bilmiyordu. Tek istediği onlardan mümkün olduğunca uzak durmaktı ve adanın bağımsız yapısı onun için en çekici etmendi. Şimdiyse bu bağımsızlığın tehdit altında olduğundan korkuyordu.

Hükümdar, insan yapımı sıradan bir uçakla mütevazı bir iniş yaptı. Daha görkemli bir manzara bekleyenler hayal kırıklığına uğramıştı. Bu gelen Karellen'in bizzat kendisi bile olabilirdi çünkü Hükümdarları birbirlerinden ayırmak mümkün değildi. Sanki hepsi aynı tornadan çıkmıştı. Belki de kimsenin aklının ermediği bazı biyolojik süreçler sonucunda gerçekten de öyle olmuştu.

İlk günden sonra adalılar, yanlarından geçip giden, gezintiye çıkmış resmi aracı umursamaz hale gelmişti. Ziyaretçinin tam adı Thanthalteresco'ydu; bu isim zorluk çıkardığı için kısa sürede yerine "Müfettiş" demeye başladılar. Doymak bilmez istatistik merakı nedeniyle gayet uygun bir isimdi.

Charles Yan Sen, gecenin bir yarısı yorgun argın Müfettiş'le görüşmeye gitmişti. Görüşme yeri, Hükümdarın üs olarak kullandığı uçağıydı. Ev sahibi adalılar savunmasız uykularının tadını çıkarırken, Müfettiş şüphesiz bütün gece çalışmalarını sürdürecekti.

Eve döndüğünde Bayan Sen eşini merakla karşıladı. Misafirleri

eğlendirmek için karısına onların karşısında Xantippe dese de, birbirlerine düşkün bir çifttiler. Bayan Sen önceleri buna karşılık içeceğine baldıran otu katmakla tehdit etmişti, ama neyse ki Yeni Atina'da bu otu bulmak, Eski Atina'daki kadar kolay değildi.

“Başarılı geçti mi?” diye sordu, kocası geciktiği sofraya otururken.

“Sanırım evet. Ama o muhteşem beyinlerinde neler döndüğü hiç belli olmuyor. İlgisini çekmeyi başardım; gayet olumlu yaklaşıyordu. Bu arada eve davet etmediğim için özür diledim. Anlayışla karşıladı. Gelip de tavana kafasını çarpmak istemediğini söyledi.”

“Bugün nereleri gösterdin ona?”

“Koloninin ekmek teknesini. Benim aksime hiç sıkıcı gelmedi Müfettişe. Üretime ilişkin akla gelebilecek her türlü soruyu sordu; bütçemizi nasıl hazırladığımızı, mineral kaynaklarımızı, doğum oranını, nasıl yiyecek elde ettiğimizi falan. Neyse ki yanımda Sekreter Harrison vardı. Hazırlıklı gelmişti; koloninin başlangıcından beri bütün Yıllık Raporlar vardı elinde. İstatistikleri nasıl da paslaştılar, görmeliydin... Müfettiş hepsini ödünç aldı. Bana soracak olursan yarına raporlardaki tüm rakamları ezberlemiş olur. Böylesi zihinsel performans beni hem korkutuyor, hem canımı sıkıyor.”

Esneyip yemeğini tırtıklamaya koyuldu.

“Yarın ilginç bir gün olacak. Okulları ve Akademi'yi gezeceğiz. İşte o zaman biraz da ben soru soracağım. Hükümdarların çocuklarını nasıl yetiştirdiğini bilmek isterim; tabii çocukları varsa.”

Charles Sen, bu sorusuna asla cevap bulamadı, ancak Müfettiş diğer konularda oldukça konuşkandı. Uygunsuz sorulardan öyle güzel sıyrılıyordu ki, izlemesi bile keyif vericiydi. Hatta insana güven bile veriyor denebilirdi.

Aralarında ilk yakınlık, koloninin övünç kaynaklarından biri olan okuldan dönerken kuruldu. “Bu genç dimağları geleceğe hazırlamak büyük bir sorumluluk,” dedi Dr. Sen. “Neyse ki insan fevkalade dayanıklı bir canlı türü; gerçekten rezilce yetiştirilmediği sürece kimsede kalıcı hasar kalmıyor. Amacımızdan sapsak bile küçük kurbanlarımız çabucak atlatacaktır. Ayrıca sizin de gördüğünüz gibi gayet mutlular.” Bir an durup, yolcu koltuğundaki devasa figüre hınzır bir bakış attı. Müfettiş, yakıcı güneşten vücudunun her yerini koruyabilmek adına gümüş renkli, parlak bir tür kumaşa sarınmıştı. Dr. Sen, siyah gözlüklerin ardındaki duygusuz bakışları üzerinde hissediyordu; ya da belki duygu vardı da, insanların anlayabileceği cinsten değildi. “Öyle tahmin ediyorum ki, bu çocukları yetiştirirken karşılaştığımız güçlüklerin benzerlerini siz de insan ırkıyla ilk tanıştığınızda yaşadınız. Sizce de öyle

değil mi?”

“Bazı açılardan öyle,” diye itiraf etti Hükümdar, kasvetli bir sesle. “Ama başka açılardan bakarsak, daha iyi bir benzetme için tarihinizdeki sömürgeci güçlere bakmak yerinde olur. Roma ve İngiliz İmparatorlukları bu nedenle hep ilgimizi çekmiştir. Özellikle Hindistan’da yaşanan durumdan ders çıkarmak mümkün. İngilizlerle aramızdaki fark şu ki, Hindistan’a gitmelerinin aslen bir amacı yoktu; ticaret ya da Avrupa’nın diğer güçlerine karşı düşmanlık gibi önemsiz ve geçici şeyler haricinde akıllarında hiçbir hedef olmamasını kastediyorum. Daha ne yapacaklarını bilemezken imparatorluk oldular ve tam manasıyla mutlu olmaları için eski hallerine dönmeleri gerekti.”

“Peki ya siz?” diye sordu Dr. Sen; eline geçen fırsata karşı koyamamıştı. “Siz vakti gelince eski halinize dönecek misiniz?”

“Hem de hiç tereddütsüz,” diye karşılık verdi Müfettiş.

Dr. Sen daha fazla üstelemedi. Müfettişin açık sözlülüğü pek de gurur okşayan cinsten değildi; ayrıca Akademi’ye varmışlardı. Burada gerçek, kanlı canlı bir Hükümdarın birikiminden faydalanmak için sabırsızlanan bir grup pedagog onları bekliyordu.

“Saygıdeğer meslektaşımızın da size söyleyeceği gibi,” dedi Yeni Atina Üniversitesi’nin Dekanı Profesör Chance, “asıl amacımız, insanlarımızın zihnini bileyip, potansiyellerini gerçekleştirebilmelerine olanak tanımak.” Eliyle nahoş bir şekilde yerkürenin geri kalanını işaret etti. “Bu adanın dışında, insanlık korkarım inisiyatifini yitirdi. Barış içinde yaşıyorlar, her şeyleri var, ama ufukları dar.”

“Peki ya burada?” diye sözünü kesti Hükümdar, ifadesiz bir sesle.

Mizah duygusu zayıf, bunun da az buçuk farkında olan Profesör Chance, misafirine kuşku dolu bir bakış fırlattı.

“Burada, boş vakitleri lanetleyen o çağdışı anlayıştan uzağız. Ama pasif eğlence tüketicileri olmayı yeterli görmüyoruz. Bu adadaki herkesin tek bir tutkusu var, o da şöyle özetlenebilir: Ne kadar önemsiz olursa olsun, bir şeyleri başka herkesten iyi yapmak. Tabii bu herkesin ulaşabildiği bir hedef değil. Ama içinde bulunduğumuz modern dünyada önemli olan bir ideal sahibi olmak. O ideali elde etmek geri planda kalıyor.”

Müfettiş yorum yapmaktan kaçındı. Koruyucu giysilerini çıkarmıştı ancak Ortak Salon’un loş ışığında bile gözlükleri gözünde idi. Dekan bunun fizyolojik bir gereksinim mi olduğunu, yoksa sadece bir çeşit kamuflaj görevi

mi gördüğünü merak etti. Hükümdarların düşüncelerini okumak zaten kolay değilken, gözlükler yüzünden hepten zorlaşıyordu. Ancak ırkının Dünya’da uyguladığı politikalara dair kendisine doğrultulan meydan okur nitelikte ifadelere bir itirazı yok gibi görünüyordu.

Dekan tam atağa kalkacaktı ki, Fen Fakültesi Başkanı Profesör Sperling de ayrı bir cepheden saldırıya geçti.

“Sizin de bildiğiniz gibi, efendim, kültürümüzün en büyük problemlerinden biri, sanat ve bilim arasındaki ihtilaftır. Konu hakkında görüşlerinizi çok merak ediyorum. Tüm sanatçıların anormal olduğu görüşüne katılıyor musunuz? Sizce gerçekten de eserlerinin ya da en azından eseri oluşturma isteklerinin ardında psikolojik bir tatminsizlik mi yatıyor?”

Profesör Chance boğazını temizleyip lafa başlamaya niyetlendi, ama Müfettiş ondan önce davrandı.

“Duyduğuma göre bütün insanlarda belli ölçüde sanatçılık varmış; herkes basit de olsa bir şeyler yaratabilecek kapasiteye sahipmiş. Örneğin dün okullarınızda çizim, boyama ve heykelcilikte kişinin kendini ifade yeteneğine ne kadar önem verildiğini gördüm. Bu güdü herkeste mevcuttu; gelecekte bilim üzerinde uzmanlaşacağı belli kişilerde bile. Dolayısıyla eğer tüm sanatçılar anormalse, tüm insanlar da sanatçıysa, oldukça ilginç bir mantıkla karşı karşıyayız...”

Herkes lafını bitirmesini beklese de, işlerine gelince Hükümdarlar nezaketlerini korumasını biliyordu.

Müfettiş senfoni konserini hasarsız atlattı; ki bu, insan izleyicilerin çoğu için geçerli değildi. Genele hitap eden tek eser Stravinski’nin “Mezmunlar Senfonisi” oldu; programın geri kalanı kulak tırmalayacak derecede modern tarzdaydı. Dinleyicilerin şahsi görüşleri ne yönde olursa olsun, performansın kendisi harikuladeydi, çünkü koloninin dünyanın en iyi müzisyenlerini barındırdığı iddiası boşuna değildi. Rakip bestekârlar arasında programa dahil olmak adına çok çekişmeler yaşanmıştı, ancak bazı karamsar kişiler bunun bir onur olduğundan bile şüpheliydi. Kim bilir, belki Hükümdarlar notaları birbirinden ayırt edemiyordu bile.

Fakat konserden sonra Thanthalteresco üç bestekârı da bulup, “müthiş hünerleri” için onları tebrik etti. Bunun sonucunda bestekârlar yüzlerinde memnun ama şaşkın ifadelerle oradan ayrıldı.

George Greggson ancak üçüncü gün Müfettiş’le tanışma şansı yakalayabildi. Tiyatroda tek menü yerine açık büfe ayarlamıştı: iki tek

sahnelik oyun, dünyaca ünlü bir taklitçinin bir skeci ve bir de bale gösterisi. Bir kez daha tüm gösteriler şahane şekilde sahnelendi ve eleştirmenlerden birinin, “Nihayet Hükümdarların esneyip esmediğini göreceğiz,” öngörüsü yanlış çıktı. Aksine müfettiş, uygun yerlerde defalarca kahkaha attı.

Yine de kimse emin olamıyordu. Belki de gösteriyi tamamen mantık çerçevesinde takip ediyordu ve kendi tuhaf duyguları uyarılmadığı halde sahnedekilere taş çıkaracak kalitede rol yapıyordu; tıpkı ilkel ayinlere katılan antropologlar gibi. Doğru sesleri çıkarıp, kendisinden beklendiği gibi tepki vermesi hiçbir şey kanıtlamıyordu.

George, Müfettiş’le konuşmaya ne kadar can atsa da, bir türlü başaramadı. Gösteriden sonra kendisini tanıtmaya fırsat buldu ama ziyaretçi derhal ortadan kayboldu. Müfettiş’i yalnız yakalamak kesinlikle mümkün değildi, o nedenle George hüsrana içinde eve döndü. Ne söyleyeceğine dair en ufak fikri olmasa da, konuyu bir şekilde Jeff’e getirebileceğinden emindi. Ama artık iş işten geçmişti.

Sinirli hali iki gün sürdü. Karşılıklı vedalaşmalar içinde Müfettiş’in uçağı orayı terk edene kadar da başka gelişme olmadı. Kimsenin aklına Jeff’i sorgulamak gelmemişti; çocuk, George’a konuyu açmadan kafasında epey evirip çevirmiş olmalıydı.

“Baba,” dedi, yatmadan hemen önce. “Bizi ziyarete gelen Hükümdar var ya?”

“Evet?” diye karşılık verdi George keyifsizce.

“Bizim okula geldi, öğretmenlerle konuşurken kulak misafiri oldum. Ne dediğini tam anlamadım ama... Sanırım sesini tanıdım. Dalgalar gelirken bana kaçmamı söyleyen oydu.”

“Bundan emin misin?”

Jeff bir an tereddüt etti.

“Tam emin değilim, ama o değilse de başka bir Hükümdardı. Teşekkür etsem mi diye düşündüm de, artık gitti, değil mi?”

“Evet,” dedi George. “Maalesef öyle. Ama belki sonradan gene gelir. Şimdi uslu bir çocuk ol ve uyu, bu konuyu da daha fazla düşünme.”

Jeff’i aradan çıkarıp, Jenny’nin bakımını tamamladıktan sonra Jean geri geldi, George’un yanındaki halıya oturup kocasının bacaklarına yaslandı. George bunu duygusallık kokan bir hareket olarak görüyordu ama sorun çıkarmaya degecek cinsten değildi.

Diz kapaklarını mümkün olduğunca dışarı çıkarmakla yetindi.

“Peki şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu Jean, yorgun argın. “Gerçek

olduğuna inandın mı?”

“İnandım,” diye cevap verdi George. “Ama belki endişelenmemiz yersizdir. Ne de olsa çoğu ebeveynin sevineceği bir durum; ki ben *elbette* sevindim. Gayet basit bir açıklaması olabilir. Hükümdarlar kolonimize ilgi duymaya başladığına göre, verdikleri sözlere rağmen cihazlarını kullanarak bizi izliyor olmalılar. Farz et ki içlerinden biri o izleme aygıtlarını kurcalarken dalgaların geldiğini gördü. Doğal olarak tehlike altındaki kişiyi uyaracaktır.”

“Ama Jeff’in adını biliyordu, onu unutma. Hayır, bizzat bizi izliyorlar. Bizde bir acayıplık var; dikkatlerini çeken bir şey... Rupert’ın partisinden beri öyle hissediyorum. Garip ama o parti ikimizin de hayatını öyle değiştirdi ki.”

George ona anlayış dolu bir bakış attı, ama gözlerinde başka duygudan eser yoktu. Bu kadar kısa süre içinde bir insanın böylesine değişebilmesi ne kadar da tuhaftı. Jean’i seviyordu; çocuklarının annesi, hayatının bir parçasıydı. Ama hayal meyal hatırladığı George Greggson adlı kişinin bir zamanlar Jean Morrel isminde o gitgide sönen rüyaya duyduğu aşktan geriye ne kalmıştı?

Şimdi sevgisi, bir yanda Jeff ve Jennifer, öbür yanda ise Carolle arasında bölünmüştü. Jean’in Carolle’den haberi olduğunu sanmadığı gibi, durumu başkalarından değil, önce kendisinden duysun istiyordu. Ama nedense hiç söyleyemedi.

“Pekâlâ; Jeff gözetim altında, hatta koruma altında bile denebilir. Sence de bundan gurur duymamız gerekmez mi? Belki Hükümdarlar ona harika bir gelecek planlamıştır. Ne olabilir acaba?”

Jean’in içini rahatlatmaya çalıştığıнын farkındaydı. Kendisi çok kaygılanmasa da, merak ve şaşkınlık duyuyordu. Derken aklına başka bir fikir geldi; daha önce düşünmeliydi bunu. Gözleri otomatik olarak çocuk odasına döndü.

“Acaba tek izledikleri Jeff mi?” dedi.

Vakti geldiğinde Müfettiş raporunu sundu. Adalılar raporu görmek için her şeylerini verirlerdi. Bütün o istatistikler ve kayıtlar, Karellen’in elindeki gücün tamamının değilse de bir kısmının kaynağı olan dev bilgisayarların dipsiz belleklerine girilmişti. Ancak bu tarafsız bilgisayarların elektrikle çalışan zihinleri sonuçları hesaplamadan önce Müfettiş kendi tavsiyelerini sunmuştu bile. İnsan ırkının fikir ve dil yapısına uygun hali şöyle bir şeydi: “Koloniye müdahale etmemize gerek yok. İlginç bir deney, ama geleceği

etkilemesi mümkün değil. Sanatsal faaliyetleri bizi ilgilendirmediği gibi, bilimsel çalışmalarının tehlikeli kulvarlara kaydına dair bir belirti mevcut değil.”

“Planlandığı üzere, şüpheler uyandırmadan Sıfır kod adlı hedefin okul kayıtlarına ulaşmayı başardım. İlgili istatistikler ekte. Sıradışı bir gelişme yaşanmadığı görülüyor. Fakat bildiğimiz gibi dönüşüm nadiren belirti verir.”

“Ayrıca hedefin babasıyla da tanıştım ve benimle konuşmak istediği izlenimine kapıldım. Neyse ki buna fırsat vermedim. Bir şeylerden şüphelendiği açık, ancak tabii ki gerçekleri tahmin etmesi de, sonucu değiştirmesi de mümkün değil.”

“Bu insanlara her geçen gün daha çok acıyorum.”

Müfettiş’in Jeff’te hiçbir tuhaflık olmadığı görüşünü duysa, George Greggson da katılırdı. şaşkınlık yaratan yalnızca tek bir olay olmuştu; sakin bir günde insanın irkilmesine yol açan tek seferlik bir gök gürültüsü gibiydi. Devamı gelmedi.

Yedi yaşındaki diğer bütün çocuklar gibi Jeff de enerji ve merakla dolup taşıyordu. İşine gelince kafası iyi çalışırdı, ama ileride dâhi çıkma riski yoktu. Bazen küçük bir oğlan çocuğunun klasik tanımına tıpatıp uyduğunu düşünürdü Jean, bıkkınlık içinde: “Üstü toz toprak kaplı kuru gürültü”. Gerçi toz toprak kısmı kolay kolay belli olmuyordu; kir iyice birikmedike Jeff’in yanık teninden seçmek mümkün değildi.

Dönem dönem sevecen ya da suratsız olabiliyor, çekingenlikle taşkınlık arasında gidip geliyordu. Ebeveynlerinden birini ötekenden daha çok sevdiğine dair bir emare yoktu ve kız kardeşinin doğumu üzerine hiç kıskançlık göstermedi. Sağlık kartı tertemizdi; hayatı boyunca bir kez olsun hastalanmamıştı. Ama bu çağda, böyle bir iklimde bu durum çok da tuhaf değildi.

Bazı çocukların aksine Jeff babasının yanında hemen sıkılıp ilk fırsatta akranlarına kaçmazdı. George’un sanatsal kabiliyetini taşıdığı belliydi ve yürümeyi öğrenir öğrenmez koloninin tiyatro kulislerini ziyarete başlamıştı. Hatta tiyatronun gayriresmi maskotu halini almıştı; ünlü misafir oyunculara iek vermede artık üstüne yoktu.

Evet, Jeff gayet sıradan bir çocuktur. Adanın kısıtlı arazisinde yürüyüşe çıktıklarında veya bisiklet sürerken George kendini böyle avutuyordu. Zamanın başlangıcından beri babalar ve oğulları nasıl sohbet etmişse, onlar da öyle sohbet ediyordu; tek fark, şimdi konuşacak çok daha fazla konu

olmasıydı. Jeff adayı hiç terk etmemiş olsa da, dış dünyaya dair istediği her şeyi televizyon ekranının binbir gözü aracılığıyla izleyebiliyordu. Tüm koloni mensupları gibi o da insanlığın geri kalanına biraz tepeden bakıyordu. Koloni, seçkin kişilerden oluşuyordu; gelişimin öncüleriydi onlar. İnsanlığı Hükümdarların seviyesine taşıyacaktı, hatta daha bile ötesine. Yarın değil belki, ama elbet bir gün.

O günün bu kadar çabuk geleceğini hiçbiri tahmin etmemişti.

18

Altı hafta sonra rüyalar başladı.

Subtropikal gecenin karanlığında George Greggson akıntıya karşı yüzercesine gerçek dünyaya döndü. Onu uyandıranın ne olduğunu bilmediğinden, bir süre şaşkın ve sersem halde öylece yatmaya devam etti. Sonra yalnız olmadığını anladı. Jean sessizce kalkıp çocuk odasına gitmişti. Jeff'e bir şeyler fısıldıyordu; George ne dediğini duyamadı.

Kendini yataktan dışarı atıp Jean'in yanına gitti. Ufaklık geceleri sık sık uyandırırdu onları, ama horultularına bakılırsa uyumaya devam ediyordu. Ortada başka şey vardı; Jean'i ne rahatsız etmişti acaba?

Çocuk odasını yalnızca duvarlardaki fosforla boyanmış şekiller aydınlatıyordu. George'un loş ışıkta görebildiği kadarıyla, Jean, Jeff'in yanı başına oturmuştu. İçeri girdiğinde Jean ona dönüp, "Ufaklığı uyandırma," diye fısıldadı.

"Sorun nedir?"

"Anladım ki Jeff beni yanında istiyor. O yüzden uyandım."

Çok normalmişçesine sarf edilen bu basit sözler, George'un içini iğrenç bir korkuyla doldurdu. "Anladım ki Jeff beni yanında istiyor." Nasıl anladığını merak ediyordu.

Ama tek sorusu şu oldu:

"Kâbus mu görmüş?"

"Emin değilim," dedi Jean. "Şimdi iyi görünüyor. Ama ben içeri girdiğimde korkmuştu."

"*Korkmamıştım, anne,*" diye incecik bir sitem duyuldu. "Ama çok garip bir yerdi."

"Neresi?" diye sordu George. "Anlat bakayım."

"Dağlar vardı," dedi Jeff dalgın dalgın. "Öyle yüksekti ki. Gördüğüm diğer dağlar gibi değildi ama. Kar yoktu tepelerinde. Bazıları yanıyordu."

"Yanardağ mı gördün yoksa?"

"Yok, hayır. Her taraflarını alev almıştı; mavi mavi alevler. Ben onları seyrederken güneş doğdu sonra."

"Devam et, neden durdun?"

Jeff şaşkın gözlerini babasına çevirdi.

“O da bir acayıptı, baba. Çok hızlı doğdu ve koskocamandı. Bir de, yanlış renkteydi. Parlak maviydi.”

Kan donduran uzun bir sessizlik oldu. Sonra George usulca, “Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Evet. Kendimi biraz yalnız hissettim; o sırada annem geldi beni uyandırdı.”

George bir eliyle oğlunun saçlarını karıştırdı, diğer eliyle de üzerindeki sabahlığı iyice sıktı. Birden buz kesmiş, nedense önemsiz hisseder olmuştu. Ama Jeff’le konuşurken bu durum sesine yansımada.

“Saçma bir rüya işte; akşam çok yemek yedin, ondan oldu. Şimdi unut bunları da uykuna kaldığın yerden devam et, akıllı oğlum benim.”

“Peki baba,” diye cevap verdi Jeff. Birden durup, düşünceli bir tavırla ekledi: “Yine oraya gitmeyi deneyeceğim.”

“Mavi güneş mi?” dedi Karellen çok geçmeden. “Yer tespiti yapmak zor olmasa gerek.”

“Doğru,” diye karşılık verdi Rashaverak. “Aiphanidon İki olduğu kesin. Sülfür Dağları da buna işaret ediyor. Ayrıca belirtmek gerekir ki, zaman algısı da bozuluyor. Gezegen oldukça yavaş döndüğünden o birkaç dakika içinde saatler geçmiştir.”

“Öğrendiklerinin hepsi bu kadar mı?”

“Evet. Daha fazlası için çocuğu doğrudan sorguya çekmem lazım.”

“Bunu göze alamayız. Olaylar doğal akışında seyretmeli, müdahale etmemeliyiz. Ebeveyni bizimle temas kurarsa, belki onlara sorarız.”

“Hiç temas kurmayabilirler de. Ya da kurduklarında çok geç olabilir.”

“Korkarım o konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Şunu asla unutmamalıyız: Bu işlerde kişisel merakımızın hiç önemi yok. Hatta insanlığın mutluluğundan bile daha önemli değil.”

Elini uzatıp bağlantıyı kesmeye hazırlandı.

“İzlemeye devam edin tabii ve tüm sonuçları bana rapor edin. Ama hiçbir şekilde müdahalede bulunmayın.”

Yine de uyandıığında Jeff’te bir değişiklik yoktu.

George hiç değilse buna şükretti. Ama kalbindeki korku büyüyordu.

Jeff için bunların hepsi bir oyundu; korkmaya başlamamıştı henüz. Ne kadar tuhaf olursa olsun, rüya rüyaydı. Uykunun kapılarını araladığı

dünyalarda artık yalnız hissetmiyordu. Zihni, sadece o ilk gece bireyleri birbirinden ayıran uçurumları aşmış Jean'ı çağırmişti. Şimdiyse karşısındaki evrene tek başına, korkusuzca adım atıyordu.

Sabahları sorguya çekiliyordu ve o da hatırladığı kadarıyla rüyalarını aktarıyordu. Bazen sırf kendi deneyimlerinin ötesinde değil, tüm insanlığın hayal gücünün ötesinde manzaraları tarif ederken kelimeler yetersiz kalabiliyordu. Yeni kelimelerle Jeff'i teşvik ediyorlar, hafızasını tazeleyecek renkler ve resimler gösteriyorlar, ardından aldıkları cevapları derme çatma birleştiriyorlardı. Genellikle ortaya çıkan sonuç onlara bir anlam ifade etmiyordu, ama görünüşe bakılırsa Jeff'in aklındaki hayal âlemleri son derece açık seçikti. Tek sorun, ebeveynine aktaramamasıydı. Buna rağmen bazıları gayet anlaşılırdı...

...Uzay. Gezegen yok, etrafta manzara yok, ayak basacak yer yok. Sadece kadife gecenin yıldızları ve havada asılı duran, kıpkırmızı, kalp gibi atan, devasa bir güneş. Bir an büyüyüp solgunlaşıyor, yavaşça küçülüp bir yandan parlaklaşıyordu; sanki içindeki yangına yakıt takviyesi yapılmış gibi. Renk skalasını tırmanıyor, sarının hemen altında duruyor, sonra başa dönüyor, tekrar büyüyüp soğuyor, hırpani, ateş kırmızısı bir bulut halini alıyordu yıldız...

“Tipik bir atımlı değişken,” dedi Rashaverak heyecanla. “Ağır zaman ivmeleri esnasında da karşılaşılar. Hangisi olduğunu tam tespit edemiyorum fakat tanıma en uygun yıldız, Rhamsandron 9. Pharanidon 12 de olabilir.”

“Hangisi olursa olsun, evinden iyice uzaklaşmaya başladı” diye cevapladı Karellen.

“Hem de nasıl...” dedi Rashaverak.)

Burası Dünya'ya benziyordu. Fırtınada sürüklenen nokta nokta bulutlarla kaplı mavi gökte beyaz bir güneş parlıyordu. Çılgın rüzgârlarla köpüren okyanusa inen hafif bir tepe vardı. Ama hiçbir şey kımıldamıyordu; şimşek anında görülen cinsten donuk bir sahneydi. Ve ufukta, çok çok uzaklarda, Dünya'ya ait olmayan bir şey göze çarpıyordu; denizden sıra sıra buhardan sütunlar yükseliyor, gitgide inceliyor bulutlara karışıyordu. Gezegenin kıyısı boyunca eşit aralıklarla dizilmişlerdi. Suni olmak için fazla büyüklüklerdi, ama doğal olamayacak kadar da nizamiydiler.

“Sideneus 4 ve Şafak Sütunları,” dedi Rashaverak. Sesinde hayret vardı. “Evren'in merkezine ulaştı.”

“Hem de yolculuğuna daha yeni başlamışken,” diye karşılık verdi Karellen.)

Gezegen dümdüzdü. Muazzam yerçekimi uzun zaman önce gençliğinin dağlarını tek bir katmana indirgemişti, ki bu dağların boyu hiçbir zaman birkaç metreyi aşmazdı. Oysa burada bile hayat vardı; gezegenin yüzeyinde yer yer renk değiştiren sayısız geometrik şekil cirit atıyordu. Burası iki boyutlu bir dünyaydı ve üzerinde kalınlığı santim bile etmeyen canlılar yaşıyordu.

Gökyüzünde ise öyle bir güneş vardı ki, afyon bağımlıları bile hayal edemezdi. Beyaz olamayacak kadar sıcaktı; morötesine çalan bir hayaletti bu. Hâkimiyeti altındaki gezegenleri, Dünya canlılarını anında yok edecek cinsten radyasyonlarla kavuruyordu. Milyonlarca kilometre kalınlığında gaz ve toz tabakaları kaplıydı gezegen. Morötesi ışınlara maruz kaldıkça rengârenk ışıldıyordu. Bu yıldızın yanında Dünya'nın Güneş'i, öğle vakti ateşböceklerinin ışığı kadar sönük kalırdı.

“Bilinen evrende bu tanıma uyan yalnızca Hexanerax 2 var,” dedi Rashaverak. “Oraya ulaşmayı başaran gemi sayımız bir elin parmaklarını geçmez. Onlar bile iniş yapmayı riske etmediler; öyle bir gezegende yaşam olacağını nereden bilebilirlerdi?”

“Görünüşe göre,” dedi Karellen, “siz bilim görevlileri sandığınız kadar titiz çalışmamışsınız. Eğer o ‘şekiller’in düşünme yeteneği varsa iletişim kurma konusunda çok ilginç sorunlar yaşayacağız demektir. Üçüncü boyuttan haberleri var mı acaba?”)

Gece gündüzün, yılların ya da mevsimlerin anlamını asla bilemeyecek bir gezegendi. Renk renk altı farklı güneş aynı göğü paylaşıyordu; bu nedenle ancak ışığın rengi değişiyor, asla karanlık olmuyordu.

Çakışan yerçekimlerinin etkisi nedeniyle gezegen, akıl almaz ölçüde karmaşık yörüngesinde halkalar çiziyor, aynı yolu asla iki kere gitmiyordu. Her an eşsizdi; o esnada altı güneşin evrendeki pozisyonu, bir daha sonsuza dek tekrarlanmayacaktı.

Ve burada bile yaşam vardı. Gezegen bir yandan merkezde ateşlerle kavruluyor, öte yandan dış kesimlerinde buzul çağı yaşıyor olsa da, üzerinde akıllı canlılar bulunuyordu. Çok yüzeyli dev kristaller karmakarışık geometrik yapılar oluşturuyor, soğuk zamanlarda hareketsiz kalıp, hava yeniden ısınınca mineral damarları boyunca ufak ufak uzuyordu. Bir düşünceyi tamamlamaları bin sene de sürebilirdi. Onlar için önemi yoktu; evren henüz gençti ve Zaman önlerinde sonsuzluğa uzanıyordu.

“Bütün kayıtları inceledim,” dedi Rashaverak. “Ne böyle bir gezegenden ne de böyle bir güneş kombinasyonundan haberimiz var. Evrenimiz içinde bulunuyor olsa, gemilerimizin menzili dışında bile kalsa astronomlarımız illa ki tespit ederdi.”

“O halde Galaksi’yi terk etti.”

“Evet. Çok kalmamıştır.”

“Kim bilir? Rüya görüyor sadece. Uyandığında yine aynı kişi. Bu daha ilk aşama; dönüşüm başlayınca görürüz.”)

“Sizinle tanışmıştık, Bay Greggson,” dedi Hükümdar kasvetle. “İsmim Rashaverak. Hatırladığınızdan şüphem yok.”

“Evet,” dedi George. “Rupert Boyce’un partisinde. Unutacağımı sanmıyorum. Sizinle tekrar görüşmek istedim.”

“Neden görüşmek istediğinizi söyler misiniz?”

“Bence zaten biliyorsunuz.”

“Belki öyle; ama kendi kelimelerinizle ifade ederseniz ikimiz için de faydalı olur. Şaşıracaksınız ama ben de durumu anlamaya çalışıyorum ve bazı açılardan sizin kadar bilgisizim.”

George hayretle Hükümdara baktı. Bu hiç aklına bile gelmemiştir. Bilinçaltında Hükümdarların her şeyi bildiğini, her şeye kadir olduğunu sanıyordu; Jeff’in bu yaşadıklarının cevabını elinde tuttıklarını, hatta belki de sorumlusu olduklarını düşünmüştü.

“Anladığım kadarıyla,” dedi George, “adanın psikoloğuna teslim ettiğim raporları okudunuz, dolayısıyla da rüyalardan haberiniz var.”

“Evet, haberimiz var.”

“Hayal ürünü olduklarına bir an olsun inanmadım. Öyle muhteşemlerdi ki, saçma gelecek biliyorum ama gerçeğe dayanıyor olmalılar.”

Merakla Rashaverak’a baktı; onay mı, ret mi beklediğini kendi de bilmiyordu. Hükümdar bir şey söylemedi. Sakin gözlerle George’u izlemekle yetindi. Neredeyse yüz yüze oturuyorlardı, çünkü bu tarz görüşmeler için özel tasarlanmış odanın zemini iki kattı; Hükümdarın dev sandalyesi George’unkinden bir metre kadar aşağıda kalıyordu. Bu bir dostluk göstergesiydi. Görüşme talebinde bulunan kişilerin içini rahatlatmak, Üzerlerindeki tedirginliği atmaktı amaç.

“Endişelendik ama başta paniğe kapılmadık. Jeff uyandığında gayet normal görünüyordu ve rüyalarından rahatsız değildi. Sonra bir gece...” Tereddüde düşüp çekingen gözlerini Hükümdara dikti. “Doğaüstü şeylere hiç

inanmazdım; bilim insanı değilim ama her şeyin mantıklı bir açıklaması olduğunu düşünürdüm.”

“Var zaten,” dedi Rashaverak. “Ne gördüğünüzü biliyorum; sizi izliyordum.”

“Ben de bundan şüpheleniyordum. Ama Karelle cihazlarınızla bizi izlemeyeceğinize söz vermişti. Neden sözünüzde durmadınız?”

“Sözümüzde durduk. Gözetmen, insan ırkının artık izlenmeyeceğini söylemişti. Yalan değildi. Sizin çocuklarınızı izliyorduk, sizi değil.”

Rashaverak’ın sözlerinin ne anlama geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü. O an George’un beti benzi attı.

“Yani...?” dedi güç bela. Boğazı düğümlendiğinden cümleye tekrar başlaması gerekti. “Tanrı aşkına, *çocuklarım insan değilse ne?*”

“Biz de onu anlamaya çalışıyoruz,” dedi Rashaverak ciddiyetle.

Son zamanlar Ufaklık adıyla çağrılan Jennifer Anne Greggson, gözlerini sımsıkı yummuş, sırt üstü yatıyordu. Uzun bir süre gözlerini açmadı; açmayacaktı da, çünkü okyanusun ışık girmeyen derinlerindeki çeşit çeşit duyuya sahip canlılar gibi, onun için de görme duyusu gereksizdi artık. Etrafını çevreleyen dünyayı algılayabiliyordu; hatta çok daha fazlasını...

Sebebi neydi bilinmez, kısa süreli bebeklik döneminden kalma bir alışkanlıktan vazgeçememişti. Eskiden sesini çok sevdiği çingırağını, şimdi sürekli değişen, karmaşık bir ritimle çalıyordu. Bu garip ritim değişimini duyan Jean, uykusundan uyanıp bir hışımla çocuk odasına dalmıştı. Ama çılglık çılgılığa George’u çağırmasının tek sebebi ses değildi.

O parlak renkli alelade çingırak yerden yarım metre havalanmış, hiçbir şeye temas etmeden düzenli bir ritimle çalıyordu, Jennifer Anne ise yumuk ellerini sıkmış, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümsemeyle beşiğinde yatıyordu.

Geç başlamıştı ama hızla ilerleme kaydediyordu. Kısa sürede abisini geçecekti, çünkü beyninde unutulması gereken çok fazla gereksiz bilgi yoktu.

“İyi ki oyuncağına dokunmamışsınız,” dedi Rashaverak. “Yerinden oynatabileceğinizi sanmıyorum; ama başarsaydınız, kız sinirlenebilirdi. Sonra ne olurdu, kestiremiyorum.”

“Yani bir şey yapamaz mısınız?” diye sordu George durgun bir tavırla.

“Sizinle dürüst konuşacağım. İzleyip, inceleyebiliriz, ki zaten öyle yapıyoruz. Ama müdahale edemeyiz, çünkü biz de anlam veremiyoruz.”

“Peki ne yapmalıyız? Ve niye bunlar bizim başımıza geldi?”

“İlla ki birinin başına gelecekti. Atom bombasının zincirleme reaksiyonunu tetikleyen ilk nötronun nasıl diğerlerinden farkı yoksa, sizi de özel kılan herhangi bir şey yok. İlksiniz işte. Başka herhangi bir nötron da aynı işi görebilirdi, Jeff yerine ise dünyadaki başka herhangi bir çocuğun başına gelebilirdi. Buna Mutlak Dönüşüm adını veriyoruz. Artık sizden saklamamızın anlamı yok; nihayet açık konuşabiliriz. Dünya’ya geldiğimizden beri bunun olmasını bekliyorduk. Nerede, ne zaman baş göstereceği belli değildi. Ta ki sizinle şans eseri Rupert Boyce’un partisinde tanışmamıza kadar. O zaman anladım ki, dönüşüm, eşinizin çocuklarıyla başlayacak.”

“Ama... Daha o zamanlar evli değildik. Hamile bile...”

“Evet, biliyorum. Ama Bayan Morrel’in zihni aracılığıyla bir anlığına da olsa yaşayan kimsenin bilemeyeceği bilgiler aktarıldı. Bayan Morrel’le yakından bağlantılı başka bir zihinden gelmiş olmalıydı. Bu zihnin henüz doğmamış olması önemli değildi, çünkü Zaman, sandığınızdan çok daha garip işler.”

“Sanırım anlamaya başlıyorum. Jeff bu bilgilere sahip; başka dünyaları görebiliyor ve sizin nereden geldiğinizi biliyor. Ve daha doğmamış da olsa, bir şekilde Jean onun düşüncelerini yakaladı.”

“Elbette o kadar basit değil; ama aklınızın alabileceği ölçüde gerçeğe en yakın anlatım sanırım bu. Tarih boyunca uzay ve zamanın ötesinde açıklanamaz güçlere sahip insanlar olagelmıştır. Bu güçlere asla anlam veremediler; getirdikleri açıklamaların neredeyse tamamı saçmalıktı. Nereden mi biliyorum? Bu konu üzerine o kadar çok kitap okudum ki!”

“Ama içlerinde akla yatkın ve kullanışlı bir benzetme mevcut. Edebiyatınızda tekrar tekrar karşınıza çıkıyor. Her insanın, etrafı okyanusla çevrili birer ada olduğunu düşünün. Dünya görünüşte izole bir yer, ama gerçekte her parçası, kökündeki ana kayalarla birbirine bağlı. Okyanuslar yok olsa, ortada ada diye bir şey kalmazdı. Hepsi tek bir anakaraya bağlanırdı, ama bireyselliklerini yitirirlerdi.”

“Sizin deyiminizle telepati de böyle bir şey. Uygun şartlar altında zihinler birleşip birbiriyle bilgi alışverişi yapabilir, tekrar ayrıldıklarında öbür zihnin hatıralarını taşıyabilir. En üst mertebesinde bu güç, zaman ve uzayın bilindik kısıtlamalarına maruz kalmaz. Jean’in doğmamış çocuğunun bilgilerini edinebilmesi de bu sayede oldu.”

George bu akıl almaz fikirlerle boğuşurken uzun bir sessizlik çöktü.

Olaylar şekillenmeye başlamıştı. İnanılmaz bir şekildi bu, ama kendi içinde tutarlıydı. Hem Rupert Boyce'un evindeki o geceden beri yaşanan tüm olaylara bir açıklama getiriyordu; tabii böylesi anlaşılmaz bir şeye açıklama denebilirse. Ayrıca şimdi fark ediyordu ki, Jean'in doğaüstü fenomenlere olan ilgisinin de sebebi buydu.

“Bunu başlatan ne?” diye sordu George. “Ve sonu nereye varacak?”

“Ona biz de cevap veremeyiz. Ancak evrende pek çok farklı ırk bulunuyor ve bir kısmı bu güçleri sizin ya da bizim türlerimizin ortaya çıkışından çok önce keşfetti. Sizin de kendilerine katılmanızı bekliyorlardı; şimdi ise vakti geldi.”

“Peki sizin göreviniz ne?”

“Muhtemelen çoğu insan gibi siz de bizi efendileriniz olarak gördünüz. Bu yanlış. Sadece sizin korumalarınızдық; bize ‘yukarıdan’ atfedilen görevi yerine getiriyorduk. Tanımlaması güç bir görev bu. Zor bir doğumun ebeleri diyebilirsiniz bize. Yepyeni, muhteşem bir şeyin dünyaya gelmesine yardımcı oluyoruz.”

Rashaverak duraksadı; bir an söyleyecek söz bulamamıştı sanki.

“Evet, ebelik yapıyoruz. Ama biz kendimiz kısırız.”

Tam o anda George anladı ki, kendilerinininkinin fersah fersah üstünde bir trajediyle karşı karşıyaydılar. İnanılmazdı ve sanki adildi de. Hükümdarlar sahip oldukları güçlere ve zekâyâ karşın evrimsel bir çıkmaza girmişlerdi. Hemen her konuda insanlıktan üstün bu büyük, soylu ırkın geleceği yoktu ve hepsi bunun farkındaydı. Buna kıyasla George'un kendi sorunları gözüne önemsiz gelmeye başlamıştı.

“Neden Jeffrey’i izlediğinizi şimdi anladım,” dedi. “Deneyinizde onu kobay olarak kullanıyordunuz.”

“Aynen öyle; fakat deney bizim kontrolümüzde değildi. Biz başlatmadık. Yalnızca gözlem yapıyorduk. Zorunda kalmadıkça müdahale etmedik.”

Öyle, diye aklından geçirdi George. Dalgalar... Değerli bir kobayın başına bir iş gelmesini kimse istemezdi. Sonra böyle düşündüğü için kendinden utandı; kızmak yersizdi.

“Son bir sorum var,” dedi. “Çocuklarımızı ne yapacağız?”

“Vaktiniz varken tadını çıkarın,” diye cevap verdi Rashaverak, nazikçe. “Yuvadan uçmalarına az kaldı.”

Her yaştan ebeveyne verilebilecek bir tavsiyeydi; ama bu kez hiç olmadığı kadar korkunç ve tehdit doluydu.

19

Öyle bir zaman geldi ki, Jeffrey'nin rüyaları artık günlük hayatından ayrı değildi. Okula gitmiyordu ve Jean ve George'un günlük rutini de tepetaklak olmuştu. Dünyanın geri kalanı da çok geçmeden öyle olacaktı.

Arkadaşlarıyla görüşmeyi kestiler; sanki yakında onların da kendi dertlerinde boğulacaklarının farkındaydılar. Bazen sokakta pek insan olmayan sessiz gecelerde birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyorlardı. Tekrar evliliklerinin ilk günlerindeki kadar yakınlaşmışlardı; ileride başlarına gelecek trajedinin bilinmezliği karşısında birbirlerinden güç alıyorlardı.

Başta çocuklar evde uyurken dışarı çıkmak onları suçlu hissettirmişti ama sonra anladılar ki, Jeff ve Jenny, ebeveynlerinin aklının ermeyeceği yöntemlerle kendi başlarının çaresine bakar olmuşlardı. Tabii Hükümdarlar da göz kulak oluyordu. Bu fikir içlerini rahatlatmıştı; sorunları karşısında yalnız değillerdi; o bilge ve anlayışlı gözler yeri geldiğinde nöbeti devralıyordu.

Jennifer uyuyordu. İçinde bulunduğu durumu daha iyi tarif edecek kelime yoktu. Dışarıdan bakıldığında normal bir bebektir, ama etrafında öyle bir potansiyel güç vardı ki, Jean artık çocuk odasına giremez olmuştu.

Gerek de yoktu. Bir zamanlar Jennifer Anne Greggson olan varlık henüz gelişimini tamamlamamıştı fakat krizalit uyku halinde bile ihtiyaçlarını karşılayacak kadar çevresine müdahale edebiliyordu. Jean sadece bir kere mama yedirmeye kalktı, onda da başarılı olamadı. Kendi seçtiği vakitte, kendi istediği şekilde yiyordu yemeğini Jennifer.

Buzdolabındaki yiyecekler tek tek ortadan kayboluyordu; ama Jennifer Anne beşiğinden dışarı adım bile atmamıştı.

Çıngırak susmuş, çocuk odasının bir köşesine atılmıştı. Jennifer Anne yine oynamak isterse diye kimse dokunmaya cesaret edemiyordu. Bazen evdeki eşyaları dizerek garip şekiller oluşturuyordu ve George'a göre duvarlardaki fosforlu boyalar her zamankinden daha fazla parlıyordu.

Jennifer hiç sorun çıkarmadı; ne yardımlarına, ne sevgilerine gerek duyuyordu. Belli ki az zaman kalmıştı ve bu sürede çaresizlik içinde dört kolla Jeff'e sarılmışlardı.

Jeff de değişiyordu fakat ebeveynlerini unutmamıştı. Bebekliğinden itibaren ellerinde büyümüş çocuk, gözleri önünde adım adım kişiliğini yitiriyordu. Yine de bazen her zamanki gibi onlarla sohbet eder, yaşanacaklardan habersizmişçesine oyuncaklarından ve arkadaşlarından bahsederdi. Ama çoğunlukla anne babasını görmezden geliyor, yokmuşlar gibi davranıyordu. Artık uyumuyordu, ancak George ve Jean uyumak zorundaydı; her ne kadar kalan zamanlarını mümkün olduğunca dolu dolu geçirmek isteseler de.

Jenny'nin aksine fiziksel nesnelere üzerinde anormal güçleri varmış gibi görünmüyordu; belli bir olgunluğa eriştiği için ihtiyaç duymuyor olabilirdi. Onun tuhaflığı tamamen akıl dünyasıyla sınırlıydı, ki rüyaları artık çok baskın bir rol oynamıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp saatler boyu kıpırdamadan dururdu; başka kimsenin duymadığı sesleri dinliyordu sanki. Zihnine, nereden ya da hangi zamandan geldiği belli olmayan bilgiler hücum ediyordu; yakında beynini dolduracak ve Jeffrey Angus Greggson adlı henüz gelişmekte olan canlıyı yok edecekti.

Ve Fey oturacak, kederli, şaşkın gözlerle ona bakıp sahibinin nereye gittiğini, ne zaman geri döneceğini sorgulayacaktı.

Jeff ve Jenny dünyada ilkti, ama çok geçmeden başkaları da ortaya ıktı. Diyardan diyara yayılan salgın bir hastalık gibi metamorfoz aniden bütün insanlığı sardı. On yaş üstü kimse etkilenmediği gibi, o yaşın altındaki kimsenin kaçışı yoktu.

Medeniyet bitmişti, insanlığın zamanın başlangıcından beri sürdürdüğü mücadele sona ermişti. Birkaç gün içinde insanlık geleceğini yitirmişti, çünkü bir ırkın çocukları elinden alınırsa bütün tutkuları yok olur, hayatta kalma istekleri tkenirdi.

Yüz yıl önce olsa insanlar paniğe kapılırdı, ama şimdi kimse kılını kıpırdatmadı. Dünya hissizleşmiş, büyük şehirler cansız ve suskundu. Yalnızca hayati önem taşıyan endüstriler çalışmaya devam etti. Tüm gezegen yas tutuyordu sanki; yitip giden geleceğine ağıtlar yakıyordu.

Ve sonra, şimdiye çoktan unutulmuş bir çağda yaptığı gibi Karellen yine insanlığa seslendi. Bu sefer sondu.

20

Milyonlarca radyodan Karella'nın sesi yükseldi: "Burada işim neredeyse bitti. Bu işin ne olduğunu yüz senenin ardından nihayet açıklayabilirim."

"Sizden saklamamız gereken çok şey oldu; Dünya'da kaldığımız sürenin yarısı boyunca kendimizi sizden sakladık örneğin. Biliyorum ki içinizden bazıları bu gizliliği gereksiz görüyordu. Varlığımıza alıştınız; atalarınızın bizi görünce nasıl tepki vereceğini hayal bile edemezsiniz. Ama en azından gizliliğimizin amacını anlayabilirsiniz. Bilin ki, bir sebebimiz vardı."

"Sizden gizlediğimiz en önemli şey, Dünya'ya geliş amacımızdı. Üzerinde durmadan kafa yordunuz. Şimdiye dek size söyleyemedik, çünkü bizim haddimiz değildi."

"Yüz sene önce gezegeninize gelip kendi kendinizi yok etmenizi önledik. Bu gerçeğe kimsenin karşı çıkacağını sanmam; ama kendinizi ne şekilde yok edecektiniz, işte onu anlamadınız."

"Nükleer silahları ve cephaneliklerinizde biriktirdiğiniz diğer tehlikeli oyuncakları yasakladığımız için fiziksel tehlikeyi bertaraf ettik. Sandınız ki, tek tehlike buydu. Biz de öyle sanmanızı istedik. Ama gerçekler başkaydı. Karşınızda daha büyük bir tehlike vardı ve bambaşka bir yapıdaydı; ayrıca ilgilendirdiği tek ırk sizinki değildi."

"Pek çok gezegen nükleer savaşın eşiğine geldi, felaketi önledi, barış dolu, mutlu medeniyetler kurdu; ama sonunda ne olduğunu anlamadıkları güçler tarafından yeryüzünden silindiler. Bu güçlerle ilk kez yirminci yüzyılda tanışmaya başladınız. O nedenle eyleme geçmemiz gerekti."

"Yirminci yüzyıl boyunca insan ırkı adım adım uçurumun kıyasına yaklaşıyordu; böyle bir tehlikenin farkında bile değildi. O uçurumun öbür tarafına geçmek için tek bir köprü mevcut. Yardım almadan çok az ırk bu köprüyü bulabildi. Bazıları yol yakınken geri döndü, hem tehlikeden kurtuldu, hem ödülünden feragat etti. Dünyaları zahmetsiz zenginliklere sahip cennetvari adalara dönüştü, ancak evrenin hikâyesinde artık bir rol oynamıyorlardı. Sizin kaderiniz böyle olamazdı; o kadar talihli değildiniz. İrkiniz hayati önem taşıyordu. Köprüyü asla bulamayacağınız için uçurumdan

aşağı yuvarlanacak, başkalarını da aşağı çekecektiniz.”

“Korkarım bu konuşmada anlatacağım her şeyde böyle benzetmeler kullanmak zorundayım. Size söylemek istediğim çoğu şeyi tanımlayacak kelimeleriniz, kavramlarınız yok; hatta bizim de bu konulara dair her şeyi bildiğimiz söylenemez.”

“Daha iyi anlayabilmek için geçmişe dönüp, atalarınızın aşına olduğu ama sizin unuttuğunuz, bizim de unutmanıza yardımcı olduğumuz pek çok şeyi yeniden hatırlamanız gerekiyor. Buradaki misafirliğimizin temelinde büyük bir aldatmaca yatıyor; yüzleşmeye hazır olmadığınız bazı gerçekleri saklamak zorundaydık.”

“Biz gelmeden önceki yüzyıllarda bilim insanlarınız fiziksel dünyanın sınırlarını keşfetti ve sizi buhar enerjisinden atom enerjisine taşıdı. Batıl inançları geride bırakmıştınız; insanlığın tek gerçek dini bilim olmuştu. Batılı azınlığın insanlığın geri kalanına armağanıydı bu ve diğer bütün inançları silip atmıştı. Hâlâ varlığını sürdürenler ise biz geldiğimizde çoktan can çekişir haldeydi. Bilimin her şeyi açıklayabileceğine inanılıyordu; bilimin kapsamına girmeyen güç yoktu, er ya da geç her olaya ışık tutabilirdi. Evrenin nasıl meydana geldiği sonsuza dek bilinmeyecekti belki ama o andan itibaren yaşanan her şey fizik kanunlarına bağlıydı.”

“Ancak içinizde doğaüstü olgularla ilgilenenler, ne kadar kendi sanrılarının içinde boğulmuş da olsalar, gerçeğin bir kısmını görmüşlerdi. Zihinsel güçler olduğu gibi, zihnin ötesinde güçler de vardır. Bilim çerçevesinde incelemeye kalksanız çerçeveniz tuzla buz olur. Çağlar boyu anormal o kadar çok fenomen bildirildi ki; hayaletler, telepati, önsezi... Bunlara ad koydunuz ama bir açıklama getiremediniz. Başta bilim hepsini görmezden geldi, hatta beş bin yıldır ortaya çıkan onca görgü tanığına rağmen varlıklarını reddetti. Ama doğruluk payları var ve eğer evrene dair bir teorinin eksiksiz olmasını istiyorsanız, bu fenomenleri ihmal edemezsiniz.”

“Yirminci yüzyılın ilk yarısında bazı bilim insanlarınız bu konuları incelemeye başladı. Farkında değillerdi fakat Pandora'nın Kutusu'yla oynuyorlardı. Açığa çıkması muhtemel güçler, bir atomdan kat kat daha tehlikeliydi. Çünkü fizikçiler ancak Dünya'yı mahvedebilirdi; parafizikçilerinse yıldızları altüst etmesi mümkündü.”

“Buna izin veremezdik. Yarattığınız tehdidi tam olarak açıklayamam. Bizim için bir tehlike teşkil etmezdi, o nedenle iyi kavrayamıyoruz. Şöyle diyelim; telepatik bir kansere dönüşebilir, kötü huylu bir zihniyet olarak evrende çözünüp sizden daha üstün zihinleri zehirleyebilirdiniz.”

“İşte bu yüzden Dünya’ya geldik; daha doğrusu *gönderildik*. Her türlü kültürel alanda gelişiminizi durdurduk, ama en önemlisi paranormal fenomenler üzerine tüm çalışmaları inceledik. Medeniyetlerimiz arasındaki fark nedeniyle diğer bütün yaratıcı başarıya da engel olduğumuz farkındayım. Fakat bu sadece bir yan etkiydi ve çok da önem teşkil etmiyor.”

“Şimdi size söyleyeceğim şeyi oldukça şaşırtıcı hatta inanılmaz bulabilirsiniz. Bu potansiyelin, gizli güçlerin hiçbirine sahip değiliz, ne olduklarını da çözemedik. Zekâmız sizden çok daha güçlü de olsa, zihninizdeki bir şeye hep uzak kaldık. Dünya’ya geldiğimizden beri sizi inceliyoruz; çok şey öğrendik, daha da öğreneceğiz, ama aradığımız cevapları bulabileceğimizi pek sanmıyorum.”

“İrklarımız çoğu açıdan benzerlik gösteriyor; bu görev bize bu yüzden verildi. Ancak başka konularda evrimin iki farklı ucunu temsil ediyoruz. Zihinlerimiz gelişimlerinin sonuna geldi. Şu anki haliyle sizinki de öyle. Ama siz bir sonraki aşamaya geçebiliyorsunuz; aramızdaki fark tam da burada ortaya çıkıyor. Potansiyelimizi tükettik, ama sizinkine henüz el değmedi. Bahsettiğim güçlerle aranızda anlam veremediğimiz bir bağ var. Bu güçler şimdi gezegeninizde uyanışa geçti.”

“Size vakit kazandırdık; bu güçler gelişene kadar sizi bir kenarda beklettik, şimdiyse kendileri için özel hazırlanan kanallara hücum edecekler. Gezegeninizi iyileştirmeye, yaşam standardınızı yükseltmeye, adalet ve barış getirmeye yönelik uygulamalarımızı, işlerinize karışmamız istendiği için zaten yapmamız gerekiyordu. Ama bu büyük değişim sizi gerçeklerden korudu, dolayısıyla bizim de işimize yaradı.”

“Biz yalnızca sizin koruyucularınızız. Evrenin hiyerarşisinde ırkımızın hangi mertebede olduğunu merak etmişsinizdir. Sizden üstün olduğumuz gibi, bizden de üstün başkası var ve bizi amaçları doğrultusunda kullanıyor. Kim olduğunu öğrenemesek de, uzun çağlardan beri onun emrindeyiz ve sözünden çıkmaya cesaret edemiyoruz. Defalarca bize emir verdi, biz de medeniyetin başındaki bir gezegene gidip oradaki canlılara kılavuzluk ettik, her ne kadar biz o yoldan gidemesek de. Siz şimdi o yolun yolcusunuz.”

“Teşvik etmek için gönderildiğimiz süreci tekrar tekrar inceledik; kendi kısıtlamalarımızı aşmanın yolunu buluruz diye ümit ettik. Ancak gerçeğin siluetinden fazlasını göremedik. Bize Hükümdarlar dediniz; bu ismin ne kadar ironik olduğunu hiç fark etmediniz. Bizim üstümüzdekine de Zihindar diyelim. Bir çömlekçinin çarkını kullandığı gibi kullanıyor bizleri.”

“Ve o çarkta şekillenen kil sizin ırkınız.”

“Henüz yalnızca bir teori olsa da, inanıyoruz ki Zihindar, büyüyüp, gücünü arttırıp, evrene dair farkındalığını geliştirmeye çalışıyor. Maddenin boyunduruğundan çok önceden kurtulan Zihindar, şimdi bünyesinde pek çok ırk barındırıyor. Evrenin dört bir yanındaki zeki canlıları tanıyor. Neredeyse hazır olduğunuzu görünce bizi buraya gönderdi ki, sizi dönüşüme hazırlayalım.”

“İrkınızın daha önceden yaşadığı bütün değişimler yüzyıllar aldı. Fakat bu zihinsel bir dönüşüm, bedensel değil. Evrim standartlarına kıyasla bir anda olacak, yer yerinden oynayacak. Şimdiden başladı bile. Homo Sapiens türünün son nesli olduğunuz gerçeğiyle yüzleşmeniz gerekiyor.”

“Bu dönüşümün nasıl işlediğine dair pek bir şey söyleyemeyiz. Nasıl ortaya çıktığını, vakti geldiğinde Zihindarın ne şekilde tetiklediğini biz de bilmiyoruz. Sadece, tek bir bireyle başladığını keşfettik; hep bir çocuk oldu bu. Sonra da dalga dalga her tarafa yayıldı; doymuş bir çözültideki ilk çekirdeğin etrafında kristaller oluşması gibi. Yetişkinler dönüşümden etkilenmeyecek çünkü zihinleri çoktan şekillendi ve artık değiştirilemez.”

“Birkaç yıl içinde süreç tamamlanacak. İnsan ırkı ikiye ayrılmış olacak. Geri dönüşü yok; Dünya’yı eski haline çevirmeniz mümkün değil. İrkınızın bütün ümitleri ve hayalleri artık suya düştü. Şimdi Dünya’yı veliahtlarınız devralacak. Onları asla anlayamayacak olmanız da sizin trajediniz. Zihinleriyle iletişim bile kuramayacaksınız. Hatta sizin bildiğiniz tarzda bir zihinleri de bulunmayacak. Siz nasıl trilyonlarca hücreden oluşuyorsanız, onlar da tek bir varlık olacaklar. İnsan diyemeyeceksiniz onlara, ki zaten değiller.”

“Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz için anlattım size bunları. Birkaç saat içinde kıyamet kopacak. Bense, onları korumakla görevlendirildim.”

“İçlerinde uyanan güçlere karşın etrafındakiler tarafından yok edilebilirler; evet, durumu anlayınca bunu ebeveynleri bile yapabilir. Herkesin iyiliği için onları alıp sizden uzaklaştırmalıyım. Yarın gemilerimiz tahliyeye başlayacak. Engel olmaya kalkarsanız sizi suçlayamam, ama bir işe yaramayacak. Bizden bile üstün güçler uyanıyor; ben yalnızca onların elçilerinden biriyim.”

“Peki ya sonra? Görevinizi tamamladıktan sonra sizi ne yapacağız? En kolay ve belki de en merhametli seçenek hepimizi yok etmek olurdu; ölümcül yarası bulunan, çok sevdiğiniz bir hayvanı öldürmek gibi tıpkı. Ama bunu yapamam. Kalan yıllarınızda sizi nasıl bir gelecek beklediği size kalmış.

Umuyorum ki, insanlık boşa yaşamadığının bilinciyle ebedi uykusuna dalar.”

“Çünkü dünyaya getireceğiniz şey size tamamen yabancı olacaktır; sizin tutkularınızı, hayallerinizi paylaşmayabilir, en büyük başarılarınıza burun kıvrabilir; yine de harika bir şey yaratmış olacaksınız ve bu tamamen sizin eseriniz olacak.”

“Bizim ırkımız unutulduğunda bile sizinkinin bir parçası yaşıyor olacak. O nedenle yapmak zorunda olduğumuz şeyler yüzünden bize lanet okumayın. Ve şunu asla aklınızdan çıkarmayın: Size hep gıptayla bakacağız.”

21

Jean eskiden ağlardı, ama Şimdi ağlamıyordu. Sönük, ruhsuz günıŐıđının altına boyadığı adada, Sparta'nın ikiz tepeleri üzerinden Hükümdar gemisi belirdi. O kayalık adada kısa süre önce oğlu mucizevi Şekilde ölümden dönmüştü; artık o mucizenin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bazen merak etmiyor değildi; Hükümdarlar karıŐmasa, Jeff'i kaderine bıraksa daha mı iyi olurdu acaba? Ölümlle başa çıkabilirdi; önceden çıkmıştı da; doğal sürecin bir parçasıydı ne de olsa. Ama böylesi, ölümden çok daha tuhaf, çok daha kesindi. Bugüne dek insanlar ölse de, insan ırkı yaşamına devam ederdi.

Çocuklar çıt çıkarmadan öylece duruyordu. Kumların üzerinde dağınık gruplar halinde bekliyorlar, birbirlerini hiç umursamıyorlardı; tıpkı sonsuza dek terk edecekleri evlerinde olduğu gibi. Çoğunun kucağında yürüyemeyecek kadar küçük bebekler vardı; ya da yürümeyi gereksiz kılacak güçlerini kullanmak istemiyorlardı. George'a göre cansız nesnelere hareket ettirebiliyorlarsa, kendi bedenlerini de hareket ettirebilirlerdi. Neden Dünya'dan ayrılmak için Hükümdar gemilerine ihtiyaç duyuyorlardı ki?

Önemi yoktu. Gidiyorlardı işte ve böyle gitmeyi tercih etmişlerdi. Sonra birden George aklını kurcalayanın ne olduğunu anladı. Uzun zaman önce bir yerlerde yüz yıllık bir aktüalite filminde böylesi bir toplu göçe rast gelmişti. Birinci Dünya SavaŐı'nın başlarında olmuştu veya ikincisinin. Trenler dolusu çocuk, tehdit altındaki Őehirleri yavaş yavaş terk ediyor, çoğunun bir daha göremeyeceği ebeveynlerini geride bırakıyordu. Bazıları ağlıyordu; bir kısmı Şaşkın ve tedirgin, ellerindeki ufak tefek eŐyalara sımsıkı sarılıyordu, ama büyük çoğunluğu kendilerini bekleyen macerayı iple çekiyordu.

Ama yine de yanlış bir benzetmeydi bu. Tarih asla tekerrür etmezdi. Şu an yuvadan ayrılanlar artık çocuk değildi. Başka bir Şeye dönmüşlerdi. Ve bu kez ailelerine kavuŐma ihtimali yoktu.

Gemi, suyun kenarına konmuŐ, yumuşak kumların içine iyice batmıştı. Aynı anda kocaman panellerin çizgisi yukarı kaymış ve metal dilleri andıran köprüler sahile inmişti. Dağınık haldeki yapayalnız silüetler toplanmaya başladı, tıpkı insanlardan oluşan bir kalabalık gibi gemiye binmeye

hazırlandı.

Yapayalnız mı? Neden öyle düşünmüştü George? Aslında bir daha asla yalnız kalamayacaklardı. Sadece bireyler yalnız kalabilirdi; sadece insanlar. Sınırlar nihayet kalkınca, kişilikleri gibi yalnızlıkları da sona ermişti. Milyonlarca yağmur damlası okyanusa karışmıştı.

Jean, bir anlık duygusallıkla George'un elini sıktı.

“Baksana,” diye fısıldadı. “Jeff'i gördüm. Şu ikinci kapının orada.”

Arada epey mesafe olduğundan emin olmak güçtü. George, gözleri buğulandığından tam göremiyordu. Ama Jeff'ti o, kesinlikle Jeff'ti. George, bir ayağı metal köprüdeki oğlunu şimdi tanımıştı.

Ve Jeff dönüp baktı. Suratı beyaz bir lekeden ibaretti; bu kadar uzaktan yüzünde herhangi bir ifade olup olmadığı anlaşılmıyordu; acaba geride bıraktıklarının farkında mıydı? George, Jeff'in şans eseri mi onlara döndüğünü, yoksa hâlâ oğullarıyken o son anda kendisini izleyenlerin anne babası olduğunu bilerek mi baktığını asla öğrenemeyecekti. Jeff'in gittiği yere onlar asla gidemeyecekti.

Dev kapılar kapanmaya başladı. Tam o anda Fey burnunu kaldırıp çaresizlik içinde sessizce inledi. O güzel, parlak gözlerini George'a çevirdi; George biliyordu ki, Fey sahibini yitirmişti. Artık rakipsizdi.

Geride kalanlar pek çok yola başvurabilirdi fakat istikamet tekti. Bazıları diyordu ki: “Dünya hâlâ güzel bir yer; gün gelince terk edeceğiz, ama neden acele edelim?”

Ancak geleceğine daha çok önem verenler ile hayatı yaşanır kılan her şeyi yitirenler artık gitmek istiyordu. Gittiler de; kimisi tek başına, kimisi de arkadaşlarıyla birlikte.

Atina da öyle yaptı. Ada ateşe doğmuştu; ateşte ölmeyi seçti. Kaçmak isteyenler kaçsa da, çoğu kişi bir yere gitmeyip hayal kırıklıkları içinde ölüme kucak açtı.

Vaktin ne zaman dolacağını kimse bilmiyordu. Fakat Jean gecenin sessizliğinde uyanıp gözlerini bir süre tavandaki belli belirsiz ışıltıya dikti. Sonra uzanıp George'un elini tuttu. Derin uyurdu George, ama bu kez hemen uyanıverdi. Konuşmadılar, çünkü hiçbir kelime onları memnun edemezdi.

Jean artık korkmuyor, hatta üzülüyordu. Dalgalanıp durulmuştu, duygularından arınmıştı. Ama yapması gereken bir şey daha vardı ve çok vakti kalmamıştı.

Hâlâ hiçbir şey söylemeden George, sessiz evin içinde Jean'in peşinden gitti. Stüdyonun çatısından sızan ay ışığını aşır, gölge kadar sessiz adımlarla terk edilmiş çocuk odasına girdiler.

Her şey aynıydı. George'un özenle çizdiği fosforlu resimler duvarlarda parlamaya devam ediyordu. Ve bir zamanlar Jennifer Anne'e ait olan çingirak hâlâ bıraktığı yerdeydi; zihni şimdiki bilinmez halini aldığı anda nereye düşürdüyse, oradaydı.

George düşündü; kızı çingırağını geride bırakmıştı fakat kendileri oyuncakları olmadan yapamıyordu. Firavunların asil çocukları geldi aklına, beş bin yıl önce oyuncak bebekleri ve boncuklarıyla birlikte gömülen. Yine öyle olacaktı. Başka kimse hazînelerimize değer vermeyecek; onları beraberimizde götüreceğiz, asla terk etmeyeceğiz.

Jean ağır ağır ona döndü ve elini omzuna koydu. George kollarını Jean'in beline sarınca eskiden duyduğu aşk tekrar alevlendi; cılız fakat berraktı; uzak tepelerde çınlayan bir yankı gibi. Söyleyeceklerini söylemek için artık çok geçti. Duyduğu pişmanlığın asıl sebebi, söylediği yalanlardan ziyade geçmişte duyduğu ilgisizlikti.

Sonra Jean usulca, "Hoşça kal, sevgilim," dedi ve daha da sıkı sarıldı. George'un cevap verme fırsatı olmadı ama o son anda bile merak etti: Jean vaktin dolduğunu nereden anlamıştı?

Kayaların diplerindeki uranyum yatakları kabarıp dört bir yana öfke püskürdü.

Ada, derin uykusundan uyanmıştı.

22

Ardında kayan yıldızları andıran bir iz bırakan Hükümdar gemisi, Karina'nın göbeğinden kopup gelmişti. Dış gezegenlerden geçerken akıl almaz bir çeviklikle hız kesse de, Mars'a vardığında ışık hızına çok da uzak değildi. Güneş'i çevreleyen muazzam çekim alanları ivme kaybettiriyor, peşindeyse Yıldızmarşı'nın bir milyon kilometrelik kuyruğu gökleri aleve boyuyordu.

Jan Rodricks, seksen sene önce terk ettiği evine geri dönüyordu. Yalnızca altı ay yaşlanmıştı.

Bu kez gizli bir kompartımanda kaçak yolculuk yapmıyordu. Üç adet pilotun arkasında durmuş (bu kadarına ne gerek vardı?), kumanda odasındaki dev ekranda akıp giden şekilleri izliyordu. Görüntülenen renkler ve şekiller Jan'a bir anlam ifade etmiyordu; bunlar, insanlar tarafından tasarlanmış araçlardaki çeşitli göstergelerin işlevini görüyordu. Fakat bazen ekranda civardaki yıldız kümeleri beliriyordu ve yakında Dünya'nın da belirmesini umuyordu Jan.

Kaçmak için harcadığı çabaya karşın, eve döndüğü için sevinçliydi. Geçen birkaç ay ona çok şey katmıştı. Çok yer gezmiş, çok şey görmüştü; artık yorulmuş, aşına olduğu Dünya'sına dönmek için can atıyordu. Hükümdarların neden Dünya'yı yıldızlardan men ettiğini şimdi anlıyordu. Şahit olduğu medeniyete herhangi bir şekilde dahil olabilmesi için insanlığın daha kırk fırın ekmek yemesi gerekti.

Her ne kadar kabul etmek istemese de, insanlık belki hep aşağılık bir ırk olarak kalacak, Hükümdarların bekçiliğini yaptığı تنها bir hayvanat bahçesinde yaşayıp gidecekti. Belki Vindarten'in yola çıkmadan hemen önce Jan'a yaptığı muğlak uyarıyla kastettiği buydu. "Gezegeninde seksen yılda çok şey değişmiş olabilir," demişti Hükümdar. "Geri döndüğünde yabancı kalabilirsin."

Belki de haklıydı; seksen yıl uzun bir süreydi ve henüz genç ve esnek biri olsa da, yaşanan değişimlere alışamayabilirdi. Ama bir şeyden emindi: İnsanlar hikâyesini öğrenmek isteyecek, Hükümdarların medeniyetinde nelerle karşılaştığını merak edecekti.

Tahmin ettiği gibi iyi davrandılar ona. Yol boyunca uyuyarak gitmişti;

enjeksiyonun etkisi geçip de uyandıığında, gemi çoktan Hükümdarların yıldız sistemine girmişti bile. Saklandığı yerden çıktığında oksijen takımına ihtiyaç olmadığını görüp rahatladı. Hava yoğun ve baskındı fakat zorlanmadan nefes alabiliyordu. Kendini geminin kırmızı ışıklı devasa deposunda buldu. Etrafında sayısız kargo kutusu ile uzay ya da denizde sefer yapan araçlarda olması gereken her şey vardı. Kumanda odasına açılan kapıyı bulup da mürettebatla tanışması bir saatini aldı.

Gariptir ki, şaşırma belirtisi göstermemişlerdi; Hükümdarların duygularını dışa vurmadıklarını bilse de hiç değilse bir tepki bekliyordu. Ancak istiflerini hiç bozmadılar, büyük ekranları izleyip kumanda panelindeki çeşitli düğmeleri kurcalamaya devam ettiler. Tam o an Jan anladı ki, inişe geçiyorlardı. Ara sıra ekranda gezegenin görüntüsü beliriyordu, ki görünüşe bakılırsa Dünya'dan büyüktü.

Ancak aracın hareket ettiğine veya hızlandığına dair en ufak bir emare yoktu; Dünya'nın beşte biri kadar olduğuna kanaat getirdiği yerçekimi hep sabitti. Gemiye hareket kazandıran güçler kusursuz şekilde dengeleniyor olmalıydı.

Ve sonra üç Hükümdar hep birlikte koltuklarından kalktılar; Jan, seyahatin sona erdiğini anladı. Ne yolcularıyla ne de birbirleriyle konuşuyorlardı ve içlerinden biri yanına çağırınca Jan çok önemli bir şey fark etti. Karellen'in tedarik hattının bu ucunda İngilizce bilen tek bir kişi bile bulamayabilirdi.

Hükümdarların ciddiyet dolu bakışları altında Jan, dev kapıların aralanışını büyük bir merakla izledi. Hayatının en büyük anıydı bu; başka bir güneşin aydınlattığı bir gezegene şahit olan ilk insan evladı olacaktı. NGS 549672'nin yakut rengi ışığı geminin içine doldu ve Hükümdarların gezegeni artık ayaklarının altındaydı.

Ne görmeyi beklemişti? Emin değildi. Kocaman binalar, kulelerinin tepesi bulutları delen şehirler, hayal gücünün sınırlarını zorlayan makineler; bunların hiçbiri onu şaşırtmazdı.

Ama karşılaştığı manzara, üzerinde neredeyse hiçbir şey bulunmayan bir düzlüktü. Tuhaf yakınlıktaki ufka doğru uzanan bu düzlükte birkaç kilometre ötede üç Hükümdar gemisi daha vardı.

Jan bir an hayal kırıklığına uğrar gibi oldu. Sonra omuz silkti; ne de olsa uzayalanlarının yerleşim yerlerinden uzakta bulunması gayet normaldi.

Hava soğuktu ama rahatsız edici derecede değil. Ufukta yüzen iri kızıl güneşin ışığı insan gözleri için yeterli olsa da, Jan çok geçmeden yeşil ve

maviye hasret kalacağını tahmin ediyordu. Derken o heybetli, yufka kadar ince hilale ilişti gözleri; güneşin yanı başında dev bir yay gibi yükseliyordu göklere. Uzun uzun baktıktan sonra anladı ki, yolculuğu henüz tamamlanmamıştı. Hükümdarların gezegeni işte oydu; burasıysa uydusu olmalıydı. Demek ki uzay mekikleri buradan inip kalkıyordu.

Dünya'daki yolcu uçakları ebatlarında bir gemiye aktardılar Jan'ı. Büyük koltuklara tırmanıp gözlem pencerelerinden yaklaşan gezegeni seyretmeye çalışırken kendini pigme gibi hissetti.

Yolculuk öyle çabuk bitmişti ki, yerküreye dair çok az detay yakalayabildi. Görünüşe bakılırsa evlerinin bu kadar yakınında bile Hükümdarlar bir çeşit Yıldızmarşı kullanıyordu; birkaç dakika içinde bulutlarla kaplı, kalın atmosferden içeri dalmışlardı bile. Kapılar açılınca kemerli bir salona adım attılar. Çatısı arkalarından kapanmış olmalıydı çünkü tavanda herhangi bir giriş varmış gibi görünmüyordu.

Jan bu binayı iki gün boyunca terk edemedi. Kendisi beklenmedik bir misafirdi ve ağırlayacak başka yerleri yoktu. Daha da kötüsü, Hükümdarların hiçbiri İngilizce bilmiyordu. İletişim kurmak imkânsızdı ve Jan acı acı anladı ki, uzaylı bir ırkla temasa geçmek kitaplardaki kadar kolay değildi. İşaret dili bir işe yaramadı; insanların ağırlıklı olarak kullandığı jestler, mimikler ve el kol hareketleri Hükümdarlarınkinden çok farklıydı.

Kendi dilini konuşan Hükümdarların hepsi Dünya'da kaldıysa bu durum Jan'ın epey canını sıkacaktı. Elinden tek gelen, bekleyip görmektir. Kendisiyle ilgilenecek, uzaylı ırklar konusunda uzman bir bilim görevlisi mutlaka bulunurdu! Yoksa kimsenin zahmete girmeyeceği kadar önemsiz miydi?

Binadan çıkması mümkün değildi çünkü kapıların üzerinde herhangi bir kumanda paneli yoktu. Hükümdarlar kapıya yaklaştıklarında kendiliğinden açılıyordu. Jan da öyle yapmayı denedi, varsa kumanda ışınlarını tetiklemek için kapının üst kısımlarına doğru birtakım nesnelere salladı, aklına gelen her yola başvurdu; ama sonuç alamadı. Anladı ki, modern bir şehirde ya da binada kaybolmuş bir mağara adamı kadar çaresizdi. Bir seferinde Hükümdarlardan biri çıkarken peşinden gitmeye kalkışsa da, nazikçe geri içeri tıktılar. Ev sahipleri kızmasın diye fazla üstelemedi.

Jan ümitsizliğe kapılmadan Vindarten çıkageldi. Hükümdar, İngilizceyi bozuk ve fazla hızlı konuşuyordu fakat çabucak gelişme kaydetti. Birkaç gün içinde özel kelime bilgisi gerektirmeyen herhangi bir konu üzerinde çok

sorun yaşamaksızın sohbet edebilir hale gelmişti.

Vindarten'in sorumluluğu altında Jan tüm kaygılarından arınmıştı. Ayrıca planlarını gerçekleştirme fırsatı yakalayamıyordu çünkü vaktinin neredeyse tamamını komplike aygıtlarla tuhaf testler uygulamaya can atan Hükümdar bilim görevlileriyle görüşmeye ayırıyordu. Jan bu makinelerden hiç hazzetmiyordu ve hipnotik bir cihaza maruz kaldığı bir seansın ardından saatlerce başı çatladı. İşbirliği yapmaktan kaçınmıyordu ancak kendisini inceleyen kişilerin fiziksel ve zihinsel sınırlarını fazla zorlamasından korkuyordu. Jan'ın düzenli aralıklarla uyuması gerektiğine ikna olmaları epey zaman aldı.

Bu incelemelerden arta kalan vakitte ufak tefek şehir manzaraları yakalamış, böyle bir şehirde dolaşmasının ne kadar zor (ve tehlikeli) olduğunu idrak etmişti. Sokak diye bir şey pek yoktu ve yüzey ulaşımı bulunmuyordu. Burası, uçabilen canlıların diyarıydı; yerçekiminden korkuları yoktu. Hiçbir uyarı levhası olmadan yüzlerce metrelik baş döndürücü bir uçuruma denk gelmek ya da tek girişi duvarın tepesinde bulunan odalarla karşılaşmak gayet mümkündü. Jan yavaş yavaş fark etti ki, kanatlı bir ırkın psikolojisi, Dünya canlılarından tamamen farklıydı.

Şehirlerin gökdelenlerinde kuşlar gibi uçuşan Hükümdarlar görmek garip bir histi. Ağır ve sert hamlelerle kanat çırpıyorlardı. Fakat bilimsel açıdan bir sorun vardı.

Burası çok büyük bir gezegendi; Dünya'dan daha büyüktü. Buna rağmen yerçekimi düşüktü. Jan, atmosferinin neden bu kadar yoğun olduğunu merak etti. Kendi de biraz tahmin etmişti fakat Vindarten'e sorunca öğrendi ki, Hükümdarların asıl gezegeni burası değildi. Çok daha küçük bir yerde evrilmişler, sonra da burayı ele geçirmişlerdi. Sırf atmosferini değil, yerçekimini bile kendilerine göre ayarlamışlardı.

Hükümdarların mimarisi ruhsuz ama işlevseldi. Jan hiçbir süslemeyle karşılaşmadı. Amaçsız hiçbir şey yoktu; her ne kadar o amaç bazen Jan'ın idrakini aşsa da. Ortaçağ'dan biri bu kızıla boyalı şehri görse, cehenneme düştüğünü sanırdı. Jan bile bütün merakına ve bilimsel tarafsızlığına karşın ara sıra nedensiz bir korkuya kapılır gibi oluyordu. Referans alacak hiçbir şey bulamamak, bir noktadan sonra en sakin insanın bile sinirlerini bozabilirdi.

Ayrıca anlamadığı ve Vindarten'in anlatmaya bile kalkışmadığı çok şey vardı. Şu yanıp sönen, şekil değiştiren ışıklar da neydi? Havada öyle hızlı belirip kayboluyorlardı ki, hayal mi gerçek mi ayırt etmesi güçtü. Ağızları açık bırakacak cinsten muhteşem bir şeydi belki de... veya eskiden

Broadway’i süsleyen neon ışıkları kadar sıradandı.

Jan aynı zamanda Hükümdarların gezegeninin kendi kulaklarının algılayamadığı seslerle dolu olduğunu fark etti. Arada kompleks ritimler kulağına çalınıyor, işitilebilir spektrumu tırmanıp üst ya da alt duyma eşiğinde kayboluyordu. Vindarten, Jan’ın müzik derken neyi kastettiğini anlamamıştı; o yüzden bu sorununu tatminkâr bir çözüme ulaştırmak mümkün olmadı.

Şehir çok büyük değildi; Londra veya New York’un en kalkınmış dönemlerine kıyasla çok daha ufak olduğu kesindi. Vindarten’e göre gezegen üzerinde bunun gibi birkaç bin şehir mevcuttu ve her birinin özel bir amacı vardı. Dünya’da buna en benzer yapılanma bir üniversite şehri olurdu; tek farkı, uzmanlık derecesi çok daha ileri taşınmıştı. Jan çok geçmeden anladı ki, tüm şehir yabancı kültürlerle ilgili araştırmalara ayrılmıştı.

Vindarten bazen Jan’ı kaldığı hücreden alıp dolaşmaya çıkarıyordu. Bir seferinde müzeye gitmişlerdi. Amacını tam olarak anlayabildiği bir yer görmek, Jan’ı psikolojik açıdan biraz olsun rahatlatmıştı. Tartı üzerine kurulmuş olması haricinde Dünya’daki müzelerden çok farkı yoktu. Ulaşmaları zaman aldı; nereye kadar gittiği belli olmayan dikey bir silindirin içinde, piston gibi işleyen büyükçe bir platformla aşağı iniyorlardı. Görünürde düğme yoktu ve yolculuğun başında ve sonundaki ivme hissi gayet belirgindi. Görünen o ki, Hükümdarlar iç hatlarda dengeleyici cihazlarını kullanmaya gerek duymuyorlardı. Jan merak etti; bu gezegenin her yanı delik deşik mi edilmişti? Ayrıca neden dışa doğru büyümemişlerdi de, yeraltına inmişlerdi? Şehrin boyutunu kısıtlamaz mıydı bu? Diğer pek çok soru gibi bunun da cevabını hiç öğrenemedi.

O azametli salonların hepsini gezmek bir ömür sürerdi. Gezegenlerden toplanan ganimetler, Jan’ın tahmin bile edemeyeceği kadar çok sayıda medeniyetin başarıları hep buradaydı. Ama fazla gezmeye vakit yoktu. Vindarten dikkatle onu başta süs sandığı bir şeride bindirdi. Jan birden hatırladı ki, buralarda süs falan olmazdı ve tam o anda görünmez bir el onu zarifçe kavrayıp ileri savurdu. Saatte yirmi ila otuz kilometrelik hızla kocaman vitrinlerin, hayal gücünün sınırlarını zorlayan diyarların eskiden kalma manzaralarının önünden geçip gidiyordu.

Hükümdarlar, müzede yorulma problemine çözüm bulmuştu. Kimsenin yürümesine gerek yoktu.

Birkaç kilometre daha gittikten sonra Jan’ın rehberi onu tekrar yakalayıp, iri kanatlarını kullanarak kendilerini iten güçten uzaklaştırdı.

Karşılarında yarısı boş, devasa bir salon duruyordu; Jan'ın Dünya'yı terk ettiğinden beri görmediği, tanıdık bir ışıkla aydınlatılmıştı. Çok güçlü değildi, böylece Hükümdarların hassas gözlerini rahatsız etmiyordu, fakat apaçık güneş ışığıydı bu. Jan, bu kadar basit ve sıradan bir şeyin içinde böylesi bir özlem uyandırabileceğini hiç düşünmezdi.

Burası Dünya sergisiydi. Birkaç metrelik yürüyüşleri boyunca gördükleri şeyler arasında hoş bir Paris maketi, yüz yıllar öncesinden kalma nadide sanat eserleri, modern bilgisayarlar, paleolitik baltalar, televizyon alıcıları ve İskenderiyeli Heron'un buhar türbini vardı. Önlerindeki büyük kapı açıldı ve kendilerini Dünya Sorumlusu'nun ofisinde buldular.

İlk kez mi bir insan görüyordu? Dünya'ya hiç gitmiş miydi, yoksa sorumluluğundaki yerini bile tam bilmediği pek çok gezegenden biri miydi yalnızca? Ne İngilizce konuşabiliyor ne de anlayabiliyordu; Vindarten aralarında tercümanlık yapmak zorunda kaldı.

Jan burada birkaç saat geçirdi. Hükümdarlar kendisine dünyevi nesnelere gösterirken, o da bir kayıt cihazına konuşuyordu. Utançla fark etti ki, nesnelere çoğunu kendi de bilmiyordu. Kendi ırkına ve o ırkın başarılarına dair büyük cehalet içindeydi; acaba Hükümdarlar üstün zihinsel yetileri sayesinde insan kültürünün yapısını tam olarak kavrayabiliyorlar mıydı?

Müzeden çıkarken başka yol izlediler. Bir kez daha havalanıp, kemerli koridorları zahmetsizce aşıyorlardı, ancak bu sefer etraflarında bilinçli zihinlerin değil, doğanın ürünleri bulunuyordu. Jan düşünmeden edemedi; Sullivan burada olup yüzlerce farklı diyarda evrimin ne mucizeler yarattığını görmek için canını verirdi. Sonra hatırladı ki, Sullivan büyük ihtimalle çoktan ölmüştü.

Derken ansızın daire şeklinde, baştan başa yüz metrelik bir salona bakan, yüksekçe bir balkona vardılar. Tabii önünde korkuluk yoktu ve Jan bir an için boşluğa yaklaşmaktan çekindi. Ama Vindarten en uçta durmuş, sakin sakin aşağı bakıyordu; Jan da temkinli adımlarla yanına gitti.

Zeminden sadece yirmi metre yüksektelerdi; haddinden fazla yakındı. Jan sonradan anladı ki, rehberi onu ürkütmeyi amaçlamamış, tepkisine de şaşırılmıştı. Jan avazı çıktıkça haykırıp balkonun ucundan geri sıçramıştı. İstemsiz olarak aşağıdaki şeyden kaçma çabasındaydı. Çılgınlığının boğuk yankıları susana kadar ileri gitmeye cesaret edemedi.

Cansızdı elbet; ilk panik anında sandığı gibi kendisine bakmıyordu. O geniş dairesel alanın neredeyse tamamını kaplamıştı ve yakut rengi ışık,

kristali andıran derinliklerinde ışıldıyordu.

Dev bir gözdü bu.

“Neden öyle bir ses çıkardın?” diye sordu Vindarten.

“Korktum,” diye itiraf etti Jan mahcup bir tavırla.

“Ama neden? Burada nasıl bir tehlike olabilir ki?”

Jan refleksin ne demek olduğunu açıklamaya kalktı, ama sonra vazgeçti.

“Beklenmedik her şey korkutur insanları. Yeni bir durum analiz edilene kadar en güvenli seçenek kötüye yormaktır.”

O korkunç göze yeniden bakarken kalbi şiddetle çarpmaya devam ediyordu. Tabii belki sadece bir maketti; Dünya’daki müzelerde mikroplar ve böcekler nasıl büyütülüyorsa, bu da öyle büyütülmüş olabilirdi. Ama soruyu sorarken bile Jan, aslıyla tıpatıp aynı boyutta olduğundan tuhaf bir şekilde emindi.

Vindarten çok yardımcı olamadı; alanı bu değildi, kendisi de pek merak etmemiştir. Hükümdarın betimlemesi ışığında Jan’ın aklında uzak bir güneşin astroid döküntüleri içinde yaşayan, yerçekimi olmadığı için durmadan büyüyen, yiyecek bulup yaşamını sürdürmek için sahip olduğu tek gözün menzil ve çözümleme gücüne bel bağlayan, tepegözvari bir yaratık canlandı.

Doğa Ana’nın zorda kalınca elinden her şey geliyordu. Ve Jan, Hükümdarların cüret edemediği bir şey bulabildiğine sevindi. Dünya’dan bire bir ölçekli bir balina getirmişlerdi, ancak bu yaratığa gelince pes etmişlerdi.

Bir seferinde de asansöre binip epeyce yukarı çıkmışlardı. Bitmek bilmeyen bir tırmanın ardından asansörün rengârenk duvarları kristal kadar berrak bir şeffaflığa büründü. Hiçbir dayanağı olmadan şehrin en yüksek noktalarında geziniyordu; boşlukta tutunacak hiçbir şey yoktu. Ama baş dönmesi açısından uçağa binmekten çok da farklı değildi, çünkü yere temas ettiğini hissetmiyordu.

Bulutların üzerinde uçuyor, taştan veya metalden birkaç zirveyle gökyüzünü paylaşıyordu. Ayaklarının altında aheste bir bulut katmanı, gül rengi bir deniz gibi dalgalanıyordu. Gökte solgun, ufak tefek iki adet ay vardı; hemen ilerisinde de kasvetli bir güneş. O şişkin, kızıl dairenin ortasına doğru da küçük, karanlık, yusuvarlak bir gölge göze çarpıyordu. Güneş lekesi olabilirdi ya da başka bir ay araya girmişti.

Jan gözlerini ufuk boyu gezdirdi. Bulut katmanı bu muazzam gezegenin en uç noktasına kadar uzanıyordu; fakat bir tarafta, ne kadar uzak

olduğu belli olmayan benekli bir kısım vardı. Bunlar muhtemelen başka bir şehrin kuleleriydi. Uzun süre oraya baktı, sonra etrafı incelemeye devam etti.

Yüz seksen derece dönünce o dağı gördü. Ufukta değil, ufkun da ötesindeydi; yerkürenin kıyısına tırmanan tırtıklı doruğunun altında etekleri bulutların ardına saklanmıştı; tıpkı bir buzdağı gibi.

Göz kararı şöyle bir tartsa da, ne kadar büyük olduğunu bir türlü anlayamadı. Yerçekimi böylesine zayıf bir gezegende bile bunun gibi bir dağın bulunması şaşırtıcıydı. Acaba Hükümdarlar o yüksek yamaçlara çıkıp devasa kayalıkların etrafında kartallar gibi süzülüyor muydu?

Sonra dağ yavaşça şekil değiştirmeye başladı. Jan ilk gördüğünde rengi soluk, tehditkâra çalan bir kırmızıydı; tepesinde de tam çıkaramadığı belli belirsiz birtakım işaretler vardı. Ne olduklarını anlamaya çalışıyordu ki, hareket ettiklerini fark etti.

Başta gözlerine inanamadı. Sonra alışık olduğu hiçbir hükmün burada geçmediğini kendine hatırlattı; duyularının beyninin gizli odasına ilettiği hiçbir iletiyi reddetmemeliydi zihni. Anlamaya çalışmamalıydı. Yalnızca izlemeliydi. Anlamaya sonra sıra gelecekti veya hiç gelmeyecekti.

Dağ canlıydı (daha iyi tanımlayacak kelime bulamadığından, hâlâ dağ olarak nitelendiriyordu). Yerin yedi kat altındaki o korkunç gözü hatırladı; ama hayır, bu mümkün değildi. Karşısındaki şey organik maddeden oluşmuyordu; hatta bildiği manada maddeden oluştuğundan bile şüpheliydi.

Kasvetli kızıl, daha öfkeli bir tona bürünüyordu. Parlak sarı çizgiler belirince Jan, yeryüzüne oluk oluk lav kusan bir volkana benzetti manzarayı. Ama üzerindeki beneklere bakılırsa, bu lavlar yerden yukarı akıyordu.

Şimdiyse dağın eteklerini saran yakut bulutlardan başka bir şey yükseliyordu. Yere tamamen paralel, yusuvarlak dev bir halkaydı bu ve Jan'ın geride bıraktığı her şeyi temsil eder renkteydi; Dünya semalarının en hoş mavisiydi. Hükümdarlar diyarında başka hiçbir yerde bu tonda bir mavi görmemişti. İçinde uyandırdığı özlem ve yalnızlık duygusu yüzünden boğazı düğüm düğüm oldu.

Halka, yükseldikçe genişliyordu. Dağdan daha da yüksekteydi şimdi ve ucu hızla Jan'a doğru yaklaşıyordu. Bir çeşit girdap olmalı, diye düşündü Jan; kilometrelerce çapa ulaşmış, dumandan bir halkaydı. Ama beklentisinin aksine dönmüyor, ebadı büyüdükçe katı yapısından bir şey yitirmiyordu.

Önce gölgesi gelip geçti, uzun bir süre sonra da kendisi tüm heybetiyle göğü sardı. Hâlâ uzaya doğru yükseliyordu. Halka incecik, mavi bir ipliğe dönüşene kadar izledi; gökyüzünün kızılığından dolayı seçmesi zordu.

Nihayet gözden kaybolduğunda çapı çoktan binlerce kilometreye ulaşmış olmalıydı. Ve daha da büyüyordu.

Dönüp tekrar dağa baktı. Şimdi altın rengiydi ve üzerindeki işaretler silinmişti. Belki ona öyle geliyordu ki o an her şeye inanabilecek durumdaydı, ama sanki daha da yükselip incelmış, hortum gibi dönmeye başlamıştı. O zamana kadar kamerası aklına gelmemişti; donakalmış, muhakeme yeteneği askıya alınmıştı neredeyse. Kamerayı gözüne yaklaştırıp o imkânsız, akıl uçuran cinsten manzaraya odakladı.

Vindarten hemen önüne geçti. İri elleri kameranın merceğini amansızca kavrayıp aşağı indirdi. Jan karşı koymadı; bir işe yaramazdı elbette ama daha da önemlisi, gezegenin kıyısındaki o şeyden bir anda ölesiye korkar olmuş, mümkün olduğunca uzak durmaya karar vermişti.

Seyahatleri esnasında fotoğrafını çekmesine izin verilmeyen tek şey oydu. Vindarten hiçbir açıklama yapmadı.

Onun yerine Jan'a en ince detayına kadar, uzun uzun ne gördüğünü anlattırdı.

O zaman Jan fark etti ki, Vindarten'in gözleri bambaşka şeyler görmüştü ve o an ilk kez Hükümdarların da efendileri olabileceğinden şüphelendi.

Artık eve dönüyordu; tüm heyecanları, korkuları ve gizemleri çok geride bırakmıştı. Anladığı kadarıyla aynı gemiye binmişti, ancak mürettebatın değiştiği kesindi. Ömürleri ne kadar uzun olursa olsun, Hükümdarlar bile isteye evden ayrılıp on yıllarını yıldızlararası yolculuklarda çürütecek değildi.

İzafiyetin zaman genişlemesi etkisi elbette iki taraf için de geçerliydi. Bir gidiş gelişte sadece dört ay geçse de, Hükümdarlar döndüklerinde arkadaşları seksen yıl yaşlanmış oluyorlardı.

Jan istese ömrünün geri kalanını burada geçirebilirdi. Ama Vindarten önlerindeki birkaç yıl Dünya'ya gemi kalkmayacağını söylemiş, bu fırsatı tepmemesi konusunda onu uyarmıştı. Belki de Hükümdarlar, bu kadar kısa süre içinde bile zihinsel kaynaklarını tükettiğini anlamıştı Jan'ın. Ya da belki de rahatsızlık vermeye başladığından başlarından defetmeye bakıyorlardı.

Artık önemi kalmamıştı; Dünya tam karşılığındaydı.

Yüzlerce kez bu manzarayı görmüşse de, bu hep televizyon kameralarının mesafeli, mekanik gözüyle olmuştu.

Şimdi nihayet bizzat kendisi uzaya çıkmış, hayallerinin son perdesini oynuyordu ve aşağıda Dünya, sonsuz yörüngesi üzerinde turluyordu.

Görkemli mavi yeşil hilal ilkdördündeydi; dairenin yarısından fazlası karanlığa gömülmüştü. Bulut pek yoktu. Alize hattı üzerinde birkaç şerit geziniyordu sadece.

Kuzey kutbu ışıltılı, fakat güneşin kuzey Pasifik'teki göz kamaştırıcı yansımasının yanında sönük kalmıştı.

Böyle gören birisi gezegenin tamamen sudan oluştuğunu sanabilirdi; bu yarıkürede hemen hemen hiç kara yoktu. Görünen tek kıta Avustralya'ydı; atmosferik pusun içinde, yerkürenin en ucunda göze çarpan karaltı oydu.

Gemi, Dünya'nın gölge konisine giriş yapıyordu. Hilalin ışıltısı söndü, küçülüp ateşten bir yay halini aldı, en sonunda da gözden kayboldu. Aşağısı geceydi ve karanlıktı.

Dünya uykundaydı.

O an Jan'ın kafasına dank etti. Aşağıda kara vardı ama ışıktan örülü danteller neredeydi? İnsanların kurduğu ışıltılı şehirler nereye kaybolmuştu? O karanlık yarıküre üzerinde geceyi aydınlatacak tek bir kıvılcım bile yoktu. Bir zamanlar pervasızca yıldızlara saçılan milyonlarca kilowatt'tan hiçbir iz kalmamıştı. Sanki karşısındaki manzara, Dünya'nın insanlığın doğuşundan önceki haliydi.

Beklediği karşılama bu değildi. Oturup izlemekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Bir yandan da bilinmeyen korkusu içini yiyordu. Bir şeyler olmuştu; akla hayale gelmeyecek şeyler. Ama gemi geniş bir açı çizerek tekrar güneş gören yarıküreye yönelmişti. İndikleri yeri göremedi çünkü Dünya'nın görüntüsü gitmiş, yerine ışık ve çizgilerden oluşan anlamsız şekiller gelmişti. Dünya tekrar görüldüğünde yere konmuşlardı. Uzakta büyük binalar vardı; ortalıkta birtakım makineler dolaşüyor, bir grup Hükümdar da onları izliyordu.

Bir yerlerden boğuk bir tıslama duyuldu. Gemi, basıncı dengeliyordu. Ardından kapılar açıldı. Bir an olsun beklemedi; Jan kumanda odasından dışarı fırlarken, sessiz devler anlayış ve umursamazlıkla onu izledi.

Eve dönmüştü. Yeniden aşına olduğu güneşin parıltısını görmek, o havayı ciğerlerine doldurmak harikaydı. Köprü çoktan inmişti ama kamaşan gözlerinin dışarıya alışması için biraz bekledi.

Karellen, arkadaşlarından biraz ileride, içi kasa dolu büyük bir nakil aracının hemen yanında duruyordu. Jan, Gözetmen'i nasıl tanıdığını sorgulamadı; hiç değişmemiş olmasına da şaşırmadı. Beklediği gibi bulduğu belki de tek şey bu olmuştu.

“Ben de seni bekliyordum,” dedi Karellen.

23

“İlk günler aralarına karışmamızda sakınca yoktu,” dedi Karellen. “Ama artık bize ihtiyaçları kalmamıştı; hepsini toplayıp onlara ayrı bir kıta ayarladık, böylece görevimiz tamamlandı. İzle.”

Jan’ın önündeki duvar kayboldu. Şimdi birkaç yüz metre yukarıdan ağaçlıklı, hoş bir araziye bakıyordu. İllüzyon o kadar gerçekçiydi ki, içi bir tuhaf oldu.

“Beş yıl sonranın görüntüleri bunlar; ikinci aşama başlamıştı.” Yerde birtakım silüetler dolaşıyordu. Kamera yırtıcı bir kuş gibi aralarına dalış yaptı.

“Bu biraz canını sıkacak,” dedi Karellen. “Ama unutma ki, kafadaki standartların artık geçersiz. Bunlar insan yavrusu değil.”

Ama Jan’ın ilk izlenimi o yöneydi ve ne kadar mantıklı bakmaya çalışsa da, bu fikri aklından silemedi. Kendilerini karmaşık bir ayin dansına kaptırmış yabancılar benziyorlardı. Çıplak bedenleri toz toprak içindeydi; kıtık olmuş saçları gözlerini kapatıyordu. Jan’ın gördüğü kadarıyla yaşları beş ile on beş arası değişiyordu, fakat hepsi aynı hız ve çeviklikle hareket ediyor, etraflarındaki hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Derken Jan yüzlerini gördü. Neredeyse küçük dilini yutacaktı; az daha kafasını başka tarafa çevirecekti. Ölülerin yüzlerinden bile daha ifadesizlerdi. Cesetlerin yüzünde hiç değilse zamanın izleri bulunur, kırırdamayan dudakları onların yerine konuşurdu. Bunlarsa bir yılanın ya da bir böceğin suratı kadar duygudan yoksundu. Hükümdarlar bile daha insaniydi.

“O aradığını artık bulamazsın,” dedi Karellen. “Unutma, senin vücudundaki hücreler kadar kişiliksizler. Ama birlikte senden çok daha öte bir şey oluşturuyorlar.”

“Neden öyle hareketler yapıyorlar?”

“Biz buna Uzun Dans diyoruz,” diye cevapladı Karellen. “Bildiğin gibi asla uyumuyorlar. Bu dans neredeyse bir yıl sürdü. Üç yüz milyonluk nüfus, tüm kıta boyunca belli bir düzende dans etti. O düzenin ne olduğu hakkında epey kafa patlattık, ama bir anlam çıkaramadık. Belki de sadece işin fiziksel kısmını gördüğümüz içindir; Dünya’daki bu ufak kısmını. Zihindar dediğimiz

güç büyük ihtimalle onlara hâlâ eğitim veriyor, bünyesine katmadan önce hepsini tek bir birime indiriyor.”

“Yemek nasıl yediler peki? Ayrıca ağaçlara, uçurumlara denk gelmediler mi? Suyu düşmediler mi?”

“Su sorun yaratmıyor; boğulmuyorlar. Engellerle karşılaştıklarında bazen kendilerine zarar veriyorlar, ama fark etmiyorlar bile. Yemeğe gelince... Eh, ihtiyaçlarını karşılayacak kadar meyve ve av hayvanı var. Ama artık çoğu ihtiyaçları gibi bunu da aştılar. Çünkü yemek aslen enerji kaynağıdır ve daha büyük enerji kaynaklarına erişim sağladılar.”

Üzerinden sıcak hava dalgası geçirmiş gibi titredi görüntü. Tekrar netleştiğinde, aşağıdaki hareketlilik sona ermişti.

“Şuna da bir bak,” dedi Karellen. “Üç sene sonrası.”

Ufaklıklar ormanlarda, açık alanlarda, düzlüklerde kıpırdamadan oturuyordu. Durumu bilmeyen biri için öyle çaresiz ve zavallı görünüyorlardı ki. Kamera tek tek yüzlerine yaklaştı; yüzleri ortak bir kalıba girmeye başlamış bile, diye aklından geçirdi Jan. Eskiden gördüğü bir resmi hatırladı; onlarca fotoğrafı üst üste bindirip “ortalama” bir surat oluşturmuşlardı. O da bu yüzler kadar boş ve karakersizdi. Görünüşe göre ya uyumuş ya da transa geçmişlerdi. Gözlerini sımsıkı yummuşlardı ve etraflarındaki şeylerden altında oturdukları ağaçlar kadar habersiz görünüyorlardı. Her birinin zihni, büyük bir halının iplikleriydi bundan böyle. Jan merak etti, bu girift ağda neler dönüyordu? Ve o an fark etti ki, sayısız gezegeni ve ırkı kapsayan, gittikçe de büyüyen bir halıydı bu.

Göz kamaştırıcı, akıl uyuşturan bir hızda oldu bitti her şey. Jan, rastgele saçılmış gibi görünen ama belli bir düzende dizilmiş çok sayıda ufak heykel dışında üzerinde tuhaf hiçbir şey bulunmayan, güzel ve verimli topraklara bakıyorken, bir anda bütün ağaçlar, çimenler, bu alanda yaşayan bütün canlılar ortadan kayboluverdi. Geriye yalnızca durgun göller, dolambaçlı nehirler, çimenleri alınmış, inişli çıkışlı çorak tepeler kalmıştı... ve bir de tüm bunların sorumlusu o sessiz ve umursamaz figürler.

“Neden yaptılar bunu?” diye sordu Jan hayret içinde.

“Belki başka zihinlerin varlığı onları rahatsız etmişti; bitki ve hayvanların ilkel zihinleri bile. İnanıyoruz ki günün birinde maddi âlemi de bir o kadar rahatsız edici bulacaklar. Kim bilir o zaman ne olacak? Şimdi anladın mı görevimizi tamamladıktan sonra neden geri çekildiğimizi? İncelemeyi sürdürüyoruz ama asla alanlarına girmiyoruz; hatta cihazlarımızı bile yollamıyoruz oraya. Ancak uzaydan izlemeye cüret edebiliyoruz.”

“Bu görüntüler yıllar öncesine aitti,” dedi Jan. “O zamandan beri neler oldur’

“Çok şey olmadı. Yıllardır hiç yerlerinden kıpırdamadılar. Gece, gündüz, yaz, kış demeden oturdular. Hâlâ güçlerini deniyorlar; bazı nehirlerin yatakları değişti, hatta bir tanesi ters akar oldu. Ama gördüğümüz kadarıyla belli bir amaca hizmet eden hiçbir şey yapmadılar.”

“Ve sizi tamamen görmezden mi geliyorlar?”

“Evet, ama bu şaşkıncu değil. Parçası oldukları ‘varlık’ bizim hakkımızda her şeyi biliyor. Kendisini incelememizi sorun etmiyor. Gitmemizi istediğinde veya bizi başka bir yerde görevlendireceği zaman bunu anlamamak zaten mümkün değil. O âna dek burada kalacağız ki bilim görevlilerimiz ellerinden geldiğince bilgi toplasın.”

Jan, her türlü kederin de ötesinde bir teslimiyetle oturup düşündü. İnsanlığın sonu gelmişti demek. Hiçbir peygamberin öngöremediği bir sondu bu; ne iyimserlik, ne kötümserlik kabul eden bir son.

Ama insanlığa yaraşır bir son olmuştu; şahane bir sanat eserinin kaçınılmazlığını barındırıyordu içinde. Jan, evrenin ne kadar uçsuz bucaksız ve korkunç olduğuna şahitlik etmiş, insanlara uygun olmadığına kanaat getirmişti. Kendisini yıldızlara yollayan hayalinin son tahlilde ne kadar boş olduğunu nihayet anlamıştı.

Çünkü yıldızlara giden yol ikiye ayrılıyordu ve ikisi de sonunda insanların hayal ve korkularına uygun değildi.

Bir yolun bittiği yerde Hükümdarlar vardı. Bireyselliklerini, egolarını korumuşlardı; özfarkındalık sahibiydiler ve “Ben” zamirinin dillerinde bir karşılığı vardı. Bir kısmı insanlıkla ortak birtakım duygulara sahiplerdi. Ama Jan artık anlamıştı ki, asla kurtulamayacakları bir çıkmaza girmişlerdi. Zihinleri insanlarınkinden onlarca, belki de yüzlerce kat daha güçlü de olsa, nihayetinde bir işe yaramıyordu. Onlar da trilyonlarca güneşe ev sahipliği yapan galaksi ve içinde trilyonlarca galaksi bulunan evren karşısında insanlar kadar çaresizlerdi.

Peki ya öbür yolun sonu? Orada da Zihindar vardı; artık o her neyse. Onunla insanlar arasındaki fark, insanlarla amipler arasındaki fark kadardı. Sonsuz bir potansiyele sahipti ve ölümsüzdü; yıldızlara serpilmiş ırkları ne kadar zamandır bünyesine katıyordu acaba? Onun da tutkuları var mıydı? Ya da ufukta görünen fakat asla ulaşamayacağı hedefleri? Şimdi de insan ırkının tarih boyu tüm başarılarını ele geçirmişti. Bu bir trajedi değil, doğanın kanunuydu. İnsanlığı oluşturan kısacık ömürlü milyarlarca bilinç kıvılcımı

artık gecenin karanlığında ateşböcekleri gibi ışıldayamayacaktı. Ama hiçbiri boşa yaşamamıştı.

Jan biliyordu ki, henüz son perdeye geçilmemişti. Bu belki yarın olurdu, belki de yüzyıllar sonra. Hükümdarlar bile tam bilemezdi.

Artık Hükümdarların amacını anlıyordu. İnsanlığa neler yaptıklarını, neden hâlâ Dünya'yı terk etmediklerini... Onlara tevazuyla bakıyor, burada bu kadar süredir kalabildikleri için tükenmek bilmez sabırlarını takdir ediyordu.

Zihindar ile emrindekiler arasındaki garip ortakyaşama dair çok şey öğrenemedi. Rashaverak'a göre ırklarının tarihi boyunca Zihindar hep vardı; ancak bilimsel bir medeniyet kurup da uzayı katedecek seviyeye ulaşana kadar onlara bir görev vermemişti.

“Ama neden size ihtiyaç duyuyor?” diye sordu Jan. “Böyle muazzam güçlere sahipse zaten istediğini yapamaz mı?”

“Hayır,” dedi Rashaverak. “Onun gücünün de sınırları var. Bildiğimiz kadarıyla geçmişte başka ırkların zihinlerine doğrudan müdahale ederek kültürel gelişimlerine etki etmeye kalkıştı. Belki de aralarındaki uçurum çok büyük olduğundan hiçbir zaman başarıya ulaşamadı. Biz onların tercümanlarıyız, muhafızlarıyız. Ya da sizin deyiminizle, hasat vakti gelene dek tarlayı sürüyoruz. Zihindar bu hasadı topluyor ve bize de başka bir görev veriyor. Siz, seviye atlattığımız beşinci ırksınız. Her seferinde yeni şeyler öğreniyoruz.”

“Zihindarın sizi kullanması sinirinizi bozmuyor mu?”

“Anlaşmamızın bazı avantajları yok değil; ayrıca kaçınılmaz olana karşı hiçbir zeki varlık öfke duymaz.”

Jan'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi; insanlık asla bu fikri tam manasıyla kabullenememişti. Mantığın ötesindeki birtakım şeyleri Hükümdarlar bir türlü kavrayamıyordu.

“Zihindarın sizi görevlendirmesi bana tuhaf geliyor,” dedi Jan. “İnsanların içinde yatan fizikötesi güçler sizde yok ne de olsa. Nasıl sizinle iletişim kurup isteklerini bildiriyor?”

“Sana bunu söyleyemem; hatta neden senden gizlemem gerektiğini de söyleyemem. Belki günün birinde gerçeği bir nebze öğrenirsin.”

Jan bir an bunun üzerine kafa yorsa da, üstelemenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Konuyu değiştirip sonradan başka ipuçları koparmaya çalışacaktı.

“Şunu söyle o halde,” dedi. “Hiç açıklama yapmadınız buna dair.

İrkiniz yıllar yıllar önce Dünya'ya ilk geldiğinde ne gibi bir sorun yaşadı? Neden kötülük ve korkunun sembolü oldunuz?"

Rashaverak gülümsedi. Bu işi Karellen kadar iyi kıvıramıyordu, ama fena da değildi.

"O kadar tahmin yürüttüler ama kimse tutturamadı, ki neden açıklamadığımızı şimdi sen de anlayacaksın. İnsanlık üzerinde böylesi bir etki bırakabilecek tek bir olay var. Ve o olay insanlık tarihinin başında değil, sonunda yaşandı."

"Nasıl yani?" diye sordu Jan.

"Gemilerimiz yüz elli sene önce semalarınıza girdiğinde iki ırk birbirini ilk kez görüyordu; her ne kadar biz sizi bir süre uzaktan incelemişsek de. Buna rağmen öngördüğümüz gibi bizi tanıyıp bizden korktunuz. Geçmişteki bir hatıradan kaynaklanmıyordu bu. Zaman kavramının sizin biliminizin aklına gelmeyecek düzeyde karmaşık olduğunu açıkça gördün. O hatıra geçmişten değil, gelecekte kalmaydı; ırkınızın artık perdenin indiğini anladığı o son yıllardan. Biz elimizden geleni yaptık, ama kolay bir son olmadı. Ve biz sırf orada bulunuyorduk diye ırkınızın ölümüyle özdeşleştirildik.

Evet, on binlerce yıl gelecekte kalma bir hatıra!

Zaman çemberinde çınlayan, gelecekte geçmişe bozuk bir yankı gibi düşün. Hatıra değil de, kehanet diyelim."

Kavraması zor bir fikirdi; Jan bir süre sustu, kafasında evirip çevirdi. Ama tahmin etmeliydi. Sebep ve sonucun yer değiştirebildiğini açıkça deneyimlemişti.

İrkların kolektif bir hafızası olmalıydı ve bu hafıza tuhaf bir şekilde zamandan bağımsızdı. Geçmiş ve gelecek onun için aynıydı. Binlerce yıl önce insanlığın korku ve dehşet perdesi ardında Hükümdarların çarpık suretlerine tanık olması bu yüzdendi.

"Artık anlıyorum," dedi geride kalan son insan.

Son İnsan! Jan bunu kendine hiç yakıştıramıyordu. Uzaya çıkarken insan ırkından sonsuza dek uzak kalmayı göze aldığından, henüz yalnızlık başına vurmamıştı. İlerleyen yıllarda başka bir insan görme isteğiyle yanıp tutuşabilirdi belki, fakat o an için Hükümdarların dostluğu yapayalnız hissetmesine engel oluyordu.

Daha on yıl öncesine kadar Dünya'da yaşayan insanlar vardı ama hepsi de yozlaşmış yabancılar olduğundan onlara denk gelmemiş olması Jan için bir

kayıp değildi. Hükümdarların açıklayamadığı, ama Jan'ın büyük ölçüde psikolojik olduğuna inandığı birtakım sebeplerden ötürü giden çocukların yerine yenileri doğmamıştı. Homo sapiens'in nesli tükenmişti.

Hâlâ ayakta duran şehirler didik didik edilse, yeni bir Gibbon'ın^[1] elinden çıkma, insan ırkının son günlerini anlatan bir yazma bulunabilirdi belki. Öyle bile olsa Jan okumaya tenezzül etmeyebilirdi; Rashaverak ona merak ettiği her şeyi anlatmıştı.

İntihar etmeyenler gitgide daha hararetli faaliyetlere sarmış, ufak çaplı muharebeleri andıran sert ve ölümcül sporlar ile kederlerini unutma yoluna gitmişti. Nüfus hızla azaldıkça, hayatta kalan eski topraklar bir araya gelip safları sıklaştırmış, son direnişlerini bu şekilde vermişti.

Oyun ebediyen bitmeden önceki o son perde, kahramanlık ve özveri kıvılcımlarına sahne olmuş, vahşet ve bencillik ise her şeye gölge düşürmüştü. Mücadelenin teslimiyet mi yoksa çaresizlik içinde mi sona erdiğini Jan asla öğrenemedi.

Aklını meşgul eden çok şey vardı. Hükümdarların üssünün bir kilometre ilerisinde terk edilmiş bir villa bulunuyordu ve Jan en yakındaki kasabadan (otuz kilometre kadar uzaktaydı) topladığı teçhizatla aylarca burayı dayayıp döşedi. Rashaverak hava yoluyla götürmüştü onu oraya. Fakat Jan, Hükümdarın bunu sırf iyi niyetten yaptığına pek inanmıyordu. Daha ziyade, homo sapiens türünün son üyesini inceliyor gibiydi.

Görünüşe bakılırsa kasaba, insanlık yok olmadan önce boşaltılmıştı; evler ve hatta kamusal hizmetler bile hâlâ sağlamdı. Jeneratörleri çalıştırıp kasabanın geniş sokaklarını yeniden yaşam illüzyonuyla aydınlatmak hiç zor olmazdı. Jan bunun üzerinde biraz kafa yordu, sonra çok ürkütücü geldiği için vazgeçti. Geçmişe takılıp kalmak kesinlikle istemiyordu.

Burada yaşamsal ihtiyaçlarını bir ömür karşılayacak kadar malzeme vardı, ama en çok istediği şey, elektronik bir piyano ile birtakım Bach transkripsiyonlarıydı. Müziğe hiç yeterince zaman ayırmamıştı ve şimdi bunu telafi edecekti. Kendi çalmasa bile muhteşem senfoni ve konçertoları teybe takıyor, böylece villa hiç susmuyordu. Müzik, bir gün mutlaka üzerine çökecek yalnızlığa karşı tılsım görevi görüyordu.

Sık sık tepelerde yürüyüşe çıkıyor, Dünya'dan ayrıldığından beri şu son birkaç ayda yaşananları düşünüyordu. Seksen Dünya yılı önce Sullivan'a veda ettiği sırada insanlığın son neslinin çoktan rahme düşmüş olacağı aklının ucundan geçmezdi.

O zamanlar ne kadar da ahmaktı! Yine de pişmanlık duyduğu

söylenemezdi; Dünya'da kalsa o son yıllara şahit olacaktı. Oysa şimdi zaman bütün izleri silmişti. Hepsini ileri sarmış ve hiçbir insanın öğrenemediği cevaplara ulaşmıştı. Merakını neredeyse tamamen gidermişse de, bazen Hükümdarların neden hâlâ bir yere gitmediğini sorguluyordu. Sabırlarının meyvesini alınca neler olacaktı acaba?

Fakat çoğunlukla piyanonun başına oturuyor, koşturmacayla geçen ömrünün sonuna gelmiş bir ihtiyarın kanaatkâr teslimiyetiyle villasını o çok sevdiği Bach'la dolduruyordu. Belki kendini kandırıyordu, belki aklının ona bir oyunuydu, ama sanki hayatı boyunca bu ânı düşlemişti Jan. Gizli tutkusu nihayet açığa çıkıp tüm bilincini sarmıştı.

Jan eskiden beri iyi piyano çalardı; şimdiyse dünyanın en iyi piyanisti olmuştu.

24

Jan'a haberi Rashaverak vermişse de, Jan zaten tahmin ediyordu. Sabahın ilk ışıklarında kabusla uyanmış, bir daha da uyuyamamıştı. Ne gördüğünü hatırlamıyordu. Bu oldukça tuhaftı; ona göre uyanır uyanmaz aklını yeterince zorlayarak hatırlanmayacak rüya yoktu. Fakat aklında kalan tek şey, çocukluğuna geri dönüp, uçsuz bucaksız bomboş bir arazide bilinmeyen bir dilde kendisini çağıran o sesi dinlediğiydi.

Rüya Jan'ı huzursuz etmişti; yalnızlığın ilk sinyallerini mi veriyordu zihni? Bitkin halde villadan çıkıp bakımsız çimlerin içine daldı.

Dolunay manzarayı altına boyamıştı; öyle aydınlıktı ki, her şeyi görebiliyordu. Hükümdarların üs olarak kullandığı binaların ardında parlak, devasa bir silindir yükseliyor, üs onun yanında sanki insan yapımıymış gibi kalıyordu. Bu silindir, Karellen'in gemisiydi. Jan gemiye bakıp bir zamanlar içinde uyandırdığı duyguları hatırlamaya çalıştı. Eskiden ulaşılmaz bir hedefti o; başaracağına ihtimal vermediği şeylerin sembolüydü. Şimdiyse hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ne kadar da sessizdi! Hiçbir kıpırtı yoktu. Hükümdarlar elbette faaliyetlerini sürdürecekti, fakat o an için ortalıkta görünmüyorlardı. Sanki Dünya üzerinde yapayalnızdı; ki zaten bir yönden ciddi manada öyleydi. Başını kaldırıp Ay'a baktı, zihnini rahatlatacak tanıdık bir manzara aradı.

Kadim denizler vardı örneğin. Unutmak mümkün değildi. Uzayda kırk ışık yılı boyunca seyahat etmişti ancak iki ışık saniyesi ötesindeki o sessiz kumlarda hiç yürümemişti. Tycho kraterini arayarak bir süre oyalandı. Sonunda bulunca hayret etti; o ışıklı nokta, dairenin merkezine hatırladığı kadar yakın değildi. Derken fark etti ki, Mare Crisium'un karanlık ovali hepten kayıptı.

Uydusunun o an Dünya'ya dönük yüzü, yaşamın başlangıcından beri yeryüzünü izleyen yüz değildi artık. Ay, eksenini etrafında dönmeye başlamıştı.

Bunun tek bir nedeni olabilirdi. Dünya'nın öbür ucunda, her türlü canlıdan bir anda arındırdıkları o topraklarda uzun transları artık sona eriyordu. Sabah uyanan bir çocuk yatağında nasıl gerinirse, onlar da kaslarını

esnetiyor, yeni güçlerini deniyordu.

“Doğru tahmin ettin,” dedi Rashaverak. “Burada kalmamız artık güvenli değil. Belki bizi görmezden gelmeyi sürdürürler, ama bu riski göze alamayız. Ekipmanlarımız yüklenir yüklenmez gidiyoruz; muhtemelen iki-üç saate yola çıkarız.”

Gökyüzüne baktı. Yeni bir mucizenin çıkagelmesinden korkuyor gibiydi. Ancak ortalık sakindi; Ay batmıştı ve bir avuç bulut batı rüzgârında sürükleniyordu.

“Ay’a müdahale etmeleri çok sorun değil,” diye ekledi Rashaverak. “Ama ya Güneş’le oynamaya kalkarlarsa? Tabii neler olduğunu öğrenmek için burada birtakım cihazlar bırakacağız.”

“Ben bir yere gitmiyorum,” dedi Jan birden. “Evreni yeterince gezdim. Artık merak ettiğim tek bir şey var, o da kendi gezegenimin akıbeti.”

Ayağının altındaki toprak çok hafif titredi.

“Tahmin etmiştim,” diye devam etti Jan. “Eğer Ay’ın dönüşünü değiştirirlerse, açısal momentum illa ki bir yere gidecek. O nedenle Dünya yavaşlıyor. Neye daha çok şaşırdığımı ben de bilmiyorum; bunu *nasıl* yaptıklarına mı, yoksa *neden* yaptıklarına mı?”

“Hâlâ oyun oynuyorlar,” dedi Rashaverak. “Çocukların işlerinde mantık aranır mı? Çoğu açıdan ırkınızın son hali daha çocuk. Zihindarla birleşmeye henüz hazır değil. Ama çok yakında hazır olacak ve o zaman Dünya sırf sana kalacak.”

Lafını yarım bıraksa da, Jan onun yerine tamamladı.

“Dünya diye bir yer kalırsa tabii.”

“Tehlikenin farkında olmana rağmen kalmak mı istiyorsun?”

“Evet. Eve döneli beş yıl oldu. Yoksa altı mı? Ne olacaksa olsun, şikâyetçi değilim.”

“Biz de burada kalmanı umuyorduk,” dedi Rashaverak usulca. “Senden isteyeceğimiz bir şey var da...”

Mars’ın yörüngesinin ötesinde bir yerlerde Yıldızmarşı’nın ışığı azalıp söndü. Jan şöyle bir düşününce fark etti ki, Dünya’da yaşayıp ölen milyarlarca insan arasından o yolu tepen yalnızca kendisi vardı. Başka kimse de olmayacaktı.

Dünya artık onundu. İhtiyaç duyduğu her şey, birinin isteyebileceği her türlü maddiyat elinin altındaydı. Ama ilgisi sönmüştü. Ne terk edilmiş gezegenin yalnızlığından, ne de yeni ailesinin peşine düşmeden önceki son

anlarında hâlâ Dünya'yı mesken tutan varlıklardan korkuyordu. Buradan ayrılmaları akla hayale gelmeyecek sonuçlar doğuracağından, Jan dertleriyle birlikte yeryüzünden silinmeyi bekliyordu.

Bunda bir sorun görmüyordu. Yapmak istediği her şeyi yapmıştı ve bu bomboş dünyada amaçsız yaşamını daha fazla uzatmak tam bir hayal kırıklığı olurdu. Hükümdarlarla gidebilirdi, ama ne amaçla? Ne de olsa Karellen'in sözlerinin ne kadar doğru olduğunu herkesten iyi biliyordu: "Yıldızlar insanlara göre değil."

Geceye sırtını dönüp Hükümdar üssünün heybetli kapısından içeri girdi. Ebadı onu hiç etkilemiyordu; bir şeyin büyük olması artık bir anlam ifade etmiyordu. Kendilerini çağlar boyu besleyecek güçte motorlar sayesinde ışıklar kıpkırmızı parlıyordu. Hükümdarların geride bıraktığı makineler iki yanda uzanıyordu; ne işe yaradıklarını asla öğrenemeyecekti. Bunları geçip, yalpalayarak dev basamakları tırmanıp, kumanda odasına ulaştı.

Hükümdarlar sanki hiç gitmemiş gibiydi; makineleri hâlâ çalışıyor, şimdi çok uzaklardaki efendilerinin talimatlarını yerine getiriyordu. Jan merak etti; bunların uzaya gönderdiği bilgilerin üzerine daha ne ekleyebilirdi ki?

Büyük sandalyeye tırmanıp yerine iyice yerleşti. Mikrofon yayına başlamış, kendisini bekliyordu; televizyon kamerasına benzer bir şey de görüntüsünü kaydediyor olmalıydı, ama yerini tespit edemedi.

Cihazlara ait anlamsız kumanda panellerinin ardındaki geniş pencerelerden yıldızlı geceyi, dışbükey Ay'ın altında uyuyan vadiyi, uzaktaki sıradağları seyretti. Vadinin etrafından bir nehir dolaşıyordu; ay ışığı gören çalkantılı kısımları ıslık ıslık. Öyle huzurluydu ki. Dünya belki insandan önce böyleydi ve şimdi yine o eski haline dönmüştü.

Uzayda milyonlarca kilometre ötede Karellen sabırla bekliyordu. Ne tuhaf ki, Hükümdarların gemisinin Dünya'dan uzaklaşma hızı, onlara gönderdiği sinyalin hızıyla neredeyse aynıydı. Neredeyse; ama tam değil. Uzun bir kovalamacaya yaşanacaktı ama sonunda mesajı Gözetmen'e ulaşacak, böylece ona olan borcunu ödemiş olacaktı.

Tüm bunların ne kadarını Karellen önceden planlamıştı? Ne kadarı ustaca bir doğaçlamadan ibaretti? Geri dönüp şimdi görevini yerine getirsin diye Gözetmen yaklaşık yüz sene önce uzaya kaçmasına göz mü yummuştu?

Hayır, o kadar da değildi. Ama Jan artık Karellen'in kapsamlı ve karmaşık bir planın parçası olduğundan emindi. Emirlerini yerine getirirken

bile Zihindari incelemek için elindeki tüm cihazları seferber etmişti. Jan bunun sadece bilimsel bir merak olduğuna inanmıyordu; belki Hükümdarlar da hizmet ettikleri güçleri daha iyi anlayıp günün birinde kendi zincirlerini kırmayı amaçlıyordu.

Jan'ın şu an yaptığı şeyin Hükümdarlara bu konuda katkı sağlayacak olduğuna inanmak zordu. “Bize gördüklerini anlat,” demişti Rashaverak. “Gözüne düşen görüntüleri kameralarımız algılayacak. Ama senin aklında daha başka fikirler belirebilir, bu yüzden anlattıkların çok işimize yarayacak.” Eh, elinden geleni yapacaktı.

“Görünürde hâlâ bir şey yok,” diye söze başladı. “Birkaç dakika önce geminizin ardındaki iz gökte kayboldu. Ay dolunu biraz geçti ve artık tanıdık yüzünün sadece yarısı görünüyor; ama bunu siz de biliyorsunuzdur.”

Jan durdu. Kendini biraz ahmak gibi hissetti. Yaptığı şey saçma, hatta bir parça absürttü.

Burada en tarihi âna tanıklık ediyordu, ama at yarışı veya boks maçı sunan spikerlerden farksızdı. Sonra omuzlarını silkip bu fikri aklından çıkardı. Böylesi muhteşem anlarda kelimelerin kifayetsiz kalması gayet normaldi; şimdi de öyle olmuştu.

“Son bir saat içinde ufak çapta üç deprem oldu,” diye devam etti. “Dünya'nın dönüşünü harika kontrol ediyorlar ama eksikleri var. Sen de biliyorsun ki, Karellen, size söyleyeceğim her şeyi cihazlarınız zaten aktarıyor. Keşke ne istediğine dair ipucu verseydin. Ne kadar beklemem gerekeceğini de söyleyen iyi olurdu. Hiçbir gelişme yaşanmazsa anlaştığımız gibi altı saat içinde tekrar bildiririm.”

“Şuna bak! Sizin gitmenizi bekliyorlardı herhalde.

“Bir şeyler oluyor. Yıldızlar sönüyor. Dev bir bulut hızla bütün göğü kaplıyor gibi. Ama aslında bulut değil. Belli bir yapısı var; bulanık da olsa çizgi ve çemberlerden oluşan bir ağ görüyorum. Yerleri sürekli değişiyor. Sanki yıldızlar görünmez bir örümcek ağına yakalanmışlar.”

“Ağ parlamaya başladı; ışık nabız gibi yanıp sönüyor. Sanki canlı; hatta evet, sanırım öyle. Yoksa canlıdan da mı öte bir şey?”

“Parıltı göğün bir tarafına toplandı; durun öbür pencereye geçeyim.”

“Evet; tahmin ettiğim gibi. Ateşten bir ağacı andıran dev bir sütun var; ufkun batısından yükseliyor. Çok uzakta. Dünya'nın kıyısında sanki. Kökünün nerede olduğunu biliyorum; sonunda harekete geçtiler, Zihindara katılmaya gidiyorlar. Eğitimleri tamamlandı. Kalan son maddiyatlarını da geride bırakıyorlar.”

“Ateş gökleri sardıkça ağ daha da sıklaşıp belirginleşiyor. Hatta yer yer sertleşmiş gibi; yine de yıldızlar azıcık belli oluyor.”

“Şimdi fark ettim de... Tam olarak aynı değil ama sizin dünyanızda gördüğüm şey de buna benziyordu, Karellen. Zihindardan bir kesit miydi yoksa? Sanırım önyargı oluşturmamak adına gerçeği benden gizlediniz; tarafsız bir gözlemci olayım diye. Keşke kameralarınızdaki görüntüyü görüp de zihnimdeki imgelerle karşılaştırabilseydim!”

“Sizinle böyle mi iletişim kuruyor, Karellen? Bu tarz renkler ve şekillerle mi? Geminizin kumanda ekranlarını görmüştüm; orada da şekiller akıyordu. Sizin okuyabildiğiniz görsel bir dili vardı.”

“Şimdi de dalga dalga güneş fırtınası kopuyor, yıldızlar boyunca dans ediyor, yanıp sönüyor. Hakikaten de güneş fırtınası bu, kesinlikle öyle. Bütün arazi aydınlandı; öğlen vaktinden daha parlak; gökte kırmızılar, sarılar, yeşiller birbirini kovalıyor; ah, kelimelerle anlatılmaz, bunu gören yalnızca ben olamam, bu hiç adil değil; hiç böylesi renkler...”

“Fırtına diniyor fakat buğulu ağ hâlâ orada. Sanırım bu güneş fırtınası, uzaya salınan enerjilerin yan etkisiydi.”

“Dur bir dakika; başka bir şey fark ettim. *Ağırlığım azalıyor*. Nasıl olur? Yere kalem bıraktım; çok yavaş düşüyor. Yerçekimine bir şey oldu; sert bir rüzgâr yaklaşıyor; vadideki ağaçların dalları sallanıyor.”

“Tabii ya, atmosfer çekiliyor. Taşlar sopalar göğe yükseliyor; sanki Dünya da peşlerinden gitmek istiyor gibi. Rüzgâr koca bir toz bulutu kaldırdı. Görüşüm kapanıyor. Belki birazdan dağılır da neler olduğunu görürüm.”

“Evet, şimdi daha iyi. Yere çakılı olmayan her şeyi aldı götürdü rüzgâr; toz bulutları dağıldı. Bu bina daha ne kadar dayanabilir? Nefes almak da güçleşti; daha yavaş konuşmam lazım.”

“Görüşüm iyice açıldı. Aevli dev sütun hâlâ orada ama sıklaşıp daralıyor; bulutlara çekilmek üzere olan bir hortumu andırıyor. Ayrıca... Bunu tarif etmesi çok zor, ama tam o an içimde bir duygu seli oldu. Neşe ya da keder değildi; başarı ve tatmin hissiydi. Bana mı öyle geldi? Dış etkilerden mi kaynaklandı yoksa? Bilemiyorum.”

“Ve şimdi artık dünya gözüme boş geliyor. Bunun hayal olmadığından eminim. Tamamen bomboş. Radyo dinlerken yayın gider ya, aynı öyle. Bu arada gökyüzü tekrar açıldı; sisli ağ kayboldu. Sırada hangi gezegeni ziyaret edecek, Karellen? Sen de orada olup emirlerini uygulayacak mısın?”

“Ne tuhaf... Etrafımdaki her şey aynı kaldı. Neden bilmiyorum ama şey olur sanmıştım...”

Jan sustu. Bir süre söyleyecek kelime bulamadı, sonra gözlerini kapatıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Korkuya, paniğe kapılmanın yeri değildi; tamamlaması gereken bir görevi vardı; insanlığa ve Karellen'e bunu borçluydu.

Rüyadan uyanan biri gibi ağır ağır başladı söze.

“Çevremdeki binalar, yeryüzü, dağlar; her şey cam gibi; *hepsi şeffaf* Dünya çözünüyor. Ağırlığım tükenmek üzere. Haklıydın; oyuncaklarıyla oynamayı bıraktılar.”

“Sadece birkaç saniye kaldı. Dağlar duman olup havaya karıştı bile. Elveda Karellen, Rashaverak; size üzülüyorum. Tam anlamasam da, ırkımın neye dönüştüğünü gördüm. Elde ettiğimiz tüm başarılar yıldızlara karıştı. Belki de eski dinler bundan bahsediyordu. Ama olayı yanlış anlamışlardı; insanlığın çok önemli olduğunu sanıyorlardı, ama biz kim bilir kaç ırktan biriyiz yalnızca. Sahi, siz biliyor musunuz kaç ırk olduğunu? Yine de sizin asla olamayacağınız bir şeye dönüştük.”

“Nehir de gitti. Gökyüzü hâlâ aynı ama. İyice nefessiz kaldım. Ay'ın ışıldamaya devam etmesi ne garip. Ona dokunmamalarına sevindim, ama artık yalnız kalacak...”

“Işık! Alttan alttan ışık geliyor; Dünya'nın içinden; kayaları, yeri, her şeyi delip yüzeye çıkıyor; gitgide daha da güçleniyor, aydınlanıyor, gözümü alıyor...”

Sessiz, ıslıl ıslıl bir sarsıntıyla Dünya'nın çekirdeği biriken tüm enerjisini dışı vurdu. Bir süre yerçekimsel dalgalar Güneş Sistemi'ni boydan boya süpürdü, gezegenleri yörüngelerinden çok hafif oynattı. Sonra güneşin geriye kalan çocukları çağlar öncesinden beri izledikleri yörüngelerine kaldıkları yerden devam ettiler; durgun bir gölde yüzen, taş atınca da dalgalanan şişe mantarlarını andırıyorlardı.

Dünya'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Son atomuna kadar sömürmüşlerdi. Akıl almaz metamorfozlarının en şiddetli anında bununla beslenmişlerdi; tıpkı güneşe tırmanan yavru bitkinin ihtiyacı olan enerjiyi buğdayda depolanmış besinden alması gibi.

Plüton'un yörüngesinin altı milyar kilometre ötesinde Karellen'in izlediği ekran birden kararmıştı. Kayıt sonlanmış, görev tamamlanmıştı; çok eskiden ayrıldığı evine artık geri dönüyordu. Yüzyılların yükü omuzlarındaydı ve mantık kullanarak üstesinden gelemeyeceği bir hüznün çökmüştü üzerine.

İnsanlığın yasını tutmuyordu; onu hüznölendiren kendi ırkıydı. Karşı çıkamadıkları güçlerin yüceliğine asla erişemeyecek olan ırkı...

Karellen düşündü; bütün başarılarına, fiziksel evren üzerindeki tüm hâkimiyetlerine rağmen bütün yaşamını çorak bir düzlükte geçiren kabilerden farkı yoktu halkının. Uzaktardaki dağlarda güç ve güzellik vardı; karlı tepelerinde fırtınalar kopuyordu, havası ise tertemiz ve buz gibiydi. Güneş oraları şereflendirir, zirveleri görkemli kıları; aşağıdaki topraklarsa karanlığa gömülmüştü. Ve Hükümdarların tek yapabildiği, uzaktan izlemektir. Kara kara düşünüyordular neden o dağlara tırmanamadıklarını.

Yine de Karellen biliyordu ki, sonuna kadar mücadele edeceklerdi; ümitsizliğe kapılmadan sabırla bekleyeceklerdi kaderlerini. Zihindarın emrindelerdi, çünkü başka seçenekleri yoktu. Ama ona hizmet ederken bile cesaretlerini asla yitirmiyorlardı.

Kumanda ekranında bir an için yakut rengi, hüznölü bir ışık yandı; Karellen, özel bir çaba sarf etmeksizin sürekli değişen şekilleri okuyup mesajı aldı. Gemi Güneş Sistemi'nin sınırına dayanmıştı; Yıldızmarşı'nı besleyen enerji hızla sönüyor olsa da, görevini yerine getirmişti.

Karellen elini kaldırıncı görüntü tekrar değişti. Ekranın tam ortasında yalnız bir yıldız cayırcayırcayıyordu; bu mesafeden kimse Güneş'in çeşitli gezegenlere ev sahipliği yaptığını ve bunların birinin artık kayıplara karıştığını anlayamazdı. Karellen uzun süre o gitgide uzaklaşan manzarayı izledi. Labirenti andıran engin zihninde hatıralar film şeridi gibi akıyordu. Tanışma şansı yakaladığı, kendisine kimi zaman destek, kimi zamansa köstek olan herkesi suskun bir vedaıyla selamladı.

Kimse onu rahatsız edip düşüncelerini bölmeye cüret edemedi ve çok geçmeden Karellen sönmekte olan yıldızla sırtına döndü.

[←]

1. Edward Gibbon: Roma İmparatorluğunun son günlerini kaleme alan tarihçi. –yhn